SAS

Pe urmele lui Carlos

EDITURA TineFama

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

Pe urmele lui Carlos

În româneşte de Anca Pisică

Editura Tineretului

1996

Prolog

Cele două imense sfeşnice din argint masiv, cu cinci braţe, învăluiau într-o lumină blândă lambriurile din sufrageria castelului din Liezen. Flăcăruia lumânărilor se reflecta în farfuriile din porţelan de Herrend şi în vechile tacâmuri de Dresda. Fâstâcit, Fitzroy Mac Coy, şeful Centrului din Berlin al *Central Intelligence Agency,* măsura din priviri tablourile de familie ce erau atârnate pe pereţi, reprezentându-i pe unii dintre strămoşii mai de vază ai stăpânului casei, Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, Magraf de Basse-Lusace, Cavaler al Ordinului Lâna de aur, Cavaler legitim al Vulturului Negru, Cavaler de onoare şi de devoţiune al Ordinului suveranului de Malta, ca să citǎm doar pe cele mai importante titluri, nemaivorbind de cel mai recent, dar mai puţin cunoscut: acela de agent secret la CIA.

— Veniţi la dreapta mea, domnule Mac Coy, îi propuse contesa Alexandra; era îmbrăcată într-un compleu Versace compus dintr-o bluză şi pantaloni mulaţi, care trebuie să fi costat ceva parale. Decolteul oferea privirii doi sâni bronzaţi, atât de apetisanţi încât ţi se făcea poftă să-i muşti, nu alta, iar partea de sus a pantalonilor părea totuna cu fesele rotunde şi arcuite.

Fitzroy Mac Coy, care aducea puţin cu J.R. din serialul Dallas, zvelt, cu ochi albaştri, dar puţin cam bulbucaţi, nu mai pomenise în viaţa lui o cină la lumina lumânărilor decât în filme şi nu se prea pricepea nici la castele. Se aşează în faţa lui Malko.

— Aveţi o veselă superbă, remarcă el, aţintindu-şi privirile pe decolteul Alexandrei.

Logodnica lui Malko era strălucitoare, blondă, cu părul căzându-i în cascade peste umeri, cu buze cărnoase, şi cu ochii mari şi verzi, alungiţi până la pometii cu iz slav. Nu-şi ascundea decât foarte discret statura-i somptuoasă, şi asta ca să şi-o pună şi mai bine în valoare. Îi adresă un surâs la fel de tulburător celui de-al patrulea invitat, un bărbat micuţ de statură cu alura unui vidanjor, cu faţa turtită, de unde se ivea un nas de boxer: ochii erau de un albastru spălăcit, lipsiţi de strălucire, asemănători cu cei de şarpe. Absolut totul la el, în afara mâinilor care erau fine şi îngrijite, vădea o forţă brutală.

— *Herr* Lehr. Hai, veniţi!

Otto Lehr, responsabil la *Verfassungsschutz*[1] în Berlin, o lăsă mai moale cu nemţeasca lui şi se aşează.

Cei doi invitaţi ai lui Malko fuseseră foarte miraţi când s-au pomenit convocaţi la castelul din Liezen, dar şi încântaţi că se găseau în compania apetisantei Alexandra. După cină, aveau tot timpul şi pentru lucruri mai serioase. Malko era fericit să profite de logodnica lui şi de castel, ale cărui pietre bătrâne nu se mai ţineau una peste alta decât datorită sângelui vărsat în decursul numeroaselor lui misiuni. Anii petrecuţi ca şef de misiune la CIA i-au permis să-l restaureze cât de cât, însă minunatul castel era ca un sac fără fund, trebuind să fie întreţinut în permanenţă, nemaipunând la socoteală gaura provocată de Asigurările sociale care, pe lângă toate cheltuielile, nu mai reprezenta decât o modestă galerie de cârtiţă.

Nu era pregătit s-o ia din nou de la capăt…

O dată cu racii, serviţi de Elko Krisantem, un bărbat uşor adus de spate, dar cu o ţinută impecabilă, îmbrăcat în vestă albă, a început o discuţie mondenă despre mersul Europei. Racii erau însoţiţi de o sticlă de Taittinger Comte, din 1968.

Fostul ucigaş plătit de la Istanbul, mereu pregătit să-şi reia vechea slujbă alături de Malko, pe care de altfel îl adora, părea un şef de sală foarte potrivit la nevoie.

După raci, a fost servită o delicioasă friptură – muşchi file şi pulpă – iar şampania Taittinger Comte a fost înlocuită cu un Château-La Tour din 1978. O adevărată minunăţie! Malko participa la discuţie fără tragere de inimă, căci visa deja la ce va face cu Alexandra după plecarea invitaţilor. A fost ideea lui ca toaleta Alexandrei să fie la limita dintre pudoare şi îndrăzneală. Şi asta ca să nu se prelungească prea tare conversaţia „între bărbaţi” din bibliotecă. Mesajul din partea lui Malko era foarte clar. Imediat după ce şi-a terminat îngheţata de cafea, acesta îi făcu un semn discret, iar ea s-a şi ridicat.

— *Meine Herren,* cafeaua este servită în bibliotecă. Eu vă las.

Otto Lehr se topi din nou, Fitzroy Mac Coy îi strânse mâna zicându-şi în sinea lui că nu va mai vedea curând o asemenea creatură, decât în paginile lucitoare ale revistei *Playboy,* şi se

1 *Serviciul de apărare a Constituţiei. Echivalent cu DST*

aşezară în jurul unei măsuţe joase în încăperea cu lambriuri întunecate. Un superb vultur din bronz susţinea o grindă din sticlă – creaţie a celebrului arhitect Claude Dalie.

În timp ce Malko turna cafeaua, Fitzroy Mac Coy trecu direct la subiect.

— Prietenul nostru Otto lucrează la *Company* de ceva timp, explică el. Am dat multe lovituri împreună şi este un tip de calitate. Un aliat sigur.

Modest, Otto îşi lăsă privirile de şopârlă în jos.

— N-am nicio îndoială, spuse Malko în timp ce destupa o sticlă din cristal cu coniac Gaston de Lagrange XO pentru a-l turna în paharele invitaţilor.

Din instinct, nu avea niciun fel de simpatie pentru Otto Lehr. Niciodată nu i-au plăcut prusacii… Acesta luă paharul pântecos şi dădu pe gât conţinutul cu ochii închişi.

— *Wunderbar*[2]*!* făcu el. Numai francezii ştiu să fabrice un coniac bun.

În timp ce Fitzroy Mac Coy îşi aprindea o ţigară, Malko Linge, care nu avea de gând s-o lungească prea mult, întrebă:

— Acum, aţi putea să-mi spuneţi de ce aţi bătut atâta cale de la Berlin până aici?

Otto Lehr zâmbi cu răceala unui cadavru.

— Nu ne pare rău, *Herr* Linge. A fost o cină excelentă. Şi gazda… (căuta cuvântul potrivit) absolut unică!

— Mersi, răspunse Malko: cum vă văd nerăbdător să o revedeţi, spuneţi-mi repede ce secrete aveţi.

Fireşte că oameni aşa de importanţi ca Otto Lehr şi Fitzroy Mac Coy nu au făcut atâta drum doar de dragul ochilor frumoşi ai Alexandrei şi al pietrelor bătrâne de la Liezen.

— Iată, începu americanul. Amicul nostru Otto se dă peste cap să „returneze” un agent foarte important din *Moukhabaratul*[3] sirian. Un anume Nabil Tafik; el lucrează în Germania şi în Ungaria de vreo doisprezece ani, sub acoperire diplomatică. A fost prim-secretar la Ambasada Siriei din Berlinul de Est. Aceasta tocmai s-a închis, însă el locuieşte tot la Berlin, în Grünewald, şi pregăteşte deschiderea viitoarei ambasade siriene care o va înlocui pe cea de la Bonn, fiindcă guvernul de la Bundesrepublik va fi transferat la Berlin.

---

2 *Excelent (în lb. Germană în original)*

3 *Serviciile secrete*

— O veste bună. Atât putu să articuleze Malko. Trebuie să cunoască o groază de lucruri.

— Enorm de multe! se izmeni Fitzroy Mac Coy. El este cel care s-a „ocupat” de teroristul Carlos şi de toată banda lui în perioada în care operau în Europa, începând cu Berlinul de Est, între 1979 şi 1984.

— Stasi[4] a strâns toate aceste informaţii într-un dosar foarte important, cu numele de *Separat,* adăugă Otto Lehr. Din păcate însă, cei ce răspundeau de el au avut timp să distrugă cea mai mare parte din material. Ceea ce ştie Nabil Tafik nu are preţ.

— Nu mă-ndoiesc, replică Malko, însă cu ce vă pot ajuta eu? N-ar fi prima oară când „şifonaţi” un refugiat. Pe aceştia ştiţi cum să-i trataţi.

— Aşa este, admise Fitzroy Mac Coy, dar acum este vorba de un caz mai special. Din motive politice foarte importante, guvernul german nu doreşte să dezvăluie colaborarea dintre serviciul domnului Lehr şi al nostru. Deci, îndată ce amicul nostru va încheia negocierile cu acest sirian, va lua legătura cu dumneavoastră. Veţi veni la Berlin, iar el vi-l va pasa pe Nabil Tafik. Acesta nici nu va şti cine l-a „răscumpărat”. Otto a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca el să creadă că la mijloc e mâna Mossad-ului. Cum în mod oficial nu faceţi parte din *Company, d*acă sirienii vor crâcni cumva, guvernul Kohl va susţine că nu este implicat.

— Dacă înţeleg eu bine, se lumină Malko, rolul domnului Lehr în afacere este oficial.

— Absolut! zise tăios Mac Coy. Este un prieten vechi şi ne-a făcut servicii întotdeauna.

Otto Lehr nu era deloc altruist, dar nu constituia problema lui Malko. Intrigat totuşi, se întoarse spre neamţul care se extazia în faţa paharului cu coniac.

— Ce argumente i-aţi fluturat pe la nas acestui Nabil Tafik de a trecut aşa uşor în altă tabără? întrebă el.

Zeflemitor, Otto Lehr îşi frecă arătătorul de degetul mare de la mâna dreaptă.

— Dolarul, *Herr* Linge, un argument cât se poate de puternic.

— Este o răsturnare de situaţie „soft”, se linguşi deodată Fitzroy Mac Coy. O simplă negociere de afaceri. Nabil Tafik vorbeşte germana la perfecţie. Cunoaşteţi bine aceste

4 *Serviciile speciale din Germania răsăriteană (Staatssicherheit)*

probleme. O dată contactul stabilit, misiunea dumneavoastră constă în a-l aduce.

— Unde?

— Aici. Mi se pare foarte corect.

N-ar fi fost prima dată când Malko primea agenţi secreţi în castel, dar în nicio împrejurare n-o făcuse cu tragere de inimă. Alexandra va face din nou o criză de isterie.

— De ce nu-l duceţi direct la Fermă? sugeră el, gândindu-se la proprietatea din Virginia, unde CIA îşi „trata" refugiaţii de zeci de ani.

— Din discreţie! îi aruncă Fitzroy Mac Coy. Doar v-am spus că această *Company* trebuie să rămână oficial departe de afacere.

— Bine, replică Malko, mă duc să pregătesc colivia. Dar spuneţi-le contabililor voştri că pensiunea va costa foarte mult. Eu primesc foarte rar *paying guests.*

Cei doi bărbaţi se prăpădiră de râs, apoi se înapoiară la paharele lor de Gaston de Lagrange XO. Şi pentru că nu se dădeau duşi, Malko puse în mod ostentativ sticla în bar. Aşteptă până îşi goliră paharele, apoi spuse:

— Aştept veşti de la dumneavoastră. *Herr* Lehr.

Neamţul se ridică cu rigiditatea subofiţerului prusac, iar Fitzroy Mac Coy făcu la fel.

— Nu veţi aştepta prea mult, Herr Linge.

Malko îşi concluse oaspeţii până în holul ce dădea în curtea pavată a castelului, unde era parcat un Mercedes 560 negru cu geamurile colorate. Otto Lehr îşi ceru scuze şi se duse să se spele pe mâini, timp în care Fitzroy Mac Coy profită de ocazie şi-i strecură lui Malko:

— Este o afacere foarte importantă pentru *Company.* Nu i-am spus chiar totul lui Otto. Cum vi se pare?

— Cam verde! răspunse Malko în clipa în care îl văzu pe neamţ întorcându-se de la toaletă.

După repetate şi călduroase strângeri de mâini, îi privi pe cei doi bărbaţi urcându-se în maşină şi îndreptându-se în direcţia Vienei…

Alexandra îl aştepta în patul lor mare cu baldachin – creaţie specială a lui Claude Dalie – care l-a înlocuit pe cel original, acum plin de praf, victimă a timpului nemilos şi a îmbrăţişărilor pasionate la care a fost părtaş.

Alexandra se îndeletnicea cu cititul unei opere galante din secolul al XVIII-lea. Ilustrată cu scene pornografice, şi savura Cointreau Caipirinha, un amestec de Cointreau cu lămâie verde cu coajă cu tot şi cu gheaţă.

— Au plecat?

— Pentru moment, spuse Malko. Cum ţi s-au părut?

— Despre american n-am nicio părere deoarece n-am reuşit nici măcar o clipă să-i surprind privirea. Tot timpul s-a uitat la sânii mei. Celălalt îmi inspiră teamă. Aş putea spune că este o corcitură între o reptilă şi un crocodil.

Otto Lehr era omul cu mai multe feţe… Părerea lui Malko nu era departe de cea a Alexandrei. Se gândi că această misiune de toată încrederea la Berlin nu era chiar atât de nevinovată precum dădea impresia.

Capitolul I

Helmut Weiss împinse poarta din fier pe rotile care se urni cu un scârţâit strident şi intră pe aleea îngustă ce ducea la pavilionul cu toate obloanele închise. Grădina care îl înconjura era năpădită de buruieni înalte. De vreo două luni, alternanţa ploii cu căldura apăsătoare a făcut un Berlin mai plin de verdeaţă decât de obicei. În contrast cu majoritatea clădirilor din ex-Berlinul răsăritean, înnegrite din cauza poluării, micuţul pavilion avea faţada de un alb imaculat. Obloanele, trase deocamdată, aveau urme de vopsea, iar acoperişul, într-o stare jalnică, avea mai multe ţigle lipsă. Casa părea părăsită. Fără să ezite, Helmut Weiss urcă cele două trepte ale terasei şi apăsă pe butonul soneriei. De trei ori, apoi încă o dată, şi încă de două ori.

După aceea, se dădu puţin înapoi, pentru ca ocupantul casei din Majakowskiring numărul 8 să-l poată vedea prin vizorul montat în uşă. Pe aleea circulară, ce dădea în Grabbeallee, chiar în inima cartierului Pankow, domnea o linişte ciudată. Odinioară, înainte de prăbuşirea Zidului, pe această străduţă liniştită,

mărginită cu vile şi copaci, locuiau numai cei favorizaţi de regim: *aparatciki* din RDG care nu aveau chef să se amestece cu cei din Wandlitz, o suburbie aflată la vreo cincisprezece kilometri mai la nord, supranumită şi „Volvograd”, datorită faptului că mai toţi locuitorii deţineau câte un Volvo; acest lucru reprezenta *status symbol* ce se remarca dintre Trabant-rile şi Warburg-urile ca nişte petarde urât mirositoare.

Începând cu noiembrie 1989, unii locuitori din Majakowskiring au intrat într-un con de umbră, aşa cum s-a întâmplat şi cu Misha Wolf, șeful spionilor din Stasi. Alţii au ajuns la închisoare, iar cei din urmă făcându-se mici de tot.

Helmut Weiss aştepta mângâindu-şi cu un gest maşinal barba neagră, impecabil aranjată, ce contrasta cu paloarea feţei.

Se scurse aproape un minut până ce auzi zăvorul răsucindu-se cu un zgomot sec, iar uşa se deschise. Helmut Weiss se strecură în penumbra unui mic antreu care duhnea a şoareci. Era imposibil să-ţi dai seama dacă această duhoare venea din încăperea slab luminată de un bec gălbui – care, în zilele de glorie, se poate să fi avut vreo douăzeci şi cinci de waţi – sau de la bărbatul care tocmai a deschis.

Proprietarul pavilionului, Gunther Frölich, deşi nu-i păsa de propria locuinţă, făcea mare economie.

— *Herr Oberst-leutnant!* strigă el. Ce surpriză extraordinară. Nu mă aşteptam să vă revăd după atâta timp! *Komme! Komme!*

Oberst-leutnant Helmut Weiss a fost condamnat acum şase luni la opt ani de închisoare, din pricina activităţilor lui în sânul MFS[5]. În cadrul acestei instituţii, conducea secţia a 8-a din departamentul XX, însărcinată oficial cu lupta antiteroristă. Toată presa a vuit atunci de comentariile acestui proces şi de faptul că a fost întemniţat la Moabit.

Gunther Frölich îşi pofti oaspetele în salonul puţin mai bine luminat, ale cărui ferestre dădeau în spatele grădinii. Obloanele fuseseră date la o parte, însă duhoarea tot mai stăruia… Helmut Weiss îşi examină gazda cu coada ochiului. Rămăsese tot la fel de respingător.

Avea un cap de pasăre de pradă, cu tenul ca ceara, acoperit cu păr rar şi cărunt, iar alura era ca a unui piciorong de baltă, adus de spate, cu pieptul scobit, în zdrenţele lui cernite, lucioase din cauza rapănului şi peticite ca vai de lume, semăna

5 *Ministerium fur Staatssicherheit*

cu o sperietoare mergătoare. Şi mai cumplite erau bubuliţele ca nişte năsturei roşiatici, care parcă stăteau să se spargă şi să-şi împrăştie puroiul pe tot corpul. Cauza o constituia un stafilococ persistent împotriva căruia renunţase demult să mai lupte. Din când în când, şi le scărpina mecanic, apoi se uita curios sub unghii să constate ce-a adunat.

Gunther Frölich se prăvăli într-un fotoliu a cărui tapiserie data de pe vremea kaiserului Wilhelm, îşi suflecă pantalonul şi îşi pipăi cu blândeţe pulpa plină de varice. Ochii duşi în fundul capului îi dădeau un aer cadaveric; dar un cadavru cu pupilele înviorate de răutate, de viciu şi de cinism. Îşi frecă din nou piciorul bolnav şi se strâmbă

— Ah! Cum a dat căldura, s-a şi umflat...

Helmut Weiss se aşează dezgustat pe marginea unui scaun desfundat. Îşi ascunse repulsia în spatele unui surâs abia ivit pe buzele-i subţiri. Frölich era unul dintre personajele cele mai abjecte de care se apropiase cât timp a lucrat pentru MFS. Evident, mai avea şi unele scuze; comunist fiind, a stat închis prin diverse lagăre, inclusiv la Auschwitz, unde a petrecut doi ani. A fost torturat, iar câinii SS-iştilor i-au făcut pulpele ferfeniţă. Vlăguit, s-a spânzurat într-o ocnă de sare; dar, un SS-ist, sadic sau milos, l-a salvat.

După opt zile, armata sovietică a eliberat prizonierii din lagăr, pe Frölich scoţându-l mai mult mort decât viu.

Helmut Weiss l-a cunoscut în 1985, prin intermediul unui coleg din secţia a 12-a, însărcinat cu „schimbarea fundamentală”, altfel spus, cu „tratarea” oamenilor politici sau a oamenilor de afaceri care tranzitau Germania răsăriteană. După o masă stropită din belşug cu *sekt*[6], la *Brecht Keller,* acesta din urmă i-a făcut o propunere bizară.

— Dacă îţi face plăcere, te voi prezenta celui mai straniu colaborator al meu de la secţia a 12-a. Îi spunem „Degetul Domnului”.

— De ce „Degetul Domnului”? îl întrebă Helmut Weiss.

— Fiindcă este un bătrânel cam scârbos, îi răspunse colegul de la secţia a 12-a. Un comunist de încredere sută la sută. Timp de mai mulţi ani a lucrat pentru Markus Wolf, scoţându-i din bârlog pe duşmanii regimului. De curând însă, şi-a descoperit o nouă vocaţie: „testează” fetele pe care le folosim în misiunile

6 *Vin spumos infect, după care nemţii se dau în vânt*

noastre de recuperare a „ţintelor”. Trebuie să fie foarte convingătoare şi să nu se dea în lături de la nimic. Prin urmare, pentru pregătire le aducem în pensiune la Frölich câteva luni. El are misiunea să scoată din ele adevărate târfuliţe, foarte dulci şi extraordinar de supuse, gata să îndure orice moft din partea acelora care ne interesează. Frölich are toată libertatea în privinţa formării lor. Le supune la tot felul de perversiuni sexuale de neimaginat. Unele dintre ele o şterg după câteva ore. Alta a încercat să-l împungă cu foarfecele… Cele care acceptă să rămână sunt „rândunici” de cursă lungă. Nimic nu le mai poate opri.

După ce prânzul a luat sfârşit, colegul l-a condus pe Helmut Weiss la vila albă din Majakowskiring. De-abia când s-a aflat în faţa lui Gunther Frölich – „Degetul Domnului” – a înţeles. Nicio femeie normală nu l-ar fi putut lăsa să se apropie fără să înnebunească…

MFS a făcut o alegere pe cinste…

A curs multă apă pe râul Spree până când aceşti doi bărbaţi s-au revăzut. Universul lui Helmut Weiss şi al lui Gunther Frölich s-a năruit. Cei doi nu s-au văzut de vreo doi ani.

După ce şi-a lăsat pantalonul în jos peste piciorul bolnav, Gunther Frölich întrebă:

— V-au iertat, nemernicii? V-au eliberat? Nu v-a fost greu?

— A fost greu, zise Weiss. Foarte greu. Am stat la un loc cu criminalii.

— Dezgustător! continuă Gunther Frölich.

Ca toţi membrii defunctului MFS, ei considerau că şi-au făcut datoria, că au servit statul în normele legalităţii, chiar dacă activitatea lor se asemăna întru câtva cu aceea a Gestapoului.

Helmut Weiss n-a ucis niciodată pe nimeni cu mâinile lui, dar a organizat asasinate, a arestat oameni nevinovaţi, şi asta numai ca să arate că nu era de acord cu regimul lui Honecker. După prăbuşirea Zidului, în noiembrie 1989, şi după reunificare, a început să-şi pună întrebări în legătură cu viitorul lui, fără să-şi facă prea mari griji însă, deoarece continua să primească salariu.

Într-o zi, patru inspectori de la BKA[7] au descins în modestul lui apartament din Lichtenberger Strasse, pentru care nu plătea decât douăzeci de mărci pe lună. L-au ridicat, l-au interogat cu

7 *Bundes Kriminal Amt*

privire la activitatea anterioară, iar în final, procurorul din landul Berlinului l-a acuzat de complicitate la acte teroriste care s-au soldat cu moartea mai multor persoane.

Tocmai lui i s-a întâmplat, el care a ascultat mereu numai de alţii! Un an mai târziu, a fost condamnat la opt ani de închisoare, la Moabit, în plin centru al Berlinului.

Împărţea celula cu un turc ce îşi exterminase familia cu lovituri de ciocan şi cu un traficant de droguri polonez. După şase luni, ar fi făcut orice ca să scape de la Moabit, şi de un astfel de tratament…

— Acum că sunteţi liber, ce aveţi de gând să faceţi?

Helmut Weiss surâse trist.

— Am o pensie de 880 de mărci pe lună! Atât cât să mănânc prin *Imbiss*-uri[8]. Poate chiar mai mult. Când statul îmi va lua şi apartamentul, n-o să-mi rămână decât să trăiesc într-un WG[9]. Împreună cu *„Alternativii”![10]*

— *Herr Oberst-leutnant,* întotdeauna veţi găsi o cameră la mine! zise Gunther Frölich într-un elan de compasiune, nu se ştie dacă adevărată sau prefăcută. Şi în plus, am două *Sonderzimmer*[11] libere.

— *Danke schön. Herr* Frölich, îi răspunse Helmut Weiss, sperând să nu ajungă niciodată la o astfel de alternativă.

Chiar de la începutul colaborării lui Gunther Frölich cu MFS. Serviciul amenajase la primul etaj al vilei albe „o cameră a dragostei”, cu un pat larg cu baldachin, cu draperii din catifea roşie, o combină Akai-Samsung cu telemagnetoscop, permiţând astfel proiecţia filmelor X pe un ecran ce cobora din tavan, o valiză cu accesorii pentru sadomasochişti şi, în special, multe camere de luat vederi şi microfoane care înregistrau zbenguielile protagoniştilor.

O oglindă imensă, fără amalgamul de cositor şi argint viu plasată faţă în faţă cu patul, completa dispozitivul, permiţându-i persoanei aflate într-o cămăruţă ascunsă în spatele oglinzii să observe totul pe viu. Acolo era locul în care „Rândunicile” alese de MFS îşi ademeneau prăzile care cădeau de acord. După

8 *Snack-baruri*

9 *Wohngemeinschaft: comunitate, falanster*

10 *Marginalizaţii care aparţin extremei-drepte*

11 *Cameră specială*

fiecare şedinţă de acest gen, venea un curier de la secţia a 12-a care lua caseta video. Şantajul putea începe.

În paralel, în afara colaborării cu MFS, Gunther Frölich şi-a făcut propria clientelă ce obişnuia să vină să se distreze cu o „rândunică" aleasă din poze. Acest lucru îi dădea posibilitatea bătrânului să procure o apreciabilă sumă de bani în afara pensiei... Bineînţeles, după căderea Zidului, totul s-a schimbat. MFS-ul s-a desfiinţat, iar Gunther Frölich n-a mai putut conta pe clientela sa particulară. Înspăimântat, timp de un an, „s-a dat la fund", temându-se de ce-i mai rău.

Se pare că a scăpat, din greşeală, neobservat. Nici BND[12], nici BKA, nici *Verfassungsschutz* nu s-au interesat de el. Nefigurând în organigrama MFS-ului, nu a atras atenţia. Se gândea de altfel că, dacă BND îi dădea de urmă în definitiv ar putea să-i facă aceleaşi servicii ca şi MFS-ului. În fond, toate aceste servicii sunt muştele aceluiaşi borcan cu miere... Ca un dar de bun venit, el va oferi copiile tuturor casetelor înregistrate pentru MFS. Nişte documente extrem de interesante despre oameni, în general, sus-puşi, dar atât de vulnerabili...

Aşteptând să se întâmple acest lucru, solicitat de vechii lui clienţi, şi-a reluat activitatea. „Rândunicile" sale erau flămânde, iar el trebuia să-şi câştige într-un fel existenţa. A reluat chiar şi munca „de formare", datorită tinerelor emigrante rusoaice, poloneze sau ucrainene, însă numai în scopuri comerciale. Chiar dacă această activitate nu-i aducea mari foloase, cel puţin îi permitea să îmbătrânească mai lent. Preschimbarea unei tinere fermecătoare într-o sclavă supusă îi aducea o mare satisfacţie.

— Vizita dumneavoastră este pur amicală, *Herr Oberst-leutnant,* conchise Gunther Frölich. Sunt flatat.

— Nu chiar, *Herr* Frölich. Nu chiar, îi răspunse Helmut Weiss. Mă tem că am o mică operaţiune specială pentru dumneavoastră.

Un licăr de interes se ivi în ochii urduroşi ai lui Gunther Frölich. În jargonul lor, termenul de „operaţiune specială" acoperea odinioară prestaţiile lui pentru MFS. În general, era la fel de scârbos, pe cât de sucit. Salivând de pe-acum, răspunse cu un ton servil:

— *Immer zu befehl. Herr Oberst-leutnant*[13].

---

12 *Bundes Nachrichten Dienst Serviciul de Informaţii, echivalent cu DGSE*

13 *Sunt întotdeauna la ordinele dvs., locotenent-colonele*

Deşi Germania răsăriteană a distrus toate bunurile şi întreg corpul de acţiune, reţelele fostei Stasi nu au dispărut cu totul. Au mai rămas încă anumite ascunzători răspândite în fostul Berlin de Est, controlate neîncetat tot de foştii membri. Ruşii au reangajat cele mai bune elemente, iar alte servicii puteau să se hrănească din acest heleşteu plin cu agenţi secreţi ce mai deţineau încă unele secrete zdrobitoare. Toţi dinozaurii din era comunistă erau legaţi printr-o solidaritate amară care îi determina să se ajute reciproc. Mulţi dintre ei nu şi-au renegat convingerile, deşi au asistat la propriul lor eşec. Helmut Weiss făcea parte dintre aceştia. Ura Germania de Vest şi Statele Unite. Înainte de a fi arestat, se ducea rareori în partea occidentală a metropolei, pe care o considera alterată din cauza luxului exorbitant şi a locuitorilor; pe „Wessies" îi califica drept nişte porci prea graşi în comparaţie cu hemesiţii de „Ossies". De altminteri, după aproape cinci ani de la prăbuşirea Zidului, „Wessies" şi „Ossies" nu se amestecă nici în prezent unii cu alţii.

— Lată despre ce este vorba, începu el…

Se opri dintr-odată când auzi un zgomot ce venea dinspre bucătăria a cărei uşă era închisă. Îl întrebă din priviri pe Frölich care îşi arătă dinţii stricaţi într-un rânjet radios.

— *Kein problem. Herr Oberst-leutnant.* E Aldona. Un cadou de la Vladimir Polski, vă amintiţi de el, „Rezidentul" de la SB[14]. Mi l-a oferit înainte de plecare. *Ein kleines Wunder!* Dar să vedeţi cum am format-o…

O strigă cu voce stridentă:

— Aldona! *Komme, bitte. Sofort*[15].

O fată blondă de vreo şaisprezece ani intră în odaie. O frumuseţe cu ochi albaştri, ca de porţelan, puţin cam mari, îi dădeau un aer curios şi candid: avea pometii înalţi, de tip slav, iar buza inferioară era puţin răsfrântă. Apariţia ei era extraordinară. Era îmbrăcată cu o bluză neagră cu decolteu pătrat care lăsa să i se vadă pieptul alb ca laptele şi cu o fustă foarte scurtă, dintr-o ţesătură rigidă, care îi descoperea picioarele lungi şi fine. Părea o Lolita deghizată în târfă. De curea îi atârna un Walkman, iar căştile erau fixate pe urechi. Îşi aţinti privirile pierdute asupra lui Helmut Weiss. Părul, împletit în

14 *Serviciul de Informaţii polonez din perioada comunistă*

15 *Vino imediat, te rog*

două codiţe blonde, îi accentua aspectul juvenil.

— Uitaţi-o pe Aldona, *Herr Oberst-leutnant!* i-o arătă Gunther Frölich cu mândria profesorului care îşi prezintă proaspăta câştigătoare a marelui premiu. Polski a adus-o aici ca să înveţe germana înainte de a se înapoia la Varşovia. Este un subiect excepţional.

— N-am nicio îndoială, aprobă cu politeţe locotenent-colonelul de la MFS.

O lucire perversă îi străbătu pentru o clipă privirea chiorâşă.

— Nimic nu valorează mai mult decât o demonstraţie, *Herr Oberst-leutnant.* Aldona, *komme hier, bitte!*

O striga ca pe un câine. Tânăra poloneză înaintă până ajunse în dreptul fotoliului în care era instalat bătrânul. Se aplecă şi, fără cea mai mică şovăială, îl sărută! Helmut Weiss îi zări limba roz jucându-se cu cioturile stricate ale bătrânului, în timp ce acesta îşi strecură mâna în decolteul fetei, jucându-se cu mugurii sânilor. Cealaltă mână dispăru sub fustiţă. Cum stătea jos, Helmut Weiss zări arătătorul descărnat şi lung al lui Frölich pipăind, apoi afundându-se dintr-odată în sexul Lolitei! Ea nici măcar nu se clinti, preocupată de muzica ei.

Satisfăcut de demonstraţia lui, Gunther Frölich o împinse, îşi şterse gura cu dosul palmei şi îi făcu semn Aldonei autoritar să îngenuncheze. Supusă, execută ordinul. Cu toate că Helmut Weiss cunoştea efectele dresajului practicat de „Degetul Domnului”, a rămas stupefiat când o văzu pe Aldona cum îi descheie cu calm nasturii pantalonilor pătaţi, dând la iveală un mădular lung şi livid, punctat la rândul lui de pustule roşiatice şi de urme de incizii, terminându-se cu un soi de ciupercuţă movulie. Gunther Frölich slobozi un suspin de mulţumire, atunci când membrul flasc dispăru în gura cărnoasă a Aldonei. Fără să-şi scoată căştile de pe urechi, şi fără să arate cei mai mic dezgust, începu o lentă şi meticuloasă felaţie, păstrând uneori doar ciupercuţa movulie în gură, apoi o muşca cu pricepere, masturbând întruna sexul.

În ciuda scârbei, Helmut Weiss era fascinat de această demonstraţie. Adolescenta îşi continua felaţia, făcând abstracţie de prezenţa lui. A trebuit să depună un efort de câteva minute bune pentru ca sexul bătrânului să se întărească, la început, abia sesizabil, apoi din ce în ce mai tare. Aldona îl îndesa cu mai mare dificultate în frumoasa-i guriţă roşie. Pantalonii căzuţi în

vine îi dezvăluiau picioarele acoperite cu păr sur, pline de varice şi pustule, iar Gunther Frölich îşi contempla cu satisfacţie vestala. Deodată, Helmut Weiss realiză cu stupoare că şi mădularul lui începu să se învioreze. Amănunt ce nu-i scăpă gazdei. Apucând-o pe Aldona de codiţe, o îndepărtă şi îi zise:

— Unserer Freund, bitte![16]

Ascultătoare, tânăra poloneză se ridică. Cu privirea la fel de goală, îngenunche pe parchetul prăfuit, alături de Helmut Weiss, şi-l descheie la pantaloni, apoi îi îndepărtă slipul. Sexul, până atunci înghesuit, se destinse într-o clipită. Slobozi un suspin de uşurare, când gura Aldonei i-l înfulecă. La Moabit, viaţa amoroasă fusese redusă la cea mai simplă expresie a ei. Închise ochii. Limba executa un balet drăcesc şi delicat în jurul mădularului. Aldona îşi înfunda membrul tocmai în gât. Helmut Weiss încerca o senzaţie grozavă şi explodă fără să se mai poată abţine.

Cu mişcări lente, Gunther Frölich îşi aranja îmbrăcămintea.

— Prima! Nicht wahr. Herr Oberst-leutnant?[17]

Helmut Weiss, gata să se afunde din nou în gura îmbietoare a tinerei poloneze, sub privirile desfrânate ale bătrânului, nu fu în stare să răspundă. Încă ameţit, o văzu pe adolescentă ridicându-se, la fel de detaşată, cu privirea stinsă. Nu numai că era de o obedienţă de toată isprava, dar şi bătrânul ăsta mârşav o formase după cele mai desăvârşite tehnici. Dacă MFS ar mai fi existat încă, ea ar fi realizat adevărate minuni.

Ruşinat, locotenent-colonelul îşi potrivi îmbrăcămintea, întrebându-se ce fel de tehnică folosea Gunther Frölich. Cum ajungea el să anihileze voinţa unei femei? Cu înfăţişarea ei, Aldona ar fi reuşit cu brio la Berlin să devină o *call-girl* de lux şi cu siguranţă ar fi îndurat mult mai puţine umilinţe.

— Nu mai avem nevoie de tine, îi aruncă Frölich.

Fără un cuvânt, Aldona ieşi din încăpere.

Gunther Frölich zâmbi triumfător ca proprietarul unui pursânge care tocmai a câştigat cursa. Helmut Weiss, buimăcit încă de plăcere, îşi recăpătă în fine sângele rece. Nu se dădea în vânt după amor, însă un răsfăţ de o asemenea calitate nu putea să-l lase nepăsător…

— Aldona nu-şi doreşte decât casete, îi explică Frölich. Adoră

16 *Prietenul nostru, te rog*

17 *Super, nu-i aşa?*

muzica pop. Cară toată ziua Walkmanul după ea. Câteodată dansează de una singură. Dar v-am întrerupt tocmai când începuseţi să-mi explicaţi ceva, *Herr Oberst-leutnant...*

— *Herr* Frölich, clientela v-a rămas fidelă?

Bătrânul arboră un aer nefericit.

— Ah, nu mai e ca-nainte... Însă unii dintre clienţii cei vechi mi-au rămas fideli. În Est nu se găsesc multe locuri de calitate ca ăsta...

— Mă interesează unul dintre clienţii dumneavoastră cei mai buni, spuse Helmut Weiss. (Îi rosti numele.) Mai vine pe aici?

Gunther Frölich consideră că, dacă pusese întrebarea, ştia cu siguranţă şi răspunsul.

— Din când în când. *Warum?*

— Are aceleaşi gusturi ca pe vremuri? se interesă calm Helmut Weiss.

Bătrânul ştia cu certitudine că interlocutorul său posedă fişele cu *toţi* clienţii săi vechi. Presimţea la orizont o afacere pe cinste.

— *Jawohl!* făcu el, înmuindu-se de tot.

Ce bine era să-ţi reiei vechile îndeletniciri!

— Vine des?

— Cel puţin o dată pe lună.

— Când a fost ultima oară?

— Acum vreo trei săptămâni.

— Bănuiesc că o foloseşte pe Aldona, nu?

— Fireşte, răspunse Gunther Frölich, radiind de mândrie.

— *Sehr gut!* Mi-ar plăcea să văd caseta cu ultima şedinţă.

Gunther Frölich căpătă dintr-odată aerul unui elev prins cu mâna în chiloţii colegei sale.

— Dar, *Herroberst-lieutenant,* eu nu...

Vocea seacă a fostului ofiţer de la MFS îi curmă tirada.

— *Herr* Frölich, *bitte!*

Bătrânul pufăi şi se ridică.

— Am să-ncerc s-o găsesc.

După cinci minute viziona caseta într-o cămăruţă ticsită. Îndată ce filmul se termină, Helmut Weiss se întoarse către bătrân.

— Cred că asta merge perfect, spuse el. Vă explic imediat ce doresc de la dumneavoastră.

*

* *

Gunther Frölich îşi scărpină cu furie pustulele de pe bărbie. De fiecare dată când întrezărea posibilitatea de a câştiga bani mulţi, beţia lui atingea paroxismul. Aprecia bucuriile pe care i le provoca amorul făcut cu dibăcie, însă nimic nu se compara cu satisfacţiile pe care i le aducea zgârcenia. Fura bucăţelele de zahăr aduse la cafea, lua sulurile întregi de la toaletele publice, subtiliza cutiile de chibrituri uitate pe mese, nemaipunând la socoteală micile pungăşii din băcăniile turcilor, care nu erau prevăzute cu sisteme de alarmă… Dar acum era o sumă imensă în joc.

— Două sute de mii de mărci, se auzi el rostind această cifră. Nu pot să las mai jos.

— O sută de mii, repetă pentru a cincisprezecea oară Helmut Weiss. Şefii mei nu vor accepta mai mult.

— Cine sunt şefii dumneavoastră? îl întrebă mieros Frölich.

Helmut Weiss îi aruncă o privire de gheaţă.

— Nu puneţi întrebări prosteşti, *Herr* Frölich. Da sau nu?

Se ridică în picioare ca să dea şi mai multă greutate cuvintelor sale. Gunther Frölich intră în panică. Degeaba ştia el că era singurul din tot Berlinul la care Weiss putea să apeleze, însă gândul că îi va scăpa printre degete o sumă frumuşică îi fierbea creierii.

— Cincizeci de mii înainte, cedă el. Restul, după.

— Bine, aprobă Helmut Weiss. Imediat ce clientul dumneavoastră vă telefonează, mă anunţaţi. Vă dau numărul meu de telefon. Dacă nu răspund eu, lăsaţi mesajul altcuiva. Voi veni cu cele cincizeci de mii de mărci. Dar aş avea nevoie de o chitanţă…

— *Sehr gut, sehr gut,* făcu Frölich mecanic.

Văzând că musafirul se ridică să plece, strigă:

— *Mein Gott!* Nu v-am servit cu nimic!

— Data viitoare, *Herr* Frölich, zise Helmut Weiss.

Bătrânul frige-linte era mereu la fel de avar. Auzi zăvorul trăgându-se în urma lui. Frölich se baricadă ca şi cum avea deja cele o sută de mii de mărci.

*

* *

Fostul ofiţer de la MFS se îndepărta pe Grabbeallee cu pas

egal, cotind apoi la stânga, pe Heinrich-Mann-Strasse. De îndată ce dădu colţul, se opri şi aşteptă lipit de zid. Asta în cazul în care bătrânul Frölich ar fi avut de gând să-l urmărească… Rămase nemişcat preţ de cinci minute, dar nimeni nu apăru şi el plecă mai departe. La treizeci de metri mai încolo, îl aştepta un Audi 80 gri, parcat pe platforma unui service Minol. În faţă se aflau doi bărbaţi. Aveau figuri obosite, erau îmbrăcaţi fără rafinament, amândoi la fel de laţi în umeri, cu degete butucănoase, cu feţe puţin cam buhăite şi ochi foarte mobili. Helmut Weiss deschise portiera din spate şi urcă. Maşina demară imediat. Cel de lângă şofer se întoarse şi-l întrebă:

— A mers, *Herr* Weiss?

— De minune, făcu el, fără alte comentarii.

N-o să dea el socoteală unor subalterni.

După douăzeci de minute, vehiculul se opri pe Alt-Moabit Strasse, în faţa uşii glisante din sticlă încasabilă a închisorii Moabit. Însoţit de unul dintre bărbaţi, Helmut Weiss pătrunse înăuntru. Dar ieşi numai cel care îl însoţise.

Capitolul II

Gunther Frölich avea mâinile jilave. Cu urechile ciulite, pândea sunetul soneriei. „Clientul” său întârziase aproape o oră. Dacă acesta nu mai venea, se vedea obligat să înapoieze cele cincizeci de mii de mărci. Aşa frumuseţe de bancnote albastre… Fiindcă nu mai avea răbdare, se duse în capul scărilor şi o strigă pe Aldona.

— Eşti gata, *Katze*?

— *Jawohl, Herr* Frölich, răspunse sec adolescenta care, în mod excepţional, îşi lepădă Walkmanul.

Nu-i spunea niciodată altfel. Se întoarse la locul lui şi aprinse o ţigară furată dintr-o scrumieră de la *Maritim,* noul hotel de lux de pe Friedrichstrasse. De acolo strângea toate chiştoacele de ţigări bune…

Soneria stridentă făcu să-i inunde arterele bătrâne cu un val de adrenalină, de să-i crape nu alta… Se strecură până în antreul îngust şi îşi lipi ochiul de vizor. El era!

Deschise cu mare băgare de seamă, iar musafirul se strecură prin crăpătura uşii. Statura măruntă îi dădea aerul unui copil. Părul negru, ondulat şi turtit de atâta pomadă, încerca să se ridice ca nişte corniţe, lucru ce-l mâhnea profund căci, altminteri, era un tip care ţinea la felul cum arată. Aşa slăbuţ cum era, semăna cu un playboy italian în miniatură, îmbrăcat într-un costum strâns pe talie. Numai nasul proeminent îi urâţea chipul, în realitate nelipsit de farmec. Ridică nişte ochi miopi spre Frölich care era mai înalt cu un cap decât el.

— Merge. *Herr* Frölich? îl întrebă el plictisit.

— În regulă, îl asigură bătrânul, înfoiat precum frişca bătută. *Fräulein* Aldona vă aşteaptă.

A intervenit un moment de stânjeneală. Gunther Frölich îi bară accesul pe scară. Nabil Tafik îşi dădu seama la timp că nu-i dăduse nimic. Scoase un plic din buzunarul interior al hainei şi i-l întinse.

— Două mii, îl avertiză el.

Frölich înşfăcă plicul şi-l deschise. Nu din neîncredere, fireşte, dar nu se putu abţine. După ce numără bancnotele, îi făcu semn musafirului spre scara îngustă.

Nabil Tafik se grăbea. Sus, în capul scărilor care se hâţânau îl aştepta năluca: Aldona, seducătoare şi somptuoasă ca o creatură ivită din infern. Părul blond, adunat la ceafă, îi dădea un aer dur, accentuat şi de machiajul strident al ochilor şi al gurii. Era îmbrăcată de sus până jos în piele, cu un sutien jumătate de cupă dintr-o piele foarte fină ce-i dezvăluia sânii: avea un slip asortat, bătut cu ţinte argintii şi cizme cu toc foarte înalt ce-i ajungeau până la jumătatea coapselor. Braţele îi erau pline de brăţări. Proţăpită cu picioarele depărtate, îi aruncă o privire dispreţuitoare lui Nabil Tafik şi ridică deasupra capului cravaşa din piele neagră ţipând la el:

— Halt, Schweinehund!

Nedezlipindu-şi privirile de la frumosul decolteu, sirianul se simţea deja în al nouălea cer. Întotdeauna i-au plăcut sânii debordanţi. Ai Aldonei, tari şi albi ca laptele, îl copleşeau de-a dreptul. Sângele îi alerga prin artere. Înaintă un pas, însă cravaşa îl şfichiui imediat.

— Moment!

Aldona se răsuci pe călcâie, oferindu-i spectacolul unor fese „protejate” numai de un şnur din piele neagră ce dispărea între

ele. Nabil Tafik era la căpătui răbdării. Bătrânul Frölich îi oferea o distracţie pe cinste! Întinse mâna şi-i cuprinse fesa rotundă şi arcuită. Aldona se răsuci ca un şarpe şi-i biciui degetele cu cravaşa.

— *Nein!*

Îl străfulgeră plină de mânie cu ochii ei albaştri. Acum nu mai visa decât la a doua parte a spectacolului, când se va îmblânzi, va fi supusă şi obligată să suporte toate umilinţele posibile. Dar mai întâi, trebuia să fie atent la ritual.

Îşi dezbrăcă haina, o aşeză cu grijă pe un scaun şi se grăbi să scape de toate lucrurile de pe el, sub privirea rece şi dominatoare. Când fu gol din cap până-n picioare, Aldona se apropie de el cu o strâmbătură care-i răsfrângea buzele şi atinse cu capătul cravaşei membrul ce-i atârna cu modestie.

— Eşti un porc neputincios! şuieră ea printre dinţi şi-l şfichiui puternic cu cravaşa.

Nabil Tafik slobozi un strigăt de durere, însă aproape imediat avu loc erecţia. Înaintă un pas, Aldona se dădu înapoi cu cravaşa ridicată.

— În genunchi, Aşchiuţă!

Vocea îi era înăbuşită de catifeaua roşie cu care erau tapisaţi pereţii şi de mocheta groasă de aceeaşi culoare. Luxul acestei încăperi contrasta cu paragina ce domnea în restul pavilionului. Aici, lumina venea de la nişte lampadare cu abajururi din stofă, iar patul cu baldachin era acoperit cu o cuvertură din blană de lama veritabilă: bolta baldachinului a fost înlocuită cu oglinzi, ca şi peretele din faţa patului care era plin cu tot felul de postere. Mobilierul era completat de nişte fotolii şi o sofa stricată, dar care permitea încercarea unor figuri interesante, la fel ca şi taburetul înalt pe care putea fi sodomizată orice femeie care şedea acolo.

Nabil Tafik se târî pe mochetă până la picioarele stăpânei sale. Se holbă la peticul din piele care se zărea între coapsele fetei, visând să-şi afunde mădularul extrem de excitat, încât îi producea durere. Mimă gestul că doreşte să se ridice, însă imediat simţi cravaşa biciuindu-i ceafa. Cu voce blajină. Aldona îl întrebă:

— Ai chef s-o faci?

— Da, răspunse Nabil sufocat.

— *Komm!*

Dintr-o săritură, fu în picioare, cu nasul înfundat în decolteul parfumat. Nu vedea nimic altceva decât sânii bombaţi, de o albeaţă extraordinară, pe sub a căror piele se zăreau ca desenate câteva vinişoare albăstrui. Aldona se lipi de el şi începu să-şi frece pubisul încorsetat în piele de sexul lui în erecţie. Încet, aproape cu sadism. Atingerea pielii artificiale cu cea adevărată, fierbinte, era un supliciu delicios. Nabil Tafik se gândea la culcuşul jilav care-l aştepta. Avu intenţia să-şi strecoare degetul pe sub slip, însă Aldona îl împinse cu brutalitate, strângându-i sexul cu mâna înmănuşată.

— Nu, nu…

— *Maul zu!*[18] scrâşni adolescenta.

Numai cu câteva mişcări ale mâinii, ea îl goli de sămânţa albă care se împrăştie pe cizme. Înnebunit, Nabil privi tâmp la mădularul lui nevrednic ce se înmuia. Ochii albaştri ca de porţelan ai fetei se umplură de dispreţ.

— Nu eşti în stare să te abţii, porcule! Acum curăţă!

Cu gesturi lente, Nabil Tafik îngenunche pe mocheta roşie şi începu să-i şteargă cizmele.

*

* *

Gunther Frölich, aşezat pe un taburet în cămăruţa ascunsă sub scară, contempla pe ecran zbenguielile celor doi. Nu din viciu, ci să se asigure că lucrurile merg bine. Se va alege cu o sută de mii de mărci. Aldona era perfectă, deşi n-a jucat prea des rolul de femeie dominatoare. Frölich era mândru de dresajul lui. „Degetul Domnului” o învăţa pe fiecare dintre elevele sale gama completă a deviaţiilor sexuale ca să nu aibă surprize pe parcurs. Câteodată ademeneau oameni foarte importanţi ca să le ofere din proprie iniţiativă ceea ce ei nu îndrăzneau să ceară… Într-o zi, atotputernicul Markus Wolf, regele spionilor din Stasi, îi spuse lui Frölich că era un geniu… În vorbele lui se găsea un pic de adevăr.

Bătrânul îşi scărpină distrat o bubuliţă, în timp ce Aldona îl făcea pe clientul său să suporte o nouă insultă. Prima parte a spectacolului s-a terminat. În curând, Nabil Tafik îşi va lua revanşa. Şi-l va face pe Gunther Frölich să câştige o sută de mii de mărci.

---

18 *Tacă-ţi fleanca!*

*

* *

Nabil Tafik o contempla pe Aldona care stătea întinsă pe burtă învăluită în cearceafurile negre din mătase. Îi îndepărtă sumara îmbrăcăminte din piele, nelăsându-i decât cizmele. Mâinile adolescentei erau prinse de tăblia patului, iar profilul i se odihnea pe cearceaf, cu gura întredeschisă.

— Depărtează picioarele, îi ordonă Nabil Tafik.

Ascultătoare, Aldona îşi depărtă mult coapsele, dezvăluind mai bine partea cea mai intimă. Nabil nu-şi dezlipea privirea de pe fesele rotunde, tari şi arcuite. Murea de poftă s-o pătrundă. Sexul pompat cu sânge din abundenţă, uşor curbat în sus, drept ca un catarg, aproape că-i atingea abdomenul. Şi-a revenit demult după prima ejaculare.

— Mai mult! îi porunci el.

Aldona îl ascultă, etalându-şi ostentativ colina blondă a sexului ei bombat. Imediat, Nabil Tafik plesni cu cravaşa pe deasupra ei. Aldona tresări, slobozind lin geamăt. Sirianul era gata să plesnească de plăcere. Începu s-o lovească nebuneşte, atingându-i fesele cu cravaşa îngustă şi neagră, lăsându-i urme roşiatice. Apoi trecu la coapse, făcând în aşa fel încât să-i atingă şi sexul. Aldona se zbătea sub lovituri, striga, implora. În orice caz, asta făcea parte din jocul dragostei. Pentru asta Nabil plătise deja în avans.

Se învârti în jurul patului, căutând cele mai convenabile unghiuri pentru ca loviturile să aibă efectul scontat. Deodată, îndesă mânerul cravaşei în sexul înflorit şi începu să-l împingă cât putu de adânc, până când Aldona scoase un ţipăt ascuţit, amintindu-i că mai are puţin şi-i perforează abdomenul. Manevra asta nu intra în preţ. Se pare că simte mai multă plăcere când o chinuie decât atunci când o face în mod firesc. În sfârşit, scoase mânerul cravaşei şi o biciui încă puţin pe tânăra femeie. Pulsul era accelerat. Ajunsese aproape de capătul călătoriei. Încă o mică fantezie, apoi îşi va sodomiza victima, vârându-se între coapsele ei. La acest gând., sângele îi pulsă în tâmple. Se aplecă şi-i şopti în germană:

— Eşti o ticăloasă şi te voi pedepsi!

— *Nein, nein,* gemu Aldona.

— Ba da.

Aruncă pe jos cravaşa şi întinse mâna spre o etajeră ce se afla lângă pat. Imediat, degetele simţiră mânerul unui revolver. Era un Colt cu ţeava de patru degete, care făcuse treabă bună până acum. Respirând sacadat, îl luă, se aplecă peste fesele rotunde ale Aldonei şi-i gâfâi în ureche:

— O s-o faci cum n-ai făcut-o niciodată!

— *Nein!* îl imploră ea.

Strângând bine arma, aşeză capătul ţevii în deschizătura dintre coapsele fetei.

— Uite, cu asta! făcu el.

Apăsă cu toată puterea. Aldona ţipă, iar ţeava dispăru între coapse. Gunther Frölich şlefuise mai devreme înălţătorul armei ca să evite rănirea victimei, iar ţeava era unsă cu un strat gros de vaselină pe din afară. El îi dădu arma, dar nu cu gândul să piardă o colaboratoare atât de preţioasă…

Cu ochii ieşiţi din orbite, Nabil apăsa neîncetat, uitându-se la ţeava revolverului care viola intimitatea Aldonei. Simţea acelaşi lucru ca atunci când ar fi făcut-o el însuşi. Acesta din urmă, drept, lipit de burtă, bătea ca o pendulă. Acum arma era înfundată până la încărcător… Aldona nu mai scotea niciun sunet.

Cu respiraţia sacadată, Nabil Tafik îşi prinse membrul în mâna dreaptă şi începu să se masturbeze cu privirile aţintite pe fesele arcuite ale Aldonei. În acelaşi timp executa manevra de du-te-vino cu revolverul între coapsele fetei, imitând un membru adevărat. Cele două mişcări erau perfect sincronizate. În încăpere nu se auzea decât bâzâitul unei lămpi şi gâfâitul celor doi. Şoldurile Aldonei se unduiau uşor, iar Nabil Tafik avu chiar impresia că îi plăcea puţin această împreunare împotriva firii. Ce ştia el ce se ascundea îndărătul ochilor albaştri?

Îşi strânse şi mai viguros mădularul, simţind cum urcă seva. De fiecare dată era la fel: îşi promitea să nu ajungă la capăt, să se excite foarte tare. Iar în final *el* să se afunde adânc între coapsele „victimei” sale. Exaltarea era atât de puternică, încât dinlăuntrul ei emana o forţă necunoscută până atunci, nemaiputându-se controla şi mormăi:

— Nemernico! O să te împroşc!

Degetul era înţepenit pe trăgaci. Gemu uşor, tot trupul îi fu zguduit de un spasm, şi se bucură de o imensă plăcere care

venea de foarte departe, o căldură imensă care-i urca dinspre coapse şi îi învăluia sexul, materializându-se prin jetul albicios care ţâşni răspândindu-se peste fese.

Cu aceeaşi mişcare relaxată îşi strânse şi mai tare sexul, apăsând în acelaşi timp pe trăgaci.

Zgomotul abia atenuat în anusul fetei îl făcu să tresară. O clipă ,Nabil Tafik se simţi extraordinar, stare ce se transformă pe loc în apatie. Trecură câteva secunde până să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Capul îi vâjâia. Aldona ţipa. Gemea, se zbuciuma. Se rostogoli pe o parte, iar Nabil zări o pată care se întindea pe cearceaf. Sângele ţâşnea dintr-o rană de sub abdomen, cu zvâcnituri puternice, înspăimântătoare.

Năucit, sirianul a înţeles că revolverul care trebuia să fie încărcat cu gloanţe oarbe se descărcă cu un proiectil adevărat! îngrozit. Nabil Tafik alergă gol-puşcă până pe palier, se aplecă peste balustradă şi urlă:

— Gunther! Gunther! *Komme sofort!*

— *Ich komme,* răspunse bătrânul cu voce glacială. *Was ist tos?*

Nabil se întoarse în cameră. Era inutil să se mai grăbească. Aldona era ţeapănă ca un cadavru. Privirea era sticloasă. A ucis-o.

Capitolul III

O furtună puternică făcu să se abată asupra Berlinului o ploaie torenţială nemaipomenită. Cartierul Pankow părea şi mai sinistru. Helmut Weiss venea iute pe Grabbeallee, cu mâinile în buzunarele impermeabilului şi faţa biciuită de ploaie. Era aproape opt, dar circulaţia, cu tramvaiele vechi ce te hurducau, specifice Berlinului răsăritean, era în toi. Pe vreme ploioasă, Majakowskiring părea şi mai lugubru.

Nu se zărea nici măcar o pisică. Pavilionul alb al lui Gunther Frölich avea pete de umezeală şi grădina mustea de apă. Ştiind

că „Degetul Domnului” îl aştepta, ciocăni în uşă de trei ori. Dislocând câteva aşchii de vopsea. Gunther Frölich deschise imediat, încât s-ar putea crede că pândea la uşă.

Era îmbrăcat în aceleaşi haine ponosite ca şi data trecută, din care se degaja un miros înfiorător. Helmut Weiss îl urmă până în salonul cu obloanele trase. Fără să-şi dezbrace impermeabilul, se aşeză pe marginea fotoliului în care mai stătuse şi întrebă cu voce monotonă:

— *Alles gut?*[19]

— *Alles gut! Sehrgut!* croncăni bătrânul.

Lui Gunther Frölich îi tremura puţin vocea, îşi scărpină bubuliţa cea mai respingătoare de pe mână şi întrebă aproape cu sfială:

— Aţi adus banii, *Herr Oberst-leutnant*?

Privirea fostului ofiţer de la MFS ţâşni ca un laser şi pironi ochii lui Gunther Frölich.

— *Ein moment, bitte!* făcu Weiss Totul a mers bine?

Imediat, firea perversă a bătrânului Frölich ieşi la iveală. Îşi frecă mâinile zbârcite, cu un licăr în priviri.

— *Ja!* Aşa cum aţi cerut. *Herr Oberst-leutnant.*

— Subiectul a reacţionat cum am prevăzut?

— *Jawohl.*

După o clipă de tăcere, Helmut Weiss întrebă cu voce neutră:

— Fata a…

— *Tot*[20]*, Herr Oberst-leutnant.*

Din cauza duhorii care domnea în pavilionul alb, se putea conserva un cadavru timp de câteva săptămâni.

— O să vă dăm unele instrucţiuni, *Herr* Frölich, dar mai întâi povestiţi-mi cum a reacţionat subiectul.

Trăsăturile zbârcite ale lui Gunther Frölich se luminară de un zâmbet mârşav. S-ar părea că-i place mai mult să facă rău semenilor decât să câştige sume importante.

— Credeam c-o să mă omoare şi pe mine! Din fericire, nu avea decât un singur glonţ în revolver.. I-am jurat că nu ştiu ce s-a întâmplat, că Aldona a încărcat arma: că a făcut o greşeală înfiorătoare. Şi că sunt gata să-i înapoiez cele două mii de mărci…

— Şi aţi făcut-o?

---

19 *Totul e bine*?

20 *Murit*

— Nu, mărturisi Gunther Frölich.

— V-a crezut?

— Nu ştiu, spuse bătrânul... Era înnebunit. A fugit ca un dement.

— N-a mai dat niciun telefon?

Accidentul s-a produs în seara precedentă. Dacă sirianul n-a dat niciun semn de viaţă, înseamnă că a adulmecat el că la mijloc e ceva necurat... Lucru ce nu avea prea mare însemnătate.

— Nu, cu toate că nu m-am mişcat de-aici.

Helmut Weiss se uita la duşumeaua prăfuită. Se simţi dintr-odată obosit. Văzuse atâtea în lunga sa carieră, încât asta nu-l impresiona deloc. Se uită la Frölich.

— Şi caseta?

— O am, *Herr Oberst-leutnant.*

— A ieşit bine?

— N-am văzut-o, însă aparatul funcţionează perfect.

— Daţi-mi-o!

— Banii...

Helmut Weiss se răsti puţin:

— *Herr* Frölich. Nu-mi arde de glume. *Schnell, bitte!*

Înmuiat, Gunther Frölich se desprinse din fotoliul său şi se târî până la scară. Deschise cele două uşi ale cămăruţei ascunse sub trepte. Un video Samsung era aşezat pe televizorul cu aceeaşi marcă. Frölich apăsă pe nişte butoane şi împinse caseta în aparat. Primele imagini apărură aproape imediat. Erau excelente!

Două camere de luat vederi filmau alternativ, sub lumina puternică a lămpilor. Nu era mai proastă decât filmele porno turnate ilegal. Trăsăturile lui Nabil Tafik se vedeau foarte clar.

Fostul ofiţer de la MFS privi cu răbdare toată şedinţa sadomasochistă, spunându-şi că Aldona fusese într-adevăr foarte frumoasă. Sunetul era perfect, iar dialogul vesel. În fine, au ajuns şi la sfârşit.

Un prim-plan, luat cu încetinitorul: o mână care masturba un sex încordat, cealaltă care era înţepenită pe trăgaciul revolverului. Apoi indexul care trăgea piedica. Arma descărcată... Aldona zvârcolindu-se şi expresia de pe chipul lui Nabil Tafik, mai întâi uluită, apoi îngrozită, iar, la sfârşit, turbată de furie. Helmut Weiss se gândi că ar fi bine să suprime partea

cu figura îngrozită. Restul era perfect. Orice instanţă judecătorească din lume l-ar condamna pe sirian pentru săvârşirea de omor sadic. Ultima imagine îl arăta pe Nabil Tafik îmbrăcându-se cu nervozitate.

— Sunteţi mulţumit. *Herr Oberst-leutnant?* îl întrebă servil Gunther Frölich.

— Unde este arma?

— A rămas sus în…

Tăcu, dar Helmut Weiss înţelesese.

— Du-te şi adu-o! Nu-i atinge mânerul.

Avea pe ea amprentele lui Nabil Tafik. Gunther Frölich dispăru pe scări în sus, şi reveni după câteva momente cu revolverul pe care-l ţinea de ţeavă. Helmut Weiss îl înveli într-o batistă şi-l vârî în buzunar, apoi scoase un plic gros maroniu, pe care îl puse lângă video.

— Derulează caseta, *bitte,* îi ordonă el.

Gunther Frölich tocmai se uita în plic. Când văzu bancnotele albastre de o sută de mărci, tristeţea se risipi pe dată. Crezu totuşi de cuviinţă să se smiorcăie puţin:

— Asta n-o va înlocui pe Aldona, făcu el. Ce-o să mă fac acum?

— Fă-o în continuare cu altele, îi răspunse rece Helmut Weiss.

Gunther Frölich nu mai insistă.

— Şi cu Aldona ce fac?

— Nimic. După ce plec eu, telefonează la Kripo[21]. Le spui că ai închiriat casa unui prieten şi că, la întoarcere, ai descoperit cadavrul fetei.

— Nu risc nimic? îl întrebă neliniştit Gunther Frölich.

— Nimic.

— Şi dacă mă vor întreba cui am închiriat casa?

— Trebuie să le spui, *Herr* Frölich. Întotdeauna trebuie să ajuţi poliţia.

Figura boţită a bătrânului se lumină de un zâmbet pervers. Acesta era umorul pe care-l aprecia el.

— Fireşte, *Herr Oberst-leutnant.*

— Nu număraţi banii, *Herr* Frölich?

— Am încredere, *Herr Oberst-leutnant.*

— Nu se ştie niciodată, uneori contabilii sunt necinstiţi, spuse Helmut Weiss…

---

21 *Kriminal Polizei*

Gunther Frölich scoase din plic teancurile de câte o sută de mărci şi îşi înmuie degetul mare în gură. Apucase să numere treizeci şi nouă de bancnote, când Helmut Weiss îi apăsă în ceafă pistolul, un Walther PPK cu amortizor, şi-l împuşcă.

*

* *

Percheziţia făcută la Frölich a dat la iveală un lucru interesant: trei sute cincizeci de mii de mărci în bancnote, ascunse în vechiul lui frigider, şi sute de casete etichetate cu grijă, cu data şi numele protagoniştilor; în plus, o agendă cu adrese. Helmut Weiss puse agenda în buzunar şi lăsă casetele. Cu părere de rău însă, fiindcă valorau o avere, cu-atât mai mult cu cât era convins că nu găsise chiar totul. Gunther Frölich era o vulpe bătrână care locuia în această casă de treizeci de ani. Trebuia să aibă ascunzători peste tot, dar acum nu mai era timp să caute. Împărţi banii prin toate buzunarele şi ieşi.

Străbătu grădina şi ajunse în Majakowskiring. O limuzină Mercedes 560 neagră, cu geamurile atât de închise la culoare că se confundau cu caroseria, era parcată în colţ cu Grabbeallee. Ajunse în dreptul ei şi deschise portiera din faţă. Înăuntru stătea un bărbat singur. Avea în jur de cincizeci de ani, figura turtită, părul tuns foarte scurt, nas de boxer, iar statura deborda din locul pe care-l ocupa. Îşi întoarse ochii spălăciţi spre fostul ofiţer de la MFS. Acesta se aşeză lângă el.

— *Alles gut. Oberst-leutnant?*

— *Jawoht, Herr Doktor* Lehr, răspunse Helmut Weiss cu respect.

Respectase întotdeauna ierarhia, oricare ar fi fost ea. Or, bărbatul de lângă el ocupa un post important. Întinse mâna dreaptă.

— Caseta.

Helmut Weiss o scoase din buzunarul impermeabilului şi i-o dădu. Otto Lehr o puse pe braţul scaunului şi ceru cu aceeaşi voce rece:

— Şi pistolul, *Herr* Weiss.

Era arma care o ucisese pe Aldona. Helmut Weiss o luă din acelaşi buzunar şi i-o întinse lui Otto Lehr. Acesta îndepărtă batista, se uită la ea şi o puse pe braţul scaunului lângă casetă.

— Şi pistolul pe care vi l-am împrumutat, Herr Weiss, *bitte.*

Helmut Weiss scoase cu regret dintr-un alt buzunar, ţinându-l de ţeavă, Waltherul PPK cu care l-a expediat pe Gunther Frölich într-o lume mai bună. După ce l-a executat pe bătrân, a şters cu mare grijă mânerul. Era inutil să se caute dovezi împotriva lui. Otto Lehr încuie arma în torpedou.

— *Sehr gut...* O să ne uităm la casetă încheie el.

Întoarse şi se îndreptă spre sud, pe Grabbeallee. După patruzeci şi cinci de minute, intra în curtea unui imobil cu patru etaje, amplasat discret pe Auf dem Grant, o străduţă liniştită care ieşea în Clayallee, la sud-vest de Berlin. Era sediul *Landverfassungsschutz* din Berlin. Civilii de pază îi salutară cu respect pe cei doi bărbaţi. Otto Lehr deschise uşa unei săli de proiecţie de la parter, apoi răsuci cheia în broască şi împinse caseta în aparatul video cuplat la un televizor cu ecran mare, marca Akai. Într-o tăcere care îţi dădea fiori, cei doi bărbaţi văzură apărând silueta încorsetată în piele neagră a Aldonei care-l primea pe Nabil Tafik. Otto Lehr se uită la toată caseta fără să-şi exprime niciun sentiment. Şi Helmut Weiss era la fel de netulburat.

Cei doi bărbaţi fuseseră părtaşi la prea multe orori ca să-i mai mişte ceva. Aldona nu era decât o victimă în plus a războiului nemilos ce se dădea între cele mai importante servicii...

După ce s-a terminat filmul, Otto Lehr se întoarse spre Helmut Weiss cu un surâs de satisfacţie.

— *Sehr gut.* V-aţi îndeplinit obligaţiile din contract. Şi eu la fel.

Scoase din buzunar documentul împăturit în patru şi i-l întinse fostului ofiţer de la MFS. Era o hotărâre a Parchetului din Berlin ce conţinea ordinul de punere în libertate a lui Helmut Weiss. Otto Lehr, care, înainte de a fi ocupat postul actual, fusese magistrat, îşi păstrase încă mulţi prieteni în magistratură.

Helmut Weiss băgă în buzunar preţiosul document cu uşurare în suflet. Nu se va mai întoarce la Moabit. Otto Lehr opri aparatul video, luă caseta şi îi strânse mâna.

— Mergeţi acasă, *Oberst-leutnant*, şi profitaţi de vacanţă. *Auf wiedersehen.*

— *Auf wiedersehen. Herr Doktor* Lehr. Răspunse Helmut Weiss.

Ajuns în stradă, în timp ce se îndrepta spre staţia de autobuz, se simţi puţin ameţit. Era liber şi, în acelaşi timp, posesorul unei mici averi: patru sute cincizeci de mii de mărci, sumă

neimpozabilă. Asta îi rotunjea într-adevăr pensia... Imediat ce zări cabina galbenă de telefon, intră şi formă numărul vechii sale amante, Hildegarde Dietrich, o blondă înaltă, cu piept generos, care locuia într-o căsuţă la Rudow. Înainte fusese prezentatoare la televiziunea est-germană ,în prezent lucrând pentru CNN, la montaj...

— Eu sunt, am ieşit! o anunţă Helmut Weiss.

Hildegarde strigă de bucurie.

— *Das ist wunderbar!* Ce s-a întâmplat?

— Am fost graţiat, spuse Helmut Weiss. Te invit la cină în seara asta. Fă-te frumoasă fiindcă te duc la *Koenig Frederikus.*

— Eşti nebun! strigă ea, e groaznic de scump acolo.

— Am chef să sărbătoresc evenimentul, zise Helmut Weiss şi închise.

*

* *

Pe Lichtenbergstrasse numărul 15, nimic nu se schimbase: o clădire modestă din cărămidă roşie, cu şase etaje, fără lift. Weiss locuia la trei. Ajuns pe palier, ezită puţin înainte de a introduce cheia în broască. Doar nu degeaba lucrase atâţia ani în Serviciul de Informaţii. Brusc, îi veni în minte fraza rostită de *Doktor* Lehr: „Mergeţi acasă şi profitaţi de vacanţă". O frază absolut nevinovată... Cu toate astea, cel de-al şaselea simţ al lui Weiss îl făcu să între în panică. Examină uşa cu atenţie şi descoperi mai multe zgârieturi în jurul încuietorii. Se vedea că fusese forţată, dar cu atenţie. După câteva clipe de gândire, răsuci cu mare grijă cheia în broască. Funcţiona foarte bine. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, reuşi să deschidă uşa milimetru cu milimetru. Când reuşi s-o deschidă suficient, se opri, examinând tot ce se afla în raza lui vizuală.

Imediat, firul îi sări în ochi!

Era o aţă de undiţă din nailon incolor, întinsă la douăzeci de centimetri de la sol. Helmut Weiss o urmă încetişor cu mâna până la unul din capete. Acesta era legat de partea cealaltă a uşii, înfăşurat în jurul unui cui.

— *Schweinehund!* [22]. Murmură doar pentru sine.

Închise uşa la loc şi coborî să cumpere nişte foarfece de la magazinul de alături. Revenit acasă, întredeschise uşa şi tăie

22 *Porc de câine!*

firul.

Când dădu uşa la perete, descoperi capcana: trei grenade M 26, de fabricaţie americană fixate toate cu o bandă adezivă care ar fi explodat doar la un metru de el.

Una singură ar fi fost mai mult decât suficientă ca să-l pulverizeze, încărcătura ei distrugând totul pe o distanţă de cincisprezece metri.

Înmărmurit, se aşeză şi îşi aprinse o ţigară. Nu-l aştepta o viaţă prea uşoară... Fusese nebun să creadă că-l vor lăsa în viaţă cu tot ce ştia el. Fireşte, în mod oficial era liber, dispunea de bani, dar *Herr Doktor* Lehr făcea tot ce putea ca să-l lichideze. N-avea decât puţin timp la dispoziţie.

Într-o jumătate de oră, îşi strânse tot ce trebuia ca să ia cu el, plus cele trei grenade. Ieşi cu valijoara în mână şi se îndreptă spre S-Bahn.[23]

Primul impuls a fost să se ducă la vechea lui amantă, Hildegarde Dietrich. Bineînţeles că ar fi acceptat să-l ascundă, iar el avea încredere absolută în ea. Însă BND şi *Verfassungsschutz* ştiau de existenţa ei. Era prima pistă pe care aveau s-o verifice.

Hărţuit în acelaşi timp şi de panică şi de furie, îi cedă în final celei din urmă. Cumpără mai multe cartele magnetice de douăsprezece mărci şi se instală într-o cabină telefonică mai ferită. De acasă îşi luase şi carneţelul ascuns până atunci sub o scândură din duşumea. Numerele de telefon pe care le conţinea erau foarte, foarte importante...

Formă unul dintre ele, dădu numărul codului şi aşteptă. I se comunică altul, apoi îl formă imediat. În cazul acestui număr, lucrurile se complicaseră. Codul nu mai era valabil. A trebuit să insiste, să comunice numărul cabinei unde se afla pentru ca interlocutorul să-l poată suna. Aşteptă vreo patruzeci şi cinci de minute. În fine, Helmut Weiss auzi vocea unui bărbat pe care-l cunoştea bine şi care, la rândul lui, îl cunoştea pe el. Lui putea să-i spună adevărul. Ceea ce şi făcu.

După ce închise, se simţi uşurat. Acest porc de *Doktor* Lehr nu-l va trimite în paradis. După ce-şi pregăti răzbunarea, Weiss plecă. Voia cu tot dinadinsul să rămână în viaţă. Dar nu era uşor.

---

23 *Metroul aerian*

Capitolul IV

Nabil Tafik se trezi cu o tresărire, lac de sudoare, cu inima bătându-i puternic în piept. Ciuli urechile, dar nu auzi decât ciripitul păsărelelor. Vila lui din Koenigsallee, situată chiar în inima Grünewaldului, cartierul rezidenţial, era scăldată în verdeaţă. Ca să se mai liniştească, luă pachetul de Lucky Strike de pe noptieră şi îşi aprinse o ţigară. De când fugise de la Majakowskiring, parcă nici nu trăia aievea.

Atunci, în mai puţin de zece minute, îşi dădu seama că era ceva necurat în spatele acelui pretins „accident”. Gunther Frölich nu era decât un figurant. Trebuia să găsească răspuns la două întrebări: cine a organizat manevra şi de ce?

Răspunsul la a doua întrebare era simplu. Voiau să-i atingă punctul sensibil pentru a-l determina să ciripească. Cu siguranţă că uciderea involuntară a Aldonei fusese filmată. Era abc-ul meseriei, iar cele două oi de la care sugea Serviciul de Informaţii se numeau şantajul şi mirajul câştigului.

Dar cine să fie în spatele acestei maşinaţii?

Evident, cunoştea legătura lui Gunther Frölich cu MFS-ul. Dar acesta s-a desfiinţat. Probabil că bătrânul a fost racolat de un alt serviciu important: BND, CIA sau Mossad.

Chiar dacă-şi frământa mintea, tot nu-şi închipuia de ce BND-ul i-ar pregăti o lovitură. Între Bonn şi Damasc nu mai avusese loc demult niciun fel de conflict. Altminteri, de doi ani de zile, Nabil Tafik n-a mai făcut afaceri cu-adevărat „sensibile”. Înainte era altceva... Chiar din acea clipă, i-a trecut prin minte ideea că ar putea fi Mossad-ul. Dar numai în felul lui de a acţiona. Serviciul israelian întreţinea relaţii excelente cu omologii din BND. În plus, ghicea el cam ce dorea Mossad-ul...

Ajuns acasă, nu-şi pierduse timpul de pomană. Deschise seiful care se găsea în camera lui şi luă din el şapte plicuri galbene, lipite cu scotch, returnate când s-a închis Ambasada Siriei în Germania Democrată la adresa Otto-Grotewohl-Strasse, revenită apoi la numele de dinainte de război, Wilhelmstrasse. Pe urmă, se sui în maşină şi se opri la prima cabină telefonică întâlnită în drum.

De îndată ce-i auzea vocea, indiferent ce oră era, Lydia Voigt – interpretă la contrabas într-o orchestră simfonică – mârâia de fericire. Era înnebunită după el – n-a reuşit niciodată să afle din ce motiv – de când îl cunoscuse, o dată, la sfârşitul unui concert. Ahtiată după amor, îşi împărţea viaţa între concerte şi magazinele de lenjerie, plus scurtele şedinţe de sărutări cu amantul ei. Avea o figură comună, dar ştia să-şi pună în evidenţă trupul încântător prin hainele provocatoare.

Deşi era unu dimineaţa, îl întrebă fără şovăială:

— Vii la mine?

— Dacă vrei…

— Bineînţeles că vreau, spuse ea. Înainte să adorm mă gândesc la tine şi mă simt consolată. Eşti departe de aici?

— Nu chiar.

— Perfect, atunci am timp. Mă fac frumoasă imediat.

Închise. Lydia locuia în Rudow, un cartier rezidenţial din Est. Era persoana ideală căreia putea să-i încredinţeze documentele secrete. Nu-i cunoştea adevărata meserie, credea că este diplomat, dar avea totală încredere în el. În cazul în care era Mossad-ul, atunci acestea erau documentele pe care le căutau.

Lydia îl întâmpină cu o sticlă de Taittinger Comtes, o şampanie rosé din 1968. În jurul taliei era încinsă cu un corset negru, cu un şorţuleţ alb de subretă pe deasupra. În ciuda serii obositoare, când o văzu, Nabil Tafik nu mai putu rezista. Plecă după o oră, lăsându-i plicurile galbene. Îşi simţea sufletul uşurat.

S-au scurs două zile. În ziua următoare, se năpusti asupra publicaţiei *Berliner Zeitung.* Nimic. De-abia a treia zi, afacerea a ieşit la suprafaţă. „Dublu omor la Pankow”. Lichidarea bătrânului nu făcu decât să-i întărească convingerile lui Nabil Tafik… În spatele acestei afaceri, se afla un serviciu important, dar nu BND: erau prea formalişti ca să se preteze la o astfel de glumă…

Fireşte, ziarele emiteau o grămadă de supoziţii, unele mai neadevărate decât altele. Cât despre Kripo, aceasta era complet redusă la tăcere. Acest lucru era foarte suspect…

Preţ de câteva ore, Nabil Tafik s-a tot gândit dacă nu era mai bine să încerce cumva să-şi ia tălpăşiţa. Era uşor să părăsească Germania cu paşaportul diplomatic pe care-l avea. Dar unde să fugă? Dacă se întorcea la Damasc, trebuia să dea explicaţii plauzibile la *Muukhabarat Al Quuwa,* serviciul de informaţii al armatei siriene de care depindea el. Imposibil. Iar cei care

doreau să-l facă să ciripească l-ar fi găsit la Damasc. Putea să fugă în Columbia, unde se instalase unui dintre verii lui. În acest caz, toate serviciile siriene ar fi pe urmele lui. Nu era o soluţie de viitor. Chiar el hăituise atâţia refugiaţi, încât nu-şi putea face iluzii. Până la urmă ar sfârşi cu beregata tăiată.

Situaţia cea mai puţin rea era să aştepte ca înşişi autorii acestei maşinaţii să acţioneze primii. Şi, cine ştie, poate că va reuşi să trateze cu ei. Tatăl lui îi repetase de atâtea ori că un câine viu face mai mult decât un leu mort...

Dându-şi seama că nu era decât şase dimineaţa, Nabil Tafik încercă să adoarmă. Se dezmetici abia când menajera cehoaică strigă la el ca să-l smulgă din somnul adânc. Era aproape ora prânzului.

— Vă caută doi domni, îl anunţă ea. N-au vrut să spună cum îi cheamă. Cred că sunt de la poliţie...

Nabil Tafik se îmbrăcă, cu stomacul ghem de spaimă, nefiind în stare să înghită nici măcar un strop de cafea. Doi bărbaţi aşteptau în salon. Unul dintre ei înaintă şi îi surâse politicos.

— *Guten Tag, Herr* Tafik. Suntem de la *Verfassungsschutz. Herr Doktor* Lehr care conduce *Landverfassungsschutz* din Berlin ar avea plăcerea să discute cu dumneavoastră.

— Acum?

— Dacă s-ar putea, *Herr* Tafik. Cred că este vorba de o afacere urgentă.

Ar fi trebuit ca Nabil Tafik să le fluture pe sub nas imunitatea diplomatică pe care o avea, dar îşi spuse că era mai bine să tragă de timp ca să vadă ce se întâmplă.

— Foarte bine. Spuse, aşteptaţi-mă câteva minute, mă întorc.

*
* *

În timp ce urma maşina celor doi îngeri păzitori, Nabil Tafik îşi punea o grămadă de întrebări. Ce avea să facă *Verfassungsschutz* dacă era vorba despre o crimă? Kripo trebuia tras la răspundere. Dar foarte bine ar putea risca să se afle chiar în faţa autorilor acestei manevre.

Parcă în curtea de pe strada Auf dem Grat, la numărul doi şi îi urmă pe cei doi poliţişti. Aceştia îl poftiră într-o încăpere în care unul dintre pereţi era acoperit cu un ecran mare pentru proiecţie; aici îl întâmpină un bărbat scund şi îndesat, cu o

figură plată, cu ochi de un albastru foarte deschis şi cu alură de luptător. Îi strânse mâna şi se străduí să-i vorbească în germană lui Nabil Tafik.

— Mă bucur că aţi putut veni, *Herr* Tafik. Este o vizită neoficială, *nicht war?* Dar extrem de importantă. Eu sunt *Doktor* Otto Lehr, responsabil la *Landverfassungsschutz,* în Berlin.

— Încântat, zise diplomatul sirian cu voce monotonă.

Otto Lehr le făcu semn celor doi subalterni să plece şi se întoarse zâmbind glacial către Nabil Tafik.

— Înainte să discutăm, Hem Tafik, mi-ar face plăcere să vă proiectez un film. Luaţi loc.

Nabil Tafik ascultă, dar i se înmuiară genunchii. De-abia acum începeau *cu-adevărat* grijile.

*

* *

Nabil Tafik închise ochii în momentul în care, pe ecran, apăsa cu degetul pe trăgaciul revolverului introdus în anusul Aldonei. Părea că explozia s-a produs în încăperea unde se afla acum. După câteva secunde, filmul se sfârşi…

Otto Lehr opri aparatul, trase cu atenţie caseta şi se întoarse spre diplomatul sirian.

— V-aţi recunoscut, *Herr* Tafik?

Sirianul rămase tăcut, simţind un nod în gât. Otto Lehr îi propuse pe acelaşi ton rece:

— Să mergem în biroul meu.

Nabil Tafik îl urmă ca o umbră, şi ajunseră într-un birou răcoros şi confortabil de la etajul patru. Otto Lehr se aşeză într-unul din cele două fotolii din piele şi îşi pofti musafirul să şadă în celălalt. Aprinse o ţigară ce părea minusculă între degetele sale mari şi dădu fumul afară ca şi cum ar fi putut să alunge viziunea ororii de dinainte, după care întrebă cu voce dulceagă:

— *Herr* Tafik. Ne puteţi spune ce v-a determinat s-o omorâţi pe această adolescentă – judecând după paşaport, tocmai împlinise şaptesprezece ani – în acest mod absolut *ungemutlich?*[24] Kripo v-a trecut deja în fişe cu calificativul de pervers, însă nimeni nu s-a gândit că veţi ajunge la asasinat! Mai sunteţi şi sub protecţie diplomatică.

— Da, sunt încă, afirmă sirianul.

---

24 *Dezgustător*

Otto Lehr îi surâse glacial.

— Mă gândesc că pentru o asemenea poveste, guvernul din ţara dumneavoastră nu va pregeta să vă ridice imunitatea diplomatică. Sunt oameni civilizaţi, *nicht war?*

Nabil Tafik aştepta urmarea. Căci trebuia neapărat să existe şi o urmare. După douăzeci de ani petrecuţi la *Moukhabarat,* putea să recunoască o maşinaţie dintr-o singură privire. De obicei însă, el le organiza. Cu ţigara tot între degete, Otto Lehr repetă întrebarea:

— De ce aţi omorât-o pe tânăra aceea? Nu v-a trecut prin cap că sunteţi filmat, *nicht wahr?*

Nabil Tafik deschise gura să răspundă, dar în acelaşi moment se şi răzgândi. La ce bun să-şi strige nevinovăţia? Bărbatul care-l interoga ştia foarte bine cu cine are de-a face. Doar se găsea între profesionişti. În faţa juraţilor, ar fi fost altceva, dar oameni ca Nabil Tafik se aflau rareori la Curtea de Apel.

Fiindcă sirianul continua să tacă, Otto Lehr scoase din birou o sticlă cu scotch *Defender Succes,* un pahar şi turnă o cantitate apreciabilă.

— E scotch-ul meu preferat, comentă Otto Lehr. Eu sunt un tip cam sucit.

Nabil Tafik înşfăcă paharul şi-l goli dintr-o sorbitură. Asta îi dădu curaj să răspundă:

— *Das ist richtig.* N-am ştiut că sunt filmat. Dar n-am ucis-o cu bună-ştiinţă pe Aldona. Pot să iau o ţigară?

Otto Lehr îi întinse pachetul de Lucky Strike.

Un lucru îl intriga pe Nabil Tafik. Pentru cine organizase *Verfassungsschutz* această maşinaţie?

Otto Lehr reluă cu voce gravă:

— Nu uitaţi, *Herr* Tafik, că la noi, în Germania, acest gen de crimă este pedepsit cu foarte mare severitate. Sunteţi pasibil cu o pedeapsă însumând douăzeci de ani de închisoare.

Nabil Tafik făcu un gest de neputinţă. Doar nu avea să-i citească acum din Codul Penal şi celălalt neghiob... Avea un chef nebun să termine o dată şi contraatacă:

— De ce nu sunt luat în primire de Kripo? sugeră el. Serviciul dumneavoastră nu se ocupă de crime... deocheate.

Îndrăzneala lui îl prinse pe Otto Lehr nepregătit. Se aştepta probabil să-l vadă pe sirian cum se pierde, uitând că în faţa lui se afla un adevărat profesionist. Nabil Tafik simţi că această

schimbare în atitudinea lui îl descumpăni pe Otto Lehr şi răsuci şi mai tare cuţitul în rană. În timp ce se ridica spuse:

— Mă duc acasă.

Otto Lehr se ridică şi el. Cu statura-i impresionantă, îi bară drumul, împungându-l în stomac cu arătătorul, exact ca o ţeavă de pistol. De data asta spuse cu răutate în glas:

— *Herr* Tafik, nu fiţi prost. Este de-ajuns să dau un ordin oamenilor mei. Deschid fereastra, şi hârşti.. Nu sunteţi pasăre. *Herr* Tafik.

Ameninţarea îl lăsă pe sirian complet rece. Dintr-odată explodă:

— *Maulen zu!*[25] Spuneţi-mi ce doriţi *cu-adevărat!* Mă luaţi drept un imbecil.

Otto Lehr citi în ochii lui negri că nu era cazul să facă fiţe. Se aşează la loc şi zise calm:

— *Herr* Tafik, Kripo a deschis o anchetă în legătură cu moartea Aldonei Rivenko. Deocamdată, există numai un dosar din care lipseşte vinovatul. Proprietarul pavilionului, Gunther Frölich, a fost găsit împuşcat în cap. E posibil să fiţi dumneavoastră autorul, dar nu avem dovezi. Deci nu vă mai întreb nimic. Este suficient să trimit caseta la Kripo, şi arma crimei cu amprentele dumneavoastră pe ea, pentru ca ancheta lor să înainteze cu paşi de uriaş! Mai cu seamă, dacă apăreţi dumneavoastră în ea, îi va ajuta enorm. Oamenii de la Kripo nu sunt întotdeauna nişte rafinaţi, dar când li se aduce un vinovat şi o probă covârşitoare, atunci nu mai încape niciun dubiu. Sunteţi de acord?

— Întru totul, admise Nabil Tafik.

Până acum celălalt nu-l „abordă” deloc Doar în privinţa morţii lui Frölich. Autorii acestei glume sunt fără-ndoială implicaţi, oricine-ar fi aceştia, însă nu-i credea în stare pe poliţiştii de la *Verfassungsschutz,* apărători ai legii, pricepuţi şi timizi, să organizeze o astfel de lovitură, incluzând şi moartea unei fete nevinovate. Sau, înseamnă că Germania Democrată avea influenţă şi asupra Bundesrepublik. Curios. Îi mai lipsea o singură piesă din jocul de puzzle... Otto Lehr îl observa în timp ce trăgea tacticos din ţigară.

— Există totuşi un mijloc de a evita o soluţie la fel de neplăcută pentru dumneavoastră, îi sugeră el.

---

25 *închideţi pliscul!*

Nabil Tafik îşi reţinu zâmbetul. Au ajuns, în sfârşit, şi la probleme serioase. Întinse mâna spre pachetul cu ţigări.

— Pot să mai iau una, *Herr Doktor?*

Îşi aprinse ţigara, apoi se interesă:

— Şi ce-mi propuneţi?

— Anumiţi oameni importanţi se interesează de dumneavoastră, îl anunţă Otto Lehr solemn.

Nabil Tafik avu chef să-i râdă în nas.

— Ah da! Cine mă rog?

— Veţi afla cât de curând, dacă acceptaţi propunerea pe care sunt însărcinat să v-o transmit.

Sirianul scoase tot aerul din plămâni. Oare ce-i vor cere? Toate reţelele siriene din Germania? Ar fi o ocazie să-şi aranjeze nişte socoteli fără să lezeze pe cineva.

— Vă ascult, *Herr Doktor.* Făcu el ironic.

Neamţului nu-i ardea de ironii.

— Fără casetă şi fără revolver, sublinie el, Kripo va fi nevoită să-şi claseze cazul de asasinat al prostituatei poloneze din lipsă de probe. În concluzie, dacă vi le dăm, veţi sta liniştit.

Nabil Tafik zâmbi.

— Fireşte, împreună cu unele garanţii, cum ar fi clasarea definitivă a dosarului. Continuaţi. Ce doriţi?

— Toate documentele pe care le aveţi în legătură cu activitatea grupului terorist condus de Carlos între 1980 şi 1986. Aţi fost ofiţerul care ridica fondurile de la Carlos şi le depunea în contul guvernului sirian.

Nabil Tafik, uluit, răspunse imediat:

— Dar, *Herr Doktor,* pe atunci MFS a verificat totul. Ascultări, filaje, mărturii. Nu-l lăsa pe Carlos să facă nici măcar un pas. Ştiu bine acest lucru fiindcă omologul meu, *Oberst-leutnant* Helmut Weiss, mi-a vorbit deseori despre el. E vorba de secţia a 8-a din departamentul XX, care se ocupa de problemă, fireşte că ştiţi acest lucru. Toate documentele erau trecute într-un repertoar cu numele de cod *Separat.* Cu certitudine că serviciile dumneavoastră au pus mâna pe aceste arhive. Iar responsabilul Helmut Weiss a fost condamnat de curând la opt ani de închisoare. Se află la Moabit. Pentru dumneavoastră este un fleac să-l interogaţi.

— Totul este exact, admise Otto Lehr. Mai întâi că nu am intrat în posesia tuturor dosarelor *Separat.* MFS a sustras o

parte din ele. Pe urmă, *Separat* mai conţinea şi mărturii despre activitatea lui Carlos în Europa, datorate investigaţiilor întreprinse de serviciile maghiare sau române. Este instructiv, desigur, dar depăşit. Oamenii care se interesează de dumneavoastră vor altceva.

Nabil Tafik începu să se simtă mai în largul lui. Putea să furnizeze o parte din *Separat* fără să facă rău nimănui.

— Mai exact, ce doriţi? întrebă el.

Răspunsul lui Otto Lehr veni ca un jet de apă rece:

— Deţineţi probele implicării sigure şi la cel mai înalt nivel a guvernului sirian în activitatea criminală a grupului condus de Carlos. Pe de o parte, prin mărturia lui personală, pe de alta, prin documentele pe care le-aţi păstrat. Acest lucru vi „se" cere.

Sirianul rămase fără glas. Interlocutorul lui făcea aluzie la o realitate cunoscută de serviciile occidentale, dar fără să deţină dovezi. Illitch Ramirez Sancez, mai cunoscut sub numele de Carlos, şi-a început activitatea de terorist lucrând pentru Wadi Haddad, numărul doi în FPEP[26]. Din 1982, s-a supus ordinelor Siriei şi a comis diferite atentate în numeroase ţări, în numele lui Hafez el-Assad. Când a fost întemniţat, Carlos s-a retras la Damasc, unde s-a bucurat de un statut aparte datorită protecţiei preşedintelui sirian. Or, timp de mai mulţi ani, Nabil Tafik a fost omul de legătură dintre Hafez el-Assad şi Carlos. Prin el erau transmise ordine, arme, documente false şi bani. Toate dovezile care se refereau la aceste operaţiuni ultrasecrete se găseau în şapte plicuri galbene, încredinţate acum Lydiei Voigt. Câte unul pentru fiecare operaţiune.

Nabil Tafik îşi simţea tot sângele în obraji. Într-o fracţiune de secundă întrevăzu capcana mortală strângându-se împrejurul lui. Dacă-l trimitea la plimbare pe interlocutorul lui, acesta ar fi avut satisfacţia să-l expedieze la închisoare pentru multă vreme. O dată începută procedura judiciară, nimic nu l-ar mai putea opri. Ceea ce i se cerea să facă era echivalent cu sinuciderea. Pentru că ocupase timp îndelungat un loc important în serviciile siriene, nu ignora faptul că însuşi preşedintele Hafez el-Assad îşi dădea avizul în privinţa pedepsirii trădătorilor. Şi urmărea până când aceasta era înfăptuită.

Nimeni şi nimic nu l-ar mai putea salva. Ca şi Mossad, *Moukhabaratul* sirian avea un braţ foarte lung. Tafik îşi înghiţi

---

26 *Frontul Popular de Eliberare a Palestinei, condus de Georges Habbache*

anevoie saliva.

Bundesrepublik nu făcea niciun fel de politică în Orientul Mijlociu, iar statul sirian nu avea nimic de oferit în schimbul tăcerii lui. Deci. Mossadßul a fost!

Otto Lehr se uită la ceas.

— *Herr* Tafik. Spuse el, am nevoie de un răspuns în seara asta la ora şase. Dacă va fi negativ, mă văd obligat să trimit caseta la Kripo.

Nabil Tafik ştia că era inutil să facă pe şmecherul. Chinuit, spuse cu glas monoton:

— *Herr Doktor*, în principiu, eu sunt de acord. Însă documentele nu sunt la mine. Am nevoie de un răgaz ca să le recuperez. În plus, mi-ar face plăcere să încheiem acordul nostru într-un mod puţin mai clar.

Otto Lehr, ca un mare senior, avu un gest liniştitor.

— *Sehr gut, Herr* Tafik. Vă puteţi întoarce acasă. Păstrez caseta şi revolverul; încercaţi să nu părăsiţi teritoriul german. În două, trei zile, veţi fi contactat din nou în vederea unei întâlniri cu o anumită persoană. Îi veţi da ceea ce vă cere, ne ieşind din cuvântul lui. Dacă vă întreabă de ce aţi preferat să schimbaţi tabăra, spuneţi-i că vă este teamă să vă întoarceţi în Siria din cauza schimbărilor produse în rândurile *Moukhabaratului.* Mulţumiţi-vă cu această explicaţie.

— Bine, *Herr Doktor,* spuse liniştit Nabil Tafik.

Evident, nu aduse vorba despre casetă.

— Dacă totul merge bine, atunci pentru noi afacerea va fi încheiată, reluă Otto Lehr. După cum aţi subliniat şi dumneavoastră, aceste informaţii nu ne interesează.

Nabil Tafik îi strânse mâna în mod automat. Tocmai şi-a vândut sufletul diavolului care, mai devreme sau mai târziu, îi va prezenta nota de plată.

Capitolul V

Biblioteca din castelul Liezen era învăluită într-o penumbră agreabilă. Elko Krisantem se retrăgea după ce închise cu grijă cei doi batanţi ai uşii masive din stejar. Strălucirea flăcărilor din

cămin se reflecta în lambriuri şi în oglinda mare veneţiană agăţată în faţa canapelei. Imaginea Alexandrei dansa parcă şi ea în oglindă, iar Malko se distra contemplându-şi logodnica înconjurată de flăcări semănând cu o fiinţă coborâtă din infern.

Jezabel! Privirea îi stărui pe cuta adâncă dintre sânii dezvăluiţi de taiorul foarte strâmt, iar fusta scurtă, la fel de mulată pe trup, îi dezgolea picioarele până la jumătatea coapselor. Neştiind că este studiată, ea îşi descrucişă picioarele, lăsând vederii umbra îmbietoare ivită mai sus de coapse, lăsând senzaţia că este un voyorist.

Adora acest moment al serii, după ce plecaseră toţi invitaţii. Castelul din Liezen nu mai avusese parte de linişte, auzindu-se din când în când doar câteva trosnituri datorate vechimii. Şampania rosé Taittinger Comtes din 1968 îi dădea o senzaţie de plutire, după ce toată seara strânsese în el atâta dorinţă, bucurându-se de frumuseţea amantei sale şi a logodnicei pe vecie...

Alexandra termină de băut Cointreau Caipirinha, nelăsând pe fundul paharului decât câteva rondele de lămâie verde şi câteva cuburi de gheaţă.

Îndată ce-şi lăsă paharul, Malko îi atinse coapsa, iar degetele alunecau uşor în sus, făcând să-i foşnească ciorapul, atingându-i carnea dezgolită de deasupra ciorapului. Deşi era luna iunie, ea purta ciorapi lungi, de culoare gri, poate şi din cauza răcoarei permanente din castel. Urmărea în oglindă înaintarea degetelor, ca şi cum ar fi fost mâna unui străin, şi nu a lui. Alexandra depărtă uşor coapsele, atât cât îi permitea fusta strâmtă şi scurtă, el atingându-i cu blândeţe pielea eliberată din ciorap. Tânăra se trase înapoi şi ceru cu o voce domoală, ca şi cum cineva i-ar fi putut auzi:

— Mângâie-mi sânii!

Malko îşi dădu seama că şi ea se privea în oglindă. Din proprie iniţiativă Alexandra îşi ridică fusta mai sus, pe pulpe, înălţându-se uşor, eliberând jartierele – şerpişori albaştri – şi triunghiul din dantelă subţire ca pânza de păianjen, atât de minuscul, încât părea înghiţit de sexul blond. Văzut în oglindă, spectacolul părea şi mai lipsit de pudoare... Malko atinse pântecele bombat, strecurându-şi mâna pe sub dantelă, apoi mai sus, afundându-şi cu fermitate degetul în culcuşul călduţ, cât putu de adânc, cu senzaţia că aluneca într-un pocal plin cu miere.

Alexandra se cambră, eliberându-şi brusc pieptul din strânsoare. Malko prinse între degete mugurele prelung al unui sân, răsucindu-l şi strângându-l cu putere. Tânăra gemea de fericire, cu privirea rătăcită. Mâna ei începu să alunece, pipăind pantalonul smochingului, poposind pe relieful membrului rigid. Cu o singură mână, făcu să alunece în jos fermoarul şi îi prinse sexul, manevrându-l cu mişcări ample ale palmei.

În oglinda veneţiană, scena părea de un erotism extraordinar. Nu scoteau un cuvânt, fiind foarte preocupaţi să-şi dăruiască plăcere unul celuilalt. Malko îi smulse slipul minuscul din dantelă care-i atârna pe pulpe şi se prăbuşiră pe mochetă. Acum, mâinile îi alergau încoace şi-ncolo, de pe sânii care se eliberaseră din decolteu, pe abdomenul inundat de plăcere, în timp ce Alexandra îi oferea plăcere mângâindu-l.

Sunetul telefonului îi făcu să tresară. Era insistent. Pe Malko îl inhiba. La ora asta târzie, prietenii bine crescuţi nu sunau niciodată… Putea fi altceva… Cineva a încercat să ia legătura cu el şi în timpul zilei, fără să lase vreun mesaj. Schiţă gestul că vrea să ridice receptorul aparatului ascuns într-un fel de bar negru, lăcuit, special proiectat pentru el de arhitectul Claude Dalie. Dar numai ca să-l oprească din sunat. În acest timp, Alexandra dădu drumul membrului gata să explodeze şi se târî până ajunse cu blăniţa-i blondă pe marginea canapelei. Ceru cu glas răguşit:

— Sărută-mă!

În clipa în care Malko se afunda în ea, soneria se opri în sfârşit. Ca şi cum ar fi atins un buton secret ascuns în pântecele ei. De regulă, Elko Krisantem ar fi trebuit să răspundă. Îngenuncheat în faţa canapelei, îmbrăcat până la brâu, o prinse pe Alexandra de încheietura genunchilor şi îi ridică picioarele, îndoindu-le. În acest mod putea s-o pătrundă mai adânc. Ea îşi întinse picioarele drept în sus, putându-se uita peste umărul lui Malko. Sexul îi era atât de alunecos, încât executa mişcarea de du-te-vino fără nicio greutate. Deodată, Alexandra fu zguduită de un orgasm puternic, iar picioarele reveniră la locul lor. Malko se retrase, împinse puţin mai în faţă bazinul amantei sale, astfel încât sexul lui să fie exact la deschizătura dintre coapse. Era rigid ca o bară din oţel, umedă. De obicei, o aşeza pe Alexandra în altă poziţie, ca să se bucure de spectacolul pe care-l oferea crupa ei somptuoasă. De data asta însă, îi vedea figura exact în

momentul în care împinse cu putere, forţând inelul foarte rigid. Alexandra scoase un strigăt scurt, apoi, de îndată ce el se cuibări în ea, începu să gâfâie.

— Doamne, ce excitant este aşa! şopti ea. Mă doare puţin, dar e aşa bine...

El îi cuprinse coapsele fusiforme cu braţele, sprijinindu-se de ea şi o posedă din ce în ce mai repede. Unghiile roşii ale Alexandrei se agitau la intrarea grotei sale, cu toată viteza, dispărând uneori cu totul în interior. Fixa tot timpul imaginea ei în oglindă cu o privire răvăşită. Imediat ce simţi seva pornind din străfundurile lui Malko, îşi ciupi clitorisul şi explodă cu câteva fracţiuni de secundă înaintea lui.

Se opriră, scăldaţi în sudoare şi uluiţi în acelaşi timp. După atâţia ani, era minunat să simţi din nou senzaţii atât de puternice. Alexandra îşi trecu mâna prin părul lui Malko ce rămăsese încă adânc afundat în ea.

— *Es war wunderbar.* Spuse ea cu voce răguşită, voce cu care îi dădea gata pe toţi bărbaţii.

Nu avea chef să se retragă. Cunoscuse multe alte femei în viaţa lui şi ea îl înşelase la rândul ei. Totuşi, rămăsese între ei aceeaşi vrajă fără sfârşit, ceva de neînţeles care se năştea din propria cenuşă ca pasărea Phoenix.

După ce se îmbrăcă şi se puse la punct, Malko deschise uşa bibliotecii. Imediat se ivi silueta costelivă şi încovoiată a lui Elko Krisantem. Încercă să nu se uite la Alexandra care se duse direct la etaj, fiind îmbrăcată numai cu partea de sus a taiorului, fusta şi câteva fâşii de dantelă ţinându-le în mână. Văzând-o astfel, pe Malko îl apucă din nou pofta s-o posede îngenuncheată pe trepte. Din păcate, Elko Krisantem îl readuse la realitate:

— Mi-am permis să răspund eu, *Sie Hoheit,* zise el. Era tot domnul care a mai sunat de trei ori astăzi, când eraţi în vizită la contele Sieburg.

— Ce voia?

— Nu mi-a spus, dar trebuie să sune din nou.

Când Malko s-a întors în dormitorul cu pat mare cu baldachin, în care o posedase de atâtea ori pe Alexandra, aceasta adormise deja de-a curmezişul, îmbrăcată cu taiorul şi încălţată cu ciorapii. Orgasmele o istoveau întotdeauna... Nu trecură nici cinci minute de când stinse lumina, că telefonul începu să sune.

Ridică repede receptorul ca să n-o trezească pe Alexandra.

— *Herr* Malko Linge?

Recunoscu îndată vocea glacială a lui Otto Lehr.

— Da, eu sunt, *Herr* Lehr, spuse Malko.

Neamţul făcu o mică pauză, surprins că Malko l-a recunoscut atât de repede şi reluă imediat:

— Regret că vă deranjez atât de târziu, spuse el, dar aş dori să vă spun că afacerea noastră a avansat enorm.

— Excelent, replică Malko.

— De fapt, vă aştept mâine la Berlin. V-am şi rezervat un apartament la Hotelul *Kempinski.* Îl ştiţi, cu siguranţă…

— Bineînţeles, confirmă Malko.

Era hotelul cel mai cunoscut din Berlin de câteva secole încoace, amplasat pe Kurfürstendamm.

— Mâine dimineaţă o să văd ce avion o să prind, zise Malko.

— Ar fi de preferat să veniţi cu maşina. *Herr* Linge. Cu maşina *personală.* Să zicem că aşa nu va bate la ochi…

Pe Malko îl contrarie puţin ideea, fiindcă Berlinul era totuşi la o distanţă destul de mare de Viena. În definitiv, de ce nu? Elko va fi de-a dreptul încântat să conducă Rolls-ul şi să iasă puţin din Liezen.

— De acord, spuse el, voi ajunge după-amiază.

— *Danke schön. Herr* Linge, prietenul nostru comun a fost deja înştiinţat. Este inutil s-o mai faceţi şi dumneavoastră.

Închise. Malko se gândi câteva clipe stând pe întuneric. Bineînţeles că era mai simplu să folosească maşina lui pentru a-l aduce pe refugiatul sirian la Liezen. Nu-i rămânea decât s-o anunţe pe Alexandra, iar ea va înnebuni de furie. Şi ei care se pregăteau să petreacă trei zile la Paris, pe banii câştigaţi de Malko la *miles* graţie programului „Frequence Plus”, ce permite legătura cu optzeci de ţări. Biletele erau deja cumpărate, rezervările şi înregistrarea fuseseră făcute, la fel şi cursa de înapoiere datorită noului sistem adoptat de compania Air France… Ea care îi detesta pur şi simplu pe agenţii secreţi şi pe arabi era nevoită să fie o gazdă amabilă. Malko nu era tocmai nemulţumit că se duce la Berlin. De când s-a prăbuşit Zidul, n-a mai fost decât o singură dată, şi era curios să vadă cum au evoluat lucrurile. Berlinul se numără printre aşa-numitele metropole „cu suflet”, iar el se bucura la gândul că-i va lua din nou pulsul.

*

* *

Lui Nabil Tafik, năucit de atâtea somnifere, îi trebuiră mai multe secunde ca să-şi dea seama că sună telefonul. Avea impresia că se află încă în toiul nopţii, însă, când deschise ochii, fu orbit de imaginea violentă a cerului extrem de albastru. Soarele a răsărit din nou la Berlin. Ridică receptorul.

— *Herr* Tafik.

Vocea lui Otto Lehr îl făcu să simtă un fior rece pe şira spinării. De când se întâlniseră, în permanentă staţiona în Koenigsallee, la câţiva metri de casa lui, o maşină obişnuită având la bord doi bărbaţi. Asta pentru a-i aminti că îşi vânduse sufletul diavolului...

— Eu sunt, răspunse sirianul.

— Am o veste bună, îl anunţă şeful de la *Verfassungsschutz.* Persoanele interesate vor sosi astăzi la Berlin. Vă întâlniţi la Hotelul *Kempinski,* la ora opt.

— Cum îi voi recunoaşte?

Otto Lehr ezită puţin.

— *Ei* vă vor recunoaşte. Dacă nu vă întâlniţi, sunaţi la 430 şi spuneţi cine sunteţi.

— Şi pe urmă?

Neamţul râse cu răceală.

— Pe urmă... asta depinde numai de dumneavoastră, *Herr* Tafik. Dacă totul merge bine, nu veţi mai auzi niciodată de mine. Nici de necazurile dumneavoastră. Caseta va fi distrusă. În afară de cazul în care veţi dori să păstraţi copia ca amintire.

Nabil Tafik nu reacţionă în niciun fel în faţa acestui stil de a glumi în maniera unui pachiderm. După ce închise, intră direct sub duş, încercând să se auto convingă că se putea ajunge întotdeauna la o înţelegere cu Mossad-ul. Nu participase niciodată la un atentat antiisraelian, în concluzie, nu-i vânau pielea. Ceea ce-l neliniştea mai tare erau punţile secrete de legătură aruncate între serviciul israelian şi *Moukhabaratul* sirian. Doar dacă Mossad-ul, după ce l-a stors ca pe o lămâie, n-o să-l predea şefilor de la Damasc prin intermediul unei manevre încâlcite.

Generalul Hafez el-Assad, conducătorul Siriei, nu tolera trădarea. Or, îndată ce a acceptat propunerea lui Otto Lehr,

Nabil Tafik a şi început să alunece pe panta trădării.

*

* *

Pe aeroportul Viena-Swchechat, poliţistul de la imigrări verifica distrat paşaportul pe care i-l întinse o tânără înaltă, cu părul blond, tuns cu breton, cu ochi de un albastru foarte intens, care tocmai a ajuns cu zborul Air France, cursă sosită de la Paris plină cu turişti amatori de „chilipirurile” oferite de compania franceză. Din document reieşea că se numeşte Margot Zimmerman, de naţionalitate germană, născută pe trei iulie 1958, la Hamburg. Decoratoare, de profesie. În timp ce posesoarea îl fixa în ochii reci şi absenţi, poliţistul aruncă o privire rapidă şi pe paginile goale ale paşaportului, îi zâmbi, după care închise documentul şi i-l înapoie:

— Şedere plăcută în Austria.

Îi zâmbi la rândul ei, puse paşaportul în geantă şi se îndepărtă. Poliţistul o urmări cu privirea, admirându-i silueta. Era o femeie înaltă şi frumoasă, îmbrăcată cu un pulover strâmt, negru, şi colanţi strânşi pe picior, încălţată cu bascheţi. Apoi, absorbit de valul de turişti, îşi văzu de treabă în continuare.

Margot Zimmerman îşi recuperă geanta de voiaj şi luă autobuzul care o lăsă chiar în centrul Vienei, aproape de Opera Platz. Se opri într-o cafenea şi comandă un capucino. Nu-i era foame fiindcă se îndopase cu sandviciuri de toate felurile în avion, la clasa Turişti. Privi în jurul ei, cercetându-şi vecinii. Când fuse aproape sigură că nu o urmărise nimeni de la aeroport până aici, plăti şi merse pe jos, îndreptându-se spre parcarea subterană de lângă operă. Înainte să coboare scările, deschise agenda şi consultă notiţa de sus de pe prima filă: nivel 3, loc C 24.

Coborî la nivelul 3. Parcarea era pe jumătate goală. La locul C 24, se afla un Ford Escort albastru, cu număr de München. Margot Zimmerman se învârti puţin prin jur, se asigură că nu o vede nimeni şi se ghemui după maşină. Introduse două degete în ţeava de eşapament şi imediat simţi un obiect metalic. Trăgând cu foarte mare grijă, descoperi două chei de maşină. Cu una dintre ele deschise portiera. Margot Zimmerman se instală la volan şi porni motorul. Tichetul de parcare era lângă parbriz. Maşina staţiona acolo din ajun.

Margot ieşi din maşină, lăsând motorul să meargă, şi deschise portbagajul cu cea de-a doua cheie. Înăuntru era o valiză metalică, asemănătoare cu acelea ale fotografilor. O deschise. În ea, în locaşurile din burete, confecţionate special, se găseau două arme. Un Browning automat de 9 milimetri, cu 15 focuri şi un pistol automat Glock, tot de 9 milimetri, scurt şi pătrat, echipat cu laser: un tub subţire cât un creion, lung cam de zece centimetri, şi fixat sub ţeavă. După ce verifică dacă este singură în parcare, ochi un punct fix pe un zid, la cincizeci de metri depărtare, şi activă dispozitivul. O dâră roşiatică ţâşni din laser, transformându-se într-un punct strălucitor chiar pe zid. Dacă ar fi apăsat pe trăgaci, proiectilul ar fi lovit punctul luminos. Cu o armă ca asta, să ai şi boala lui Parkinson că tot n-ai rata ţinta…

Nemţoaica puse arma la loc, lângă cutiile cu muniţie. Tot acolo mai era şi un sac din pânză cu patru kilograme de C 4, un explozibil militar foarte puternic, şi dispozitive de detonare dintre care unul cu telecomandă.

Lăsând portbagajul deschis, scoase din geanta de voiaj o fustă plisată lungă pe care şi-o trase peste colanţii de care mai apoi reuşi să scape. Pe urmă, îşi puse la centură, un toc din piele, astfel încât să-i atârne pe coapsa dreaptă. Luă pistolul Glock şi-l strecură înăuntru. Datorită unei fante într-o parte a fustei, arma putea fi ascunsă între faldurile ei.

După ce şi-a pus geanta de voiaj în portbagaj, se aşeză la volan, scoase paşaportul cu care a intrat în Austria, îl ascunse în trusa de machiaj şi îl luă pe celălalt de pe torpedoul Ford-ului. Acesta era pe numele de Magrit Staedelman, profesoară în München.

În sfârşit, părăsi parcarea şi se îndreptă spre ieşire. Organizaţia teroristă din care făcea parte – gruparea Carlos – mai deţinea încă o reţea logistică în Europa, după cum aveau s-o dovedească. Timp de mai mulţi ani, Carlos întreţinuse raporturi strânse cu terorişti din extrema-stângă din Germania: Bande à Baader, apoi Rote Armee Fraktion. Chiar ea provenea din această mişcare. Membrii cei mai periculoşi fuseseră anihilaţi, însă o bună parte din reţeaua logistică a supravieţuit.

Se îndepărtă în grabă de centrul Vienei, mergând pe *autobahn,* spre Linz, în direcţia Nürnberg, apoi drept către nord, spre Berlin. Acolo se va întâlni cu cel de-al doilea membru al echipei sale, ajuns în capitala Germaniei pe căi mai ocolite, prin

România. Ar fi putut să scurteze ruta prin Praga, dar ar fi trebuit să treacă două frontiere, una între Austria şi Cehoslovacia, alta, între Cehoslovacia şi Germania. Or, persoana care se numea Margot Zimmerman sau Magrit Staedelman avea oroare să treacă prea multe graniţe. Era momentul cel mai dificil din activitatea ei de teroristă…

O dată ajunsă pe *autobahn,* se destinse şi aprinse o ţigară. Cu ajutorul unui strop de cocaină, reuşi să nu mai simtă oboseala lungului drum care se va termina la Berlin.

Drumul de întoarcere îl va parcurge pe alt itinerar. Şi bineînţeles, cu alt nume. Dar nu se va simţi în siguranţă decât atunci când se va întoarce la Damasc sub protecţia amantului şi a şefului ei, teroristul Carlos. Lucrau împreună de doisprezece ani. Ea a fost cea care a condus, până la Paris, Opel-ul acela portocaliu burduşit cu explozibil, ce a sărit în aer în faţa redacţiei ziarului antisirian *Al Watan Al Arabi.* De atunci, a mai comis şi alte numeroase nelegiuiri, însă serviciile de informaţii germane, americane, franceze sau italiene nu auziseră de toate. Nu-i ştiau nici măcar adevărata identitate.

A petrecut patru ani într-o închisoare din Roma, după ce a fost prinsă cu explozibil la graniţă, dar niciodată nu şi-a descleştat buzele în timpul interogatoriului, nespunându-şi nici măcar numele adevărat. Cât a stat la închisoare, n-a primit nici scrisori, nici pachete şi nu discuta cu ceilalţi deţinuţi.

Eliberată înainte de terminarea pedepsei, a părăsit Roma îndreptându-se spre Cipru, unde i s-a pierdut urma. Mai târziu, un agent din Occident, a avut impresia că o recunoaşte în Damasc, într-un restaurant. Era în compania lui Carlos şi a unei tinere iordaniene.

Carlos, unul dintre cei mai periculoşi terorişti din lume, teoretic se retrăsese, trăind din milioanele de dolari smulşi de la comanditarii săi şi sub protecţia serviciilor speciale siriene. Având interese în mai multe reţele ale traficanţilor de droguri, putea trăi mult şi bine din rezervele acumulate. Însă lipsa activităţii devenise apăsătoare, începând să bea din ce în ce mai mult, făcând din noapte zi şi hibernând toată ziua, canalizându-şi în final energia într-o singură direcţie, aceea a numeroaselor cuceriri. Margot Zimmerman a fost obligată să uite că mai există pe lume şi gelozia…

Viaţa în Damasc era destul de monotonă, dar Carlos şi

prietenii lui intimi n-aveau de ales. În afara unor scurte escapade în Yemen, în Iordania şi mai rar în Libia, restul lumii le era interzis. Chiar dacă mai pusese câteva kilograme în plus, iar părul se mai rărise, toate serviciile din Occident deţineau semnalmentele şi amprentele lui. Acela care a făcut odinioară să tremure o Europă întreagă era constrâns acum să trăiască la fel ca un pensionar liniştit, cu toate că deţinea paşapoarte diplomatice pentru mai multe ţări arabe.

Telefonul lui Helmut Weiss primit de un prieten intim al lui Carlos, rezident în câmpia Bekaa, aflată sub control sirian, a avut efectul unei lovituri de trăsnet.

Dacă Nabil Tafik nu era eliminat numaidecât, liniştea lui Carlos şi a complicilor lui era puternic ameninţată. Şi asta pentru că Hafez el-Assad era omul care nu ţinea cont de sentimente, dacă se aflau în joc propriile interese Chiar dacă era vorba de un mercenar fidel ca Illitch Sanchez Ramirez. Acesta a convocat imediat consiliul de război. Pentru el, plecarea la Berlin reprezenta un adevărat pericol. Atunci, s-a oferit Margot Zimmerman. Nemţoaică fiind, putea să se descurce fără probleme. Dacă dădea greş, era compromisă soarta tuturor…

După ce a trecut de Linz, se simţi brusc obosită. Căutând pe drum un refugiu, se opri. După ce făcu câţiva paşi, se urcă din nou la volan. Automobiliştii încetineau la vederea acestei încântătoare blonde, confundând-o cu o târfă. Margot Zimmerman nu dorea să aibă niciun fel de incident. Încuie bine portierele, se asigură că pistolul este încărcat, lăsă spătarul scaunului pe spate şi aţipi. Cândva, Berlinul reprezentase un portuleţ al păcii, mai puţin însă jumătatea lui răsăriteană… Din păcate, această perioadă a trecut, iar MFS nu mai există. Totuşi, câteva reţele clandestine de pe vremuri mai continuau să funcţioneze. Acum avea nevoie de ele.

Bărbatul pe care trebuia să-l lichideze era protejat de unul dintre serviciile cele mai de „vârf” din Bundesrepublik.

Capitolul VI

Într-un colţ al barului din *Kempinski,* pianistul, instalat pe o

estradă, reuşea să creeze o atmosferă retro prin alegerea pieselor pe care le interpreta. Malko intră pe uşa dinspre salonul de lectură ce se găsea în prelungirea holului. Era ora şase fix. Cei doi barmani, îmbrăcaţi în veste albe, stăteau în spatele tejghelei din lemn de mahon, mare cât lungimea încăperii, şi priveau prosteşte în gol. Numai două mese erau ocupate. Una găzduia o pereche ce nu contenea să se privească în ochi, iar la cealaltă şedea Fitzroy Mac Coy, şeful Centralei CIA din Berlin.

Malko de-abia avu timp să-şi tragă sufletul, că americanul îl şi chemă, fixându-i o întâlnire la ora şase, la bar într-unul dintre localurile cele mai agreabile din Berlin; pereţii erau lambrisaţi, măsuţele rotunde, aşezate la o oarecare distanţă unele de altele, toate acesta creând o ambianţă foarte intimă. Eh, dar mai era şi pianistul care contribuia probabil la înmulţirea zerourilor din nota de plată...

— Aţi călătorit bine? îl întrebă Fitzroy Mac Coy de îndată ce-l zări pe Malko.

— Fără probleme.

Sosise cu două ore mai devreme de la Liezen şi avusese timp să se instaleze în apartamentul rezervat de Otto Lehr ce se compunea din două camere şi un salon. Dusese Rolls-ul într-un garaj, iar Krisantem închiriase o maşină mai puţin bătătoare la ochi de la *Rent a Car,* o agenţie nouă cu „discount”.

Acesta observă că Mac Coy semăna mai mult ca niciodată cu J.R., din cauza părului grizonat, tuns scurt, şi a figurii dure, puţin umflată, dar şi din cauza ochilor un pic bulbucaţi. Expresia feţei era nedefinită. În ciuda înfăţişării sale de bonom, era dur ca tungstenul şi viclean ca un iranian. Malko îi observă gura mică, cu buze subţiri, care contrasta cu statura lui masivă. Impresiona cu înălţimea lui de un metru nouăzeci. Îl strigă pe barman care veni imediat.

— Stolicinaia cu gheaţă pentru prietenul meu, comandă el. Şi un Gaston de Lagrange XO dublu, pentru mine.

Barmanul reveni după trei minute cu votca lui Malko şi cu un superb recipient de cristal, din care turnă coniacul. Acum puteau trece la lucrurile serioase. Mac Coy ridică paharul:

— Succes!

— Nu credeam că o să vă văd, remarcă Malko.

Americanul surâse discret.

— Aş dori să fac o afacere cu dumneavoastră. Deunăzi am

vorbit prea succint. Să începem cu începutul. Ştiţi cine este Illich Ramirez Sanchez, născut la Caracas, pe 12 octombrie 1949?

— Teroristul Carlos.

— Exact.

— Ce legătură are Nabil Tafik cu refugiatul nostru?

— Foarte strânsă. Carlos a venit foarte des în Berlinul de Est, pe vremea MFS-ului. Era chiar una dintre bazele lui preferate din Europa, din cauza protecţiei oferite de serviciile est-germane.

Malko ştia că, din 1975 până în 1986, Carlos şi-a înmulţit acţiunile teroriste. De la răpirea membrilor OPEP la Viena, până la asasinatul din strada Toullier de la Paris: trei poliţişti ucişi dintr-o lovitură în momentul în care se întâlneau cu informatorul lor. Pe urmă, Carlos a şantajat guvernul francez, cerând eliberarea soţiei lui, Magdalena Kopp, apoi a mai comis un atentat la Centrul cultural francez din Berlin, a aruncat o grenadă într-o farmacie din Saint-Germain-des-Pres şi a participat la alte numeroase acţiuni teroriste. Fără să fie prins niciodată şi cu un curaj extraordinar. Nu s-a mai auzit nimic de el de mulţi ani.

Înainte de prăbuşirea comunismului, a stat adesea în ţările din Est, în Ungaria şi în România, unde era mai mult decât tolerat de conducătorii de atunci. Le-a adus servicii remarcabile, ca de exemplu punerea unei bombe la Radio Europa Liberă, din ordinul lui Ceauşescu, dictatorul comunist din România.

În mod oficial, numai KGB-ul a rămas departe de acţiunile sale. Bunăoară, sovieticilor nu le-au plăcut niciodată teroriştii. S-au folosit de ei pentru a slăbi puterea ţărilor occidentale, ajutându-i, formându-i, dar neamestecându-se niciodată în mod direct în operaţiunile lor.

— Este o epocă apusă, zise Malko.

— Adevărat, însă au rămas urme, îl corectă americanul. Toate operaţiunile teroriste ale lui Carlos în Europa au fost urmărite la timpul respectiv de MFS. Mai precis de departamentul XX, însărcinat oficial cu lupta împotriva terorismului.

În realitate, acesta asigura legătura cu diferite reţele teroriste arabe care operau în Europa, printre care şi grupul lui Carlos. Datorită legăturilor MFS-ului cu alte servicii de informaţii din Europa răsăriteană, cu cele maghiare, poloneze şi române, germanii din Est ştiau totul despre Carlos, care era urmărit, ascultat, supravegheat în permanenţă. Dosarele din toate ţările

ajungeau pe urmă la MFS, în Berlinul răsăritean, în Normannenstrasse. Şi asta din ordinul sovieticilor care aveau autoritate asupra serviciilor din Est. De altminteri, MFS trimitea copiile dosarelor la Moscova, unde se mai găsesc şi acum. Când Zidul s-a prăbuşit, în noiembrie 1989, BND s-a grăbit să recupereze toate dosarele „sensibile”. Cel al lui Carlos ne interesa în cel mai înalt grad. Nu atât pentru persoana lui, cât pentru comanditarii lui. Căci n-a acţionat nici măcar o dată fără ordine precise.

— De la cine?

Înainte de a răspunde, Fitzroy Mac Coy luă o înghiţitură de Gaston de Lagrange XO:

— De la sirieni. Ştiau demult acest lucru, dar nu existau probe. Numai ce numim noi *dovezi de circumstanţă,* indicii, BND a descoperit dosarul cu operaţiunile lui Carlos, cu numele de cod *Separat.* Numai că oamenii de la MFS au avut timp să cureţe esenţialul. Dosarul nu mai este acum decât o cochilie goală, fără importanţă. Din clipa asta intră în scenă amicul nostru Otto Lehr.

— Se pare că îl stimaţi mult, observă Malko.

Fitzroy Mac Coy îi aruncă o privire complice.

— Este unul dintre cei mai buni assets[27] pe care îi are *Company.* Este trecut în *pay-roll*[28] de mai mulţi ani. Iar ăştia nu au fost bani risipiţi. L-am recrutat de pe vremea când era magistrat, dinainte să între în *Verfassungsschutz.*

Este un agent dublu. După toate astea, sovieticii au infiltrat cu mare eficienţă toată administraţia de vârf de la Bundesrepublik… Aşa se explică relaţiile apropiate vizibile dintre cei doi.

— Acum înţeleg mai bine de ce vi l-a adus pe Nabil Tafik pe tavă, conchise Malko.

Americanul clătină din cap.

— A avut un merit. A trebuit să extragă tone de documente găsite în cele douăzeci şi şase de clădiri din Normannenstrasse, centrul MFS-ului. Acolo se află şi ce-a mai rămas din dosarul *Separat.* Plus legătura dintre Carlos şi Nabil Tafik. De altfel, în această scormoneală a găsit indiciul uneia dintre primele acţiuni teroriste întreprinse de Carlos. În septembrie 1973, un grup

27 *Ofiţer activ.*

28 *Stat de plată.*

palestinian, care s-a autointitulat „Comandoul Revoluţiei Palestiniene”, a răpit un grup de evrei ruşi aflaţi în tranzit în Austria, cerând în schimb închiderea taberei de tranzit din castelul Schonau. A fost mâna lui Carlos.

— Este o afacere veche, remarcă Malko.

— Exact, recunoscu Mac Coy, însă ceea ce nu constituie o afacere veche este prezenţa lui Nabil Tafik la Berlin. Fapt ce i-a permis lui Otto Lehr să-l „cerceteze” pe nesimţite. Când Siria şi-a închis ambasada din RDG, cu sediul în Otto-Grotewohl-Strasse, acum un an, Nabil Tatik s-a mutat în vila din Grünewald, la capătul lui Kurfürstendamm. Fireşte, în aşteptarea deschiderii viitoarei ambasade, fiindcă Berlinul a redevenit capitala Germaniei.

— Ce aşteptaţi de la acest refugiat? întrebă Malko, după ce luă un gât de Stolicinaia cu gheaţă. Toată lumea ştie că Siria a adăpostit şi a încurajat organizaţiile teroriste, de la Georges Habbache, până la Ahmed Jibril – vinovat de sabotarea cursei 107 a companiei Panam – apoi fraţii Abdallah, până la Abu Daoud şi mulţi alţii.

— Nu sunt un naiv, reluă americanul. Sirienii s-au apărat întotdeauna, pretinzând că nu au avut nimic în comun cu acţiunile „protejaţilor” lor. În acest moment, nu suntem în posesia unor dovezi precise care să ateste implicarea directă a autorităţilor siriene într-un act terorist. Cu toate că ştim la ce să ne aşteptăm.

— Dacă veţi obţine aceste probe, obiectă Malko, nu va fi decât propria dumneavoastră satisfacţie că aţi dat dovadă de inteligenţă. Conducătorilor sirieni le pasă prea puţin că sunt arătaţi cu degetul.

Ochii bulbucaţi ai lui Fitzroy Mac Coy fură străbătuţi de o undă de şiretenie.

— Puţin le pasă, dragă Malko. Când Siria avea un aliat precum Uniunea Sovietică, se simţea foarte puternică. Pe când acum, Rusiei de azi îi pasă mult prea puţin de Siria. O dată ce s-au sfârşit livrările de arme pe credit, s-au dus şi ajutorul economic şi micile drăgălăşenii. Cât timp a durat Războiul din Golf, Hafez el-Assad a acţionat după ce a avut garanţia noastră ca să obţină ilegal câţiva dolari. Ca să rămână o forţă în zonă, înaintea Irakului pe care-l urăşte, are nevoie de sprijinul unei mari puteri. Alegerea este însă limitată…

— Dumneavoastră, adică Statele Unite, conchise Malko.

— Ei da! În plus, comiteţi o greşeală crezând că unor ţări precum Iran, Siria sau Libia, înfundate până-n gât în terorism, nu le pasă de imaginea lor. De fiecare dată când s-a întâmplat să le înghesuim la colţ, cu documente solide şi pe baze juridice, cum s-a întâmplat cu afacerea avionului DC 10 al UTA sau cu asasinarea lui Sapur Bahtiar, au fost pur şi simplu distruse. La fel se întâmplă şi cu căpeteniile Mafiei care jură pe patul de moarte, cu mâna pe inimă, că sunt nevinovaţi ca nişte îngeraşi.

— Bine, răspunse Malko, să admitem că, datorită lui Nabil Tafik, veţi reuşi să-l puneţi pe Hafez el-Assad la stâlpul infamiei. Este o intenţie demnă de toată lauda, dar nu va schimba lumea...

Fitzroy Mac Coy clătină din cap.

— Aş putea să vă răspund că acest fapt îi bagă în sperieţi şi pe alţii, obţinând deja rezultate satisfăcătoare. Dar avem un motiv special să-l apucăm pe Hafez el-Assad de testicule şi să i le strângem până cedează...

— Ce motiv? întrebă Malko.

— Începând din 1986, Carlos s-a refugiat în Siria, la Damasc. Locuieşte în cartierul rezidenţial – îi cunoaştem adresa – chiar şi numărul de telefon. Dar nu ne ajută cu nimic, e ca şi cum s-ar afla pe altă planetă... Este de neatins, fiindcă îl protejează Hafez el-Assad, drept mulţumire pentru serviciile aduse de Calos. Atunci când, *în mod oficial,* cerem informaţii despre el, sirienii ne răspund că nu ştiu unde se află.

— Aşa se întâmplă şi cu un fost criminal de război, Alois Brunner, observă Malko. Toată lumea ştie că trăieşte la Damasc, dar sirienii pretind că n-a călcat niciodată pe acolo...

— Exact, confirmă Mac Coy. Şi noi am renunţat să-l mai căutăm pe Carlos. Până când l-a descoperit Otto Lehr pe Nabil Tafik. Acum, poate că avem o pârghie care ne permite să facem presiuni asupra lui Hafez el-Assad. Imediat ce vom fi în posesia lui Nabil Tafik şi a documentelor ce conţin perioada „Carlos", îi vom face pe sirieni să ciripească.

— În schimbul lor, ni-l vor da pe Carlos? întrebă Malko cu scepticism.

— Nu. Nu vor face asta niciodată, Doar dacă nu-l vor expulza într-o ţară de unde să-l putem culege. Aşa ar mai merge.

— De ce-ar ceda sirienii? ripostă Malko. O lume întreagă ştie

că îi protejează şi îi susţin material pe teroriştii.

— Aşa este, recunoscu Fitzroy Mac Coy. Dar avându-l pe Tafik, putem să arătăm în faţa tribunalului un dosar *oficial* împotriva Siriei, cu dovezi concludente. Imaginaţi-vă că Hafez el-Assad ori fratele lui, Rifaat, sau alţi sirieni sus-puşi s-ar pomeni cu mandate de arestare internaţionale şi în imposibilitate de a-şi părăsi ţara. La fel ca şi cumnatul lui Gaddafi, amestecat în afacerea cu avionul DC 10 al UTA...

În plus, aceste ţări sunt foarte atente în privinţa imaginii lor în afară. În faţa unor probe de netăgăduit, Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite ar putea emite sancţiuni împotriva Siriei. Pentru a evita această situaţie, sunt aproape sigur că sirienii vor accepta să scape de Carlos... Nu rămâne decât să încheiem operaţiunea Nabil Tafik. Să-l facem dispărut şi să obţinem documentele pe care le deţine. Asta este treaba dumneavoastră. În plus, veţi face omenirii un mare serviciu scăpând-o de Carlos.

Lumea nu s-a schimbat deloc din epoca peşterilor încoace... Un dictator cu mâinile mânjite de sânge era gata să trădeze un om care l-a slujit cu fidelitate, ca să-şi salveze reputaţia...

În mintea lui Malko, problema rămânea obscură.

— Acest Nabil Tafik este membru al serviciilor secrete siriene de multă vreme, remarcă el. S-a lăsat prins atât de uşor?

Fitzroy Mac Coy strâmbă uşor buzele cărnoase.

— Dacă numiţi „uşor” zece milioane de dolari, atunci da. Prietenul nostru Otto v-a spus-o în Liezen. L-am răscumpărat, încet, dar sigur. De altfel, este şi motivul prezenţei mele aici.

Scoase din buzunar un plic nesigilat pe care i-l întinse lui Malko, cerându-i să-l deschidă. Descoperi în interior o dispoziţie de plată cu virament de cinci milioane de dolari în contul unei anumite *Anstalt* din Lichtenstein, Globus Trust.

— Imediat ce îl veţi avea pe Nabil Tafik, veţi trimite dispoziţia de plată. Globus Trust este al lui, îi explică Fitzroy Mac Coy. Când vom obţine tot ce dorim, îşi va primi şi el partea. Otto Lehr a aranjat toate mărunţişurile astea financiare.

— Şi el?

— Va obţine şi el o primă considerabilă, îl asigură americanul. După cum v-am spus, cel puţin îl plătim. Ar fi de preferat să plecaţi mâine dimineaţă la Liezen împreună cu Tafik. Acolo vă voi aştepta eu. Nu uitaţi că BND nu ştie nimic despre asta.

Imediat ce îşi vor da seama de dispariţia lui Tafik, sirienii vor începe să se agite. Omologii noştri nemţi vor jura cu mâna pe inimă că n-au niciun amestec în toate astea. Faţă de Tafik, lăsaţi să se înţeleagă că lucraţi pentru Mossad.

— Perfect, spuse Malko.

— Avem nevoie de toate documentele care-l implică în mod direct pe Hafez el-Assad, insistă Mac Coy.

Era timpul să-şi termine coniacul; se ridică în picioare. S-a făcut aproape şapte. Malko se gândea. CIA, care de regulă ţinea cu dinţii şi de ultimul dolar, a devenit dintr-odată foarte generoasă. Cu cele zece milioane de dolari ar putea termina de renovat castelul, şi ar mai da şi iama în cele mai frumoase mobile realizate de Claude Dalie, plus că ar trăi cu Alexandra numai din dobânzi, fără să-şi mai rişte viaţa de nenumărate ori într-un an.

*

* *

Margot Zimmerman aştepta în faţa Hotelului *Metropole,* pe Mittelstrasse, o străduţă paralelă cu Unter den Linden. Hotelul, cândva unul dintre locurile preferate ale lui Carlos, acum era închis. Îi dăduse întâlnire bărbatului cu care trebuia să îndeplinească misiunea, în hol: Adolf Weimar, venit din Liban prin Bucureşti.

A întârziat douăzeci şi cinci de minute! Scruta străduţa îngustă, mărginită cu clădiri în construcţie, până-i ieşiră ochii din orbite. Era din ce în ce mai neliniştită. Deodată, în spatele ei se opri o maşină din care coborî Adolf Weimar. Era o namilă cu mustaţă de dansator monden. Era cât pe ce să depăşească maşina ei, când Margot îl strigă.

Se întoarse brusc cu o figură rigidă. Când îşi recunoscu partenera, pe faţă îi apăru un zâmbet. Într-o clipă ajunse în dreptul ei.

— Iartă-mă. Zise el. Am avut de pus la punct o grămadă de treburi. Mergem?

— Ai adresa?

— Da. Koenigsallee, în Grünewald. Îmi face plăcere să mai vin pe-aici…

— Totul s-a schimbat, observă cu tristeţe Margot.

Nu mai exista nici Zidul care să-i apere, nici MFS-ul, nici

comunismul. Erau ultimii copii rătăciţi ai terorismului, fără speranţe, fără viitor. Nişte maşini instruite să omoare pentru o cauză ce nu mai exista. Până la Unter den Linden merseră cu amândouă maşinile, iar acolo Adolf Weimar o parcă pe a lui pe platforma din faţă de la *Opern Café.*

*
* *

Era opt fără cinci minute. Aşezat nu departe de pianist, Malko supraveghea cele două intrări ale barului *Kempinski:* cea de pe culoar, şi a doua care ducea spre salonul pentru ceai. Ca din întâmplare. Elko Krisantem se aşezase în capătul barului, foarte aproape de intrarea ce dădea spre culoar.

Un bărbat mic de statură, cu părul negru şi pomădat, strâns într-un costum deşucheat, de culoare deschisă, ca de playboy italian, apăru în cadrul uşii dinspre culoar. Mustaţa era ca o linie dreaptă, încât părea desenată. Stătea foarte ţeapăn, iar Malko observă că purta pantofi cu toc ca să pară mai înalt.

Îşi roti privirile de jur-împrejur, apoi se aşeză la o masă, aproape de Malko. După fotografii şi după descrierea făcută, era chiar Nabil Tafik. Sirianul părea încordat şi nervos. Comandă, iar chelnerul îi aduse un scotch *Defender* cu gheaţă.

În urma lui au mai intrat doi bărbaţi în impermeabile, pe fruntea cărora se putea citi cuvântul „copoi". Zdrahoni, cu aerul unor măcelari, era lesne de imaginat cum le-ar fi stat în hainele negre ale Gestapoului. Se aşezară la trei mese distanţă faţă de cea a sirianului şi comandară bere. Malko credea că probabil erau nişte „baby-sitters" de la *Verfassungsschutz.* Aveau ordin să rămână cu Tafik atât timp cât Malko nu făcea livrarea.

Sirianul îşi aprinse o ţigară. Malko aşteptă puţin., apoi, văzând că bărbatul nu se clinteşte, se ridică de la masă şi se îndreptă către Nabil. Sirianul avea o privire neagră şi îngrozită. Celălalt era alb ca varul.

— *Herr* Tafik?

— *Jawohl.*

Malko îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa sirianului. Cu zâmbetul pe buze, vorbind tare ca să acopere sunetul pianului, îl anunţă:

— Cu mine aveaţi întâlnire.

— Cine sunteţi?

Malko se abţinu să nu surâdă.

— Spune-mi Moshe… consimţi el.

I se păru că o umbră de uşurare destinse trăsăturile interlocutorului său. Acesta bău dintr-o sorbitură jumătate din paharul cu scotch şi lăsă paharul pe marginea mesei.

— Cred că avem multe de discutat, observă Malko. Mă gândesc să plecăm din Berlin mâine dimineaţă.

— Cum? zise imediat Tafik.

— Cu maşina. Cu a mea. Vă duc într-un loc absolut sigur. Dar, am certitudinea că mai întâi aveţi de recuperat unele lucruri… sau hârtii. Nu cred că veţi mai reveni la Berlin.

— Nici nu mai am de gând, făcu Nabil Tafik.

Se simţea la fel de bine ca o vulpe prinsă în capcană. Mereu se întâmplă la fel cu fugarii ăştia. Mirajul câştigului îi orbea, dar când să treacă Rubiconul, parcă se evaporau. Nici Tafik nu făcea excepţie de la regulă. Se apleacă spre el aproape strigând ca să acopere *Boleroul* lui Ravel, interpretat în mersul TGV-ului, şi întrebă:

— Credeţi că voi fi obligat să-mi petrec restul vieţii în Israel?

Hotărât lucru, întrebarea-capcană a prins. Ca să se amuze, Malko se hotărî să-l bage şi mai mult în ceaţă.

— Patria noastră nu-i mai rea decât asta, spuse el. Nu va fi veşnic în război, în plus mai e şi însorită şi cu plaje îmbietoare…

Din partea lui Nabil Tafik, putea să aibă, că lui nu-i păsa de plaje. Malko realiză cu stupoare că acesta nu-l mai asculta. Privirea i se opri la o tânără brunetă ce se postase la intrarea în ceainărie. Era tunsă cu breton, avea o gură cu buze groase şi foarte roşii, un pulover strâns peste pieptul îngust, iar fusta multicoloră îi ajungea până la glezne.

Semăna mai mult cu tipul de intelectuale ce frecventau *Café Einstein,* decât cu figurile elegante, bătătoare la ochi de la *Kempinski.* Nabil Tafik nu-şi putea lua ochii de la ea. Malko se aplecă spre el.

— O cunoaşteţi?

— Nu, răspunse sirianul.

Dar din atitudinea lui reieşea contrariul.

Necunoscuta se duse la bar şi se cocoţă pe scaunul înalt. Comandă, apoi se întoarse să examineze mesele, ca şi cum ar aştepta pe cineva. Ce doi „baby-sitters” de la *Verfassungsschutz* părură interesaţi câteva clipe, apoi îşi văzură în continuare de

berile lor, cu aerul că se plictiseau de moarte.

S-au scurs câteva minute. Liniştea era întreruptă doar de pianistul care-şi termină în fine *Boleroul* într-un timp record. Apoi bruneta se dădu jos de pe scaunul înalt, lăsându-şi poşeta pe tejghea, şi se îndreptă spre ieşirea care dădea pe culoar. Trecu prin faţa celor doi „baby-sitters". Malko crezu că se duce la toaletă. Femeia asta îl intriga. Se aplecă din nou spre Nabil Tafik.

— Sunteţi sigur că nu o cunoaşteţi? Nu vă luaţi ochii de la ea…

Sirianul păru dintr-odată mai puţin sigur pe el. În mod vizibil era nehotărât dacă să-i mărturisească lui Malko sau să tacă.

— Nu ştiu. Nu cred…

Bruneta dispăruse. După câteva minute, se reîntoarse la bar. Roti scaunul până coborî la nivelul celor doi poliţişti germani, pe urmă se opri. Malko observă mâna dreaptă care dispăru în pliul fustei. Apoi, o scoase din ascunzătoare, în timp ce strângea mânerul unui pistol automat, foarte mic, cu amortizor. Femeia întinse braţul ţintind chelia poliţistului din apropierea ei, aflat cam la douăzeci de centimetri distanţă.

Se auzi un „puf care se confundă cu ultimele acorduri ale *Boleroului* lui Ravel. Pe ceafa poliţistului apăru o dâră de sânge, capul fiind proiectat înainte de impactul cu glonţul. Ca trăsnit, încercă să se ridice, dar căzu imediat la loc.

Colegul lui nici nu avu timp să reacţioneze. Cu acelaşi sânge rece, bruneta îi trase şi acestuia un glonţ în ureche. Nimeni n-a observat nimic. Cei doi barmani amestecau în continuare băuturile. Practic neobservată în penumbra barului, femeia înainta cu arma în mână şi cu paşi rari spre masa la care stăteau Nabil Tafik şi Malko. Acesta din urmă îşi dădu seama că era neînarmat.

Capitolul VII

Nabil Tafik îşi încrucişa privirile cu bruneta, simţind un ghem în stomac. Ea se opri la doi metri, cu ochii aţintiţi asupra pieptului lui, acolo unde avea să tragă. Mai rămăseseră doar doi paşi: alunecă fără zgomot ca o nălucă pe mocheta pufoasă, cu arma în mână. Afundat în fotoliul lui, sirianul se uita cum înaintează spre el, paralizat ca un iepure în faţa unei cobre. În spatele lui, unul dintre barmani – un bărbat vânjos şi rumen la faţă care, de obicei, era rece precum marmura – îşi dădu în sfârşit seama ce se întâmplă şi se aruncă în spatele tejghelei slobozind un strigăt înăbuşit.

Pianistul nu mai cânta. Ocupanţii celorlalte mese din acest local select – unul dintre cele mai elegante din Berlin – rămăseseră consternaţi şi nu avură nici măcar reflexul de a fugi. Cadavrele celor doi poliţişti, prăbuşite de pe scaune, păreau ireale.

Deodată, Margot Zimmerman îşi încordă braţul, indexul apăsă declanşatorul laserului minuscul, ascuns în chiulasa armei Glock, şi un fascicul îngust luminos ţâşni nimerindu-i pieptul lui Tafik. Acesta scoase un ţipăt ascuţit ca de nevăstuică şi se prăbuşi la pământ, târându-se în patru labe până la o coloană dreptunghiulară ce împărţea barul în două. Fasciculul luminos îl urmări şi se ciocni de coloană. Margot Zimmerman fu obligată să se mişte din loc. Înaintă spre intrarea în salonul în care se serveşte ceaiul, nebăgându-l în seamă pe Malko, rămas neclintit la masa lui.

Hărţuit între neputinţă şi furie, acesta înnebuni că nu avea niciun fel de armă la el. Iar pe masă nu găsi niciun obiect mai greu pe care să-l folosească drept proiectil. Ca să facă rost de o sticlă, trebuia să se deplaseze până la bar. Ucigaşa brunetă îl observă şi trase în el imediat. Îl căută din priviri pe Elko Krisantem, iar când îl zări, răsuflă uşurat. Turcul se ridică. În ciuda semiîntunericului, Malko zări în mâna acestuia vechiul pistol Astra, pe care tocmai îl arma. Revenind la locul ei, chiulasa făcu un zgomot sec.

Ucigaşa brunetă întoarse brusc privirea şi zări arma îndreptată spre ea. Fără să ezite, se răsuci şi fixă raza laserului pe Elko Krisantem exact în momentul în care apăsa pe trăgaciul vechiului său pistol automat. Detunătura asurzitoare se auzi în tot barul.

Bruneta sări într-o parte. Glonţul nu a atins-o.

Nabil Tafik făcu un salt ascunzându-se în spatele unui stâlp, propulsat parcă de un arc şi, fără să atingă solul, se strecură până la ieşirea ce dădea pe culoar. Margot Zimmerman trase, dar, împiedicată de prezenţa lui Elko Krisantem, ratã ţinta. Zgomotul scurt al pistolului Astra îi sperie pe clienţii barului. Unii se aruncară la pământ, iar o femeie începu să ţipe isteric.

Elko se adăposti cu prudenţă în spatele unui stâlp, într-un colţ al barului, şi o somă pe Margot Zimmerman. O ochi încă o dată şi trase fără succes. La mai mult de cinci metri, bătrânul lui pistol Astra nu mai avea niciun fel de precizie. Dar intervenţia lui i-a permis lui Nabil Tafik să se facă nevăzut.

Ucigaşa se retrase atunci în ceainărie. Fasciculul laserului ţinti barul în spatele căruia se adăpostise Elko Krisantem, iar din Glock ţâşni un glonţ ce făcu un „puf” surd.

În timp ce turcul stătea la adăpost, ucigaşa îşi luă tălpăşiţa dispărând în salonul pentru ceai.

Malko se furişă pe urmele ei. Avu destul timp s-o vadă ieşind pe Fasanenstrasse. În timp ce se strecura pe uşa turnantă, ea dispăruse deja. La fel ca şi Nabil Tafik... Misiunea lui „fără probleme” începea bine...

*

* *

Nebună de furie, Margot Zimmerman se prăbuşi pe scaunul din faţă al Ford-ului Escort şi îşi smulse peruca.

— L-am scăpat pe fiul ăsta de căţea!

Adolf Weimar, care parcase pe locul rezervat taxiurilor demară imediat.

— Cum aşa? Avea armă? întrebă el. Ajunsese deja pe Kurfürstendamm şi viră la dreapta.

— Nu, dar era însoţit nu numai de porcii ăia doi pe care i-am văzut. Mai era un tip. Nemernicul ăla m-a făcut să ratez.

Ajuns la Berlin înaintea ei, Adolf Weimar organiză un filaj discret în preajma vilei sirianului şi remarcase numaidecât că era deja o ascunzătoare. Poliţişti, ghicise el, se schimbau din şase în şase ore şi îl urmau pe Nabil Tafik în scurtele lui ieşiri.

De îndată ce se întâlni cu Margot Zimmerman, o conduse la vila sirianului. Exact la timp ca să-l vadă cum pleacă cu Mercedesul, urmat de poliţişti în Golful lor.

S-au întâlnit cu toţii la *Kempinski.*

În timp ce o luară pe Kurfürstendamm, Margot Zimmerman îşi aprinse o ţigară ca să se calmeze. Până acum nu i se întâmplase să rateze vreo misiune. Privea distrată magazinele de lux care se înşirau pe marele bulevard, considerat Champs-Elysee-ul Berlinului occidental.

— Unde s-a ascuns nemernicul ăla? întrebă Adolf Weimar.

— N-am nici cea mai vagă idee, a şters-o iepureşte.

— Să se fi dus acasă? îi sugeră Adolf Weimar.

Margot Zimmerman negă din cap.

— M-ar mira, dar putem să încercăm. Nu este departe de aici.

Grünewald – un fel de Bois de Boulogne – începea mai sus de Kurfürstendamm. Se aflau în apropiere. Adolf îi adresă un surâs liniştitor complicei lui.

— O să-l găsim, îi promise el. Berlinul este un oraş *atât de mic…*

Berlinul este o aşezare de şase ori mai mare decât Parisul. Dacă s-ar fi aflat în Belgia, metropola s-ar fi întins până la Anvers! Însă pentru un fugar precum Nabil Tafik, este adevărat că se găseau puţine ascunzători.

Sirena unei maşini de poliţie care era în spatele lor le acceleră pulsul. Era un Golf verde cu alb pe care scria Polizei, ce venea dinspre Ku'Damm, cu girofarul şi sirena mergând, folosind o arteră rezervată numai autobuzelor. Maşina de poliţie îi depăşi şi viră pe altă stradă. Alarmă falsă. La Berlin, cetăţenii chemau poliţia pentru nimica toată.

Zece minute mai târziu. Ford-ul Escort ajunse la capătul lui Koenigsallee. Cei doi ocupanţi observară imediat forfota din jurul vilei lui Nabil Tafik: trei maşini ale poliţiei! Adolf Weimar înjură printre dinţi:

— *Scheiss!*[29]

Se întoarse brusc pe Herbertstrasse. Era o prostie să se vâre direct în gura lupului.

*

* *

La *Kempinski,* poliţiştii colcăiau. Unii purtau uniforme, vestă albă şi pantaloni verzi, mulţi însă erau în civil, fiind dotaţi cu telefoane celulare. Cadavrele celor doi poliţişti asasinaţi au

29 *La dracu'.*

rămas pe locurile lor, iar feţele le-au fost acoperite cu şervete.

Toţi clienţii barului s-au înghesuit în partea din spate a încăperii, în jurul pianului, iar poliţiştii adunau mărturiile. Doi comisari de la Kripo i-au pus cătuşele lui Elko Krisantem, fiindcă unul dintre martori l-a recunoscut că trăsese. Malko a început să-şi facă griji în momentul în care, în uşă, apăru silueta masivă a lui Otto Lehr. Fără să piardă timpul, se năpusti asupra lui Malko.

— Am aflat că oamenii însărcinaţi cu paza lui Nabil Tafik au fost omorâţi. Ce s-a întâmplat?

Malko îi relată pe scurt.

— Fără Elko Krisantem, Tafik ar fi fost mort, conchise el. Puteţi vorbi să-i dea drumul?

Otto Lehr se năpusti ca un buldozer spre comisarii de la Kripo aflaţi la faţa locului. După o discuţie scurtă, poliţistul îi scoase cătuşele turcului. A fost nevoie să mai vorbească puţin, pentru a recupera arma Astra golită de cartuşe. Otto Lehr reveni lângă Malko.

— Bine că martorii au declarat că a tras asupra ucigaşei oamenilor mei. În regulă. O cunoaşteţi pe femeie?

— Nu, spuse Malko, însă Nabil Tafik pare s-o ştie... N-a mai avut timp să-mi spună fiindcă a acţionat ca o profesionistă.

— Vom face portretul-robot ca să comparăm cu ce avem noi în arhive, spuse şeful de la *Verfassungsschutz.* Dar nu-i ăsta cel mai important lucru pe care-l avem de făcut acum. Nabil Tafik, n-a apărut la el.

— I-a fost teamă. A crezut că a fost trădat, presupuse Malko. Sunt sigur că va da un semn de viaţă...

Otto Lehr se legănă încreţindu-şi fruntea, ca un urs furios.

— Cine mai ştia de întâlnirea asta? întrebă el.

— Din câte ştiu, nimeni, răspunse Malko. Dar n-am idee cât de vorbăreţ este Nabil Tafik.

— M-ar mira să fie, mormăi neamţul. Să nu ne pierdem capul. În mod sigur voi primi veşti de la el. Duceţi-vă şi odihniţi-vă. Ne întâlnim aici mâine dimineaţă, la ora opt să luăm micul dejun. Am certitudinea că veţi veni cu Tafik.

Îl salută scurt cu o mişcare a capului şi se duse lângă ceilalţi poliţişti.

Malko ajunse lângă însoţitorul lui, Elko Krisantem, care nu-l slăbise o clipă din ochi. Era dărâmat.

— Am ratat-o pe nemernica aia! se plânse el. Nu mai am antrenament.

— Dacă nu erai tu, şi-ar fi atins scopul, îl linişti Malko. Bravo. Dar de ce erai înarmat?

Elko Krisantem îi surâse cu respect.

— *Sie Hoheit,* călătoriile dumneavoastră se petrec rareori în mod paşnic. De altfel, mi-am îngăduit să iau şi pistolul dumneavoastră. Dacă aveţi de gând să-l folosiţi…

— Nu încă, şi sper că va rămâne acolo unde este, spuse Malko.

Având oroare de violenţă, acesta îl folosea cât mai puţin posibil. Însă ţinea foarte mult la pistolul lui extraplat de calibru 22, cu amortizor încorporat şi cu cartuşe performante; era atât de uşor şi de plat, încât îl putea strecura în buzunarul smochingului.

De-abia ajuns acasă, se repezi direct la telefon. Linia directă cu Fitzroy Mac Coy îi făcu legătura imediat. Americanul abia îl lăsă pe Malko să scoată o vorbă.

— Ştiu ce s-a întâmplat, făcu el. Un corespondent de-al meu m-a pus în gardă. Treci pe la mine mâine la prânz. Vorbim atunci.

Era clar că nu voia să spună mai multe la telefon. Malko se uită la ceas; era nouă. Spera în sinea lui ca fugarul să-i dea un semn de viaţă.

Oare unde se evaporase Nabil Tafik? Simţea în aer amalgamul de iţe încâlcite, dar nu le dădea de capăt. Sirianul nu trebuia să se teamă de el. Dacă pericolul a trecut, de ce n-a apărut până acum?

*

* *

Lui Nabil Tafik pulsul nu-i reveni la normal decât atunci când ajunse la gara S-Bahn, lângă Grădina Zoologică, aflată la câteva sute de metri de *Kempinski.* S-a amestecat în mulţimea de *hippies,* de *punks* şi de cetăţeni obişnuiţi care se întorceau pe la casele lor. De atâta alergat pe Kantstrasse, avea gura uscată şi simţea un junghi în partea dreaptă. După ce şi-a cumpărat biletul şi a ajuns pe peron, s-a oprit să-şi ia o bere pe care o bău dintr-o suflare, apoi aruncă sticla la gunoi. Garnitura sosi: avea în componenţă şase vagoane roşiatice şi mergea spre est.

Sirianul se urcă în al doilea şi îi cercetă din priviri pe însoţitorii lui de drum. Nu remarcă nimic suspect. Doar nişte teutoni de condiţie modestă şi câţiva „alternativi”: fete şi băieţi, toţi jegoşi, îmbrăcaţi în jeanşi găuriţi şi franjuraţi; erau ursuzi şi târau după ei nişte desagi fără nicio formă. Una dintre fete era rasă în cap, dar pe mijloc avea o creastă vopsită în portocaliu, cu unghiile date cu lac de aceeaşi culoare.

Ceilalţi călători nici nu o băgau în seamă. Berlinezii sunt de regulă blazaţi. De mult timp încoace, Berlinul era creuzetul „adunăturilor” care se scurgeau de pretutindeni, şomeri care furau, trăind din jafuri sau din traficul cu droguri. În această metropolă cu tendinţe stângiste, poliţia nu avea putere şi se mulţumea să evite abaterile prea grave.

Sirianul se trânti pe o banchetă, privind pe fereastră peisajul ce i se perinda cu repeziciune prin faţa ochilor. Macarale şi iarăşi macarale. Tot Berlinul era în construcţie. Metroul mergea încet, dar era mai rapid decât dacă ar fi mers pe şoseaua cu nesfârşitele ei încurcături de circulaţie. Viteza era mică din cauza numeroaselor şantiere, aşa că vehiculele se târau ca nişte melci…

Nabil Tafik îşi şterse fruntea de sudoare gândindu-se că acum ar fi fost mort. Apoi, mintea, paralizată de frica animalică de moarte, începu să-i funcţioneze şi fu cuprins de panică.

O revăzu pe femeia brunetă intrând în bar şi imediat îşi dădu seama că fusese trădat. Nu ştia însă cine o făcuse. Otto Lehr şi israelienii nu aveau niciun interes să-l omoare, ba dimpotrivă. Pe brunetă o recunoscu pe dată: făcea parte din grupul lui Carlos şi, în trecut, îi procurase acte false, de la omologul său din MFS, *Oberst-leutnant* Helmut Weiss. Or, acesta era la închisoare pentru mulţi ani.

Nabil Tafik putea să-şi frământe mintea cât voia că tot nu întrevedea de unde i se trage hărţuiala.

Garnitura pentru S-Bahn se opri scrâşnind în staţia Friederichstrasse. Odinioară se afla în Berlinul de Est. Nabil Tafik se dădu jos. Chiar sub staţie era un restaurant micuţ, *Zum Nolle,* unde se putea mânca în fugă. Găsi o masă retrasă într-un colţ şi comandă un scotch dublu *Defender* şi un şniţel vienez, apoi reflectă.

Incidentul de la *Kempinski* dovedea că acest Carlos era deja la curent cu trădarea lui. Margot Zimmerman nu acţiona de capul

ei. Nici serviciul lui nu-l lăsa în pace. În concluzie, în ochii sirienilor, era „pătat”.

Logica îl conducea la Otto Lehr, însă acesta nu-i voia pielea. Atât timp cât nu ştia din ce parte vine această hărţuială, putea să se aştepte la surprize neplăcute. Poate că un singur om îl putea ajuta: Helmut Weiss, fostul corespondent. Dar, întâlnirea cu el la Moabit era o treabă delicată.

Mai era o ultimă nedumerire: dacă nu cumva Otto Lehr, furios de dispariţia lui, nu-l va preda la Kripo.

Atât timp cât o mulţime de fapte au rămas neverificate, trebuia neapărat să-şi găsească o ascunzătoare în Berlin şi să se păzească de poliţie la fel ca de echipa trimisă de Carlos să-l linşeze…

După ce îşi termină şniţelul, se simţi puţin mai bine şi îi veni o idee. Avea nevoie de o armă, de bani şi de un adăpost sigur ca să se gândească ce are de făcut. Ideea de a se duce la Lydia Voigt îi încolţi în minte, dar nu ştia dacă, în urma nenumăratelor filaje, atât din partea MFS-ului, cât şi a BND, numele concertistei nu figura cumva pe vreo listă.

Va păstra această soluţie în cazul în care nu va găsi altceva mai mulţumitor. După ce plăti, se duse din nou la S-Bahn, luă metroul până la Alexander Platz, unde îl schimbă, şi coborî până la urmă la Kottbusser-Tor.

*

* *

Otto Lehr trânti servieta din piele pe masă, apoi bău pe nerăsuflate un pahar plin cu apă rece de la frigider şi puse în funcţiune aparatul de climatizare. Apartamentul de la etajul cinci în care locuia, aflat într-o clădire veche în Tempelhofer, se transforma în seră încă de la primele raze ale soarelui. Se instală lângă fereastra ce dădea înspre canal, cu paharul de apă în mână, încercând să cântărească faptele ce tocmai se derulaseră.

Primul era evident. Malko Linge a păstrat pentru el cecul de cinci milioane de dolari în loc să-l expedieze în Lichtenstein, în contul directorului de la *Landverfassungsschutz* din Berlin. Dar nenorocirea nu se sfârşea aici.

Dacă nu punea mâna pe Nabil Tafik, încă cinci milioane de dolari zburau pe sub nasul lui. Şi el care se gândea că după afacerea asta se va pensiona!

Îşi dădea seama foarte bine ce s-a întâmplat. Dintr-un motiv oarecare, atentatul împotriva lui Helmut Weiss a dat greş. Acesta, neîncrezător, a dat bir cu fugiţii. O bombă cu efect întârziat. Dacă se ducea să povestească fie la BND, fie la CIA despre adevăratul rol al lui Otto Lehr, acesta va pica rău. Chiar foarte rău...

În concluzie, trebuia să-l găsească, şi încă mai repede decât pe Nabil Tafik. Era imposibil să organizeze filaje oficiale pe urmele lui, fiindcă *oficial* Weiss era liber.

Poate că fusese deja supravegheat, dar se îndoia. Helmut Weiss a trăit dintotdeauna la Berlin, a avut niscaiva bănuţi, poate chiar mai multicei, căci bătrânul Frölich îi ascunsese în pavilionul lui. Prin urmare, se ascundea în altă parte.

Cum să-l scoată din bârlog?

Otto Lehr născoci un plan. Noaptea, foarte târziu. Uşurat, se urcă în Mercedesul parcat pe trotuar şi merse până la restaurantul *Hardt,* pe Meinekestrasse. Comandă burtă de scroafă cu varză acră şi bere, mâncarea lui preferată. De când îi murise soţia, îşi împărţea nevoile între viaţa plină de veselie şi târfele foarte tinere agăţate pe Oranienburgerstrasse sau pe Kurfürstendamm. Se mulţumea cu o felaţie rapidă executată direct în maşină.

*

* *

Un „alternativ” cu părul verde spăla parbrizul unui Porsche mov decapotabil, staţionat la stopul din Kottbusser-Tor. Efebul care-l conducea, îmbrăcat din cap până-n picioare în piele neagră, nu părea un coate-goale. Îi azvârli o monedă de cinci mărci băiatului care se duse şi se trânti pe trotuar lângă un chioşc cu ziare turceşti. Metroul cu care sosi Nabil Tafik plecă din staţie cu un zgomot surd, zguduind clădirile din *Kleine Ankara,* o zonă a cartierului Kreutzberg, invadată de turci. Mai rezistaseră doar câteva pâlcuri răzleţe de „alternativi” jegoşi, cu cercei în urechi, în nas, şi pe unde se mai puteau atârna, trăgând după ei nelipsiţii desagi cu conţinut dubios; aveau figuri dezagreabile cu privirea înceţoşată din cauza haşişului.

Nabil Tafik ocoli piaţa care ocupa un triunghi din Kottbusser-Tor, la intrarea în Adalbertstrasse, piaţă în aer liber unde toţi negustorii erau turci. Femei înfăşurate în *hijab,* cu fuste lungi şi

colorate îşi făceau rondul, supravegheate atent de mustăcioşi cu priviri sălbatice. Te-ai fi putut crede azvârlit direct pe ţărmurile Bosforului. În Kreutzberg sunt aproape patru sute de mii de turci înghesuiţi într-un loc, cu magazinele, cu cinematografele şi cu restaurantele lor. În această zonă, localurile de tip Mac Donald's erau practic necunoscute; nu se consuma decât *chawerma*[30] în toate *Imbiss*-urile din cartier.

Nabil Tafik, cu înfăţişarea lui orientală, se încadra perfect în mulţimea şi miresmele care îi aminteau de Damasc. Înainta pe Adalbertstrasse, trecând prin faţa unei clădiri movulii, cu faţada decolorată, care arbora la una dintre ferestre drapelul negru cu roşu al „alternativilor". Era un imobil locuit ilegal, pe care poliţia nu se ostenea să-l evacueze... Pereţii erau acoperiţi cu afişe ce denunţau represiunile din Turcia, cu fotografiile „martirilor" din PKK, nişte mustăcioşi, unii mai buni de spânzurat decât alţii.

Merse până la *Orient-Express Imbiss.* Acest nume pompos aparţinea unui birt murdar a cărui vitrină era ocupată toată cu o imensă *chawerma,* pusă pe un suport vertical ce se învârtea încetişor. Înăuntru, în altă vitrină, erau etalate toate produsele turceşti de patiserie, care îţi dădeau dureri de ficat numai când te uitai la ele. Erau aşezate aşa numai pentru mâncăii cărora nu li se apleca. O chelneriţă cu eşarfă pe cap se apropie de el şi-l întrebă într-o nemţească stricată ce doreşte.

— Îl caut pe Djamal Talanbani, spuse el, sunt un prieten de-al lui.

Fata îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Vă cunoaşte?

— Da.

În mod vădit răspunsul lui nu o mulţumi. Nabil Tafik se aplecă deasupra tejghelei şi adăugă:

— Spune-i că vin din partea lui Suleiman, prietenul lui din Alep.

Femeia dispăru în spate, lăsându-l pe Nabil Tafik într-o stare de nelinişte. Djamal Talanbani era şeful PKK[31] din Berlin, mişcarea kurdă de independenţă creată de KGB, care revendica Kurdistanul independent şi comunist, aflată în luptă sălbatică şi deschisă cu turcii, cu iranienii şi cu irakienii. Singurii cu care se înţeleg sunt sirienii. Din ordinul Damascului, Nabil Tafik îi făcuse

30 *Oaie friptă într-un proţap vertical*

31 *Fracţiunea Krikaramă din Kurdistan*

în repetate rânduri „servicii” lui Talanbani, procurându-i paşapoarte false, trimiţând în Siria, în tabere de antrenament, pe unii militanţi din PKK, furnizând chiar şi informaţii despre operaţiunile kurzilor. În urma căderii Zidului, fusese mai puţin folositor, însă Djamal Talanbani ştia că nu este şeful lui.

Femeia apăru din nou.

— Rămâneţi aici, îi spuse, vine peste cinci minute.

Nabil Tafik se aşează pe un taburet şi comandă un pahar cu lapte bătut.

Un Rolls-Royce albastru închis se opri în spatele unui şir de maşini parcate în faţă la *Orient-Express Imbiss,* iar şoferul claxonă scurt. Nabil Tafik întoarse capul şi zări un mustăcios cu alură de luptător de bâlci care îi făcea semn să vină. Lăsă pe tejghea două mărci şi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre maşină.

Bancheta din spate era ocupată de un zdrahon cu o mustaţă enormă, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, dar decolorat, care îl cam strângea şi o cravată înfloratã: acesta era Djamal Talanbani. Împletea activitatea politică cu gestiunea mai multor afaceri, *Imbiss*-uri, cafenele, import şi lucrări publice, fără să mai punem la socoteală câteva clădiri de locuit, o discotecă şi săli de biliard…

Nabil Tafik deschise portiera. Djamal Talanbani lăsă imediat ziarul şi îi surâse cu căldură:

— Nabil! izbucni el. Frate!

Îi făcu loc lângă el, îl îmbrăţişă atât cât îi permitea statura lui masivă şi îl sărută de trei ori pe obraji.

Ce surpriză plăcută, continuă kurdul. Nu ne-am mai văzut demult…

Nabil Tafik îl puse imediat la curent cu privire la situaţia lui.

— Djamal, zise el, am venit să-ţi cer un serviciu.

Kurdul îşi desfăcu braţele într-un gest plin de mărinimie.

— Eşti fratele meu, poţi să-mi ceri orice, eu îţi voi da.

Rolls-ul porni, cotind pe Oranienstrasse. Nabil nu mai ezită.

— Mossad-ul e pe urmele mele, îl anunţă el. A trimis o echipă din Israel ca să mă „linşeze”. Nu pot părăsi Berlinul, deci trebuie să mă ascund. Am nevoie de un adăpost şi de arme.

Kurdul izbucni într-un râs sănătos.

— Aici la mine n-ai nevoie de arme. Totuşi îţi voi da una. Cât despre adăpost, te duc *la mine.* Poţi rămâne cât pofteşti.

Uşurat, Nabil Tafik preciză:

— Djamal, *nimeni* nu trebuie să afle că tu mă ajuţi. Nimeni.

Dacă acesta avea să le spună prietenilor lui sirieni, Nabil era ca şi mort… Grăsanul îşi puse mâna pe inimă.

— Alah mi-e martor! Poţi dormi liniştit.

Rolls-ul se opri la o sută de metri mai încolo, la capătul lui Oranienstrasse, la ieşirea din Oranienplatz. Un drapel imens roşu, cu chipul lui Mao flutura pe cel mai înalt acoperiş. Se aflau în inima cartierului „tovărăşesc”… Djamal Talanbani intră în clădirea din colţ care se afla faţă-n faţă cu cafeneaua *Alibi,* iar Nabil Tafik îl urmă. Primul etaj era ocupat de discoteca *Trash*, al doilea şi al cincilea, de săli de biliard.

Zidurile de la intrare, precum şi pereţii casei scărilor erau mâzgăliţi cu desene halucinante în toate culorile. Niciun centimetru n-a mai rămas nedesenat.

Zgomotul din discotecă zguduia pereţii. Se urcară în liftul îngust, iar Talanbani apăsă pe butonul care indica etajul cinci.

— Toată clădirea este a mea, spuse el cu mândrie.

*
* *

Djamal Talanbani împinse uşa de la etajul cinci, dând la iveală o sală imensă ce conţinea vreo douăzeci de mese de biliard, multe dintre ele nefiind ocupate. Un mustăcios juca Flipper chiar lângă uşă. Recunoscându-l pe şeful PKK, barmanul sări pe deasupra tejghelei şi veni să-i sărute mâna. La kurzi, acesta era un semn de respect. Talanbani îi trase un şut în fund, de să-i sară amigdalele şi spuse:

— Nu sunt aici.

Traversă sala până ajunse în faţa unei uşi blindate ca a unui seif. Luă cheia de la curea, deschise, şi îl invită pe Nabil Tafik să între. Doi bărbaţi care stăteau pe nişte taburete, cu câte un kalaşnikov pe genunchi, se ridicară numaidecât. Kurdul îi salută cu un gest scurt şi coborî o scară în formă de spirală ce ducea la etajul inferior. Aceeaşi suprafaţă ca şi sus era împărţită în cămăruţe şi birouri luminate puternic. Obloanele erau ridicate; uşa dinspre palier fusese zidită, iar o cameră de luat vederi era ascunsă acolo pentru a evita situaţiile neplăcute.

Oficial, acest local era de vânzare. În realitate, el adăpostea cartierul general al PKK din Berlin. Era dotat cu un birou de acte false, un depozit de armament, seifuri, calculatoare, o

tipografie. De aici plecau cei ce strângeau impozitele pentru revoluţionari. Numai membrii PKK cunoşteau acest locşor în care se mai găsea şi o încăpere unde se luau interogatorii. Avea pereţii stropiţi cu sânge. De aici nimeni nu mai ieşea viu. Chiar Djamal Talanbani i-a strâns de gât pe câţiva informatori ai irakienilor sau ai serviciilor secrete turce. Corpurile acestora, aruncate în râul Spree, n-au mai fost găsite niciodată.

Şeful PKK intră într-un birou în care un alt kurd lucra la un permis de conducere fals. Se ridică sprinten de pe scaun şi luă poziţia de drepţi. Djamal Talanbani îl luă protector pe după umeri pe Nabil Tafik ce părea un prichindel în comparaţie cu el.

— Este un prieten, îi spuse el în kurdă. Va locui sus un timp. Ce avem liber?

Bărbatul consultă un tabel ce se afla pe birou.

— La doi, la şase şi la zece.

— Care este mai bună?

— La şase.

— Dă-mi cheia!

Celălalt îi întinse respectuos cheia. Djamal Talanbani o puse în buzunar şi zise:

— Anunţă oamenii că nu s-a întâmplat nimic.

Îl luă pe Nabil Tafik şi merseră pe acelaşi drum. Apoi luară liftul până la etajul şase. Pe un coridor erau mai multe uşi. Djamal Talanbani introduse cheia în uşa cu numărul şase şi deschise. Nabil Tafik descoperi un studio mare, mobilat adecvat, plus baie. Singurele decoraţiuni erau nişte poze decupate din reviste şi aplicate pe pereţi. Kurdul îi întinse cheia sirianului.

— Frate, aici eşti acasă.

— Mulţumesc, spuse Nabil Tafik.

— Mâine îţi voi aduce şi o armă, îi promise Djamal Talanbani. Şi vom sărbători venirea ta aici. Vrei să luăm masa împreună?

— Cu plăcere, acceptă Nabil Tafik.

— Atunci, la ora nouă să cobori la primul etaj. Te voi aştepta. Dar nu singur, adăugă el, și-i dădu un cot, izbucnind într-un râs deocheat. Acum trebuie să te las fiindcă am o întâlnire importantă cu nişte prieteni care se întorc mâine în ţară.

Se sărutară din nou. De îndată ce rămase singur, Nabil Tafik se aşeză pe pat înmărmurit, incapabil să pună două gânduri cap la cap. Acest studioaş i se părea încântător. Se lungi pe pat şi adormi îmbrăcat, epuizat de emoţiile de peste zi.

Capitolul VIII

Otto Lehr intră singur în salonul de la *Kempinski,* pe la opt fără un minut. Chipul îi era întunecat.

— Nabil Tafik nu s-a întors acasă şi nici n-a telefonat, îi spuse lui Malko.

— Unde poate fi?

Neamţul înălţă din umerii masivi.

— Poate s-a răzgândit. Poate i-e frică.

— Nu mai sunt şi alte repere?

— Ambasada lui din Otto-Grotewohl-Strasse este închisă, dar poate să fie oriunde în Germania. Apropo, cred c-am identificat-o pe femeie.

— Ah, da? se miră Malko.

— După portretul-robot, este vorba despre o veche activistă în *Rote Armee Fraktion* care s-a alăturat grupului condus de Carlos. Are mai mulţi aliaţi, dar nu-i ştim numele adevărat, deşi a fost la închisoare în Italia. I s-a pierdut urma şi este o persoană periculoasă.

— Deci Carlos e la curent cu toate astea? zise Malko.

— Mi-e teamă că da, admise pesimist Otto Lehr. Am distribuit fotografia ei, dar fără multe speranţe, căci este o profesionistă ce acţionează clandestin.

Se aplecă şi mâncă porţia de cârnaţi cu poftă. Malko rămase gânditor.

— Fitzroy Mac Coy a menţionat numele unui ofiţer de la MFS, un anume Helmut Weiss, care are o legătură destul de strânsă cu Nabil Tafik, observă el. Se pare că acum este întemniţat la Moabit. Poate ne va ajuta să-l găsim pe sirian…

Cu gura plină, Otto Lehr se uită la Malko. Îşi ascundea foarte bine satisfacţia. Lucrurile merg pe făgaşul dorit mult mai uşor decât a sperat el.

— *A fost* la Moabit, îl corectă el. L-am eliberat mai repede pentru ajutorul pe care ni l-a dat. De ieri seară îl căutăm întruna. A dispărut de-acasă. Va fi şi mai greu să-l găsim decât pe Tafik.

— De ce se ascunde? întrebă Malko nedumerit.

Otto Lehr făcu un gest de neputinţă.

— Nu ştiu. Doar dacă nu cumva el se află la originea incidentului de ieri seară. Mulţi ani a avut numeroase legături cu grupul lui Carlos. Ca ideologie, a rămas tot de partea lor. Poate au fost anunţaţi că Nabil Tafik se pregăteşte să-i trădeze.

— Cum de a ştiut?

— I-am pus multe întrebări…

Cât ai clipi, curăţă totul din farfurie, fără să i se lumineze chipul în acest răstimp. Ceva îi scăpa. De ce Nabil Tafik – trădător de bunăvoie – continua să se ascundă, de vreme ce pericolul a trecut?

Fireşte că s-a putut răzgândi, având în vedere cum au evoluat lucrurile. Sau bănuia că Lehr sau Malko îi întinseseră o capcană. Malko remarcă:

— Tafik nu putea dispărea pur şi simplu, fără urmă. Doar este diplomat. Sirienii îl vor căuta.

Otto Lehr surâse ironic.

— Cine v-a spus că nu-l caută deja?… Asta explică de ce a dispărut.

— Nabil Tafik îl cunoştea pe Helmut Weiss, nu-i aşa?

— Bineînţeles, au lucrat împreună, confirmă Otto Lehr.

— Deci, prin Weiss se întrevede o mică şansă de a ajunge la el.

— *Ganz korrekt!* însă *Oberst-leutnant* Weiss a dispărut. V-am mai spus.

Erau în încurcătură. Tăcerea se lăsă din nou. Otto Lehr reluă:

— Poate că o să tragem sforile să-l găsim pe Helmut Weiss. Dar am nevoie de sprijinul dumneavoastră.

— În ce constă sprijinul meu? îl întrebă Malko, mai degrabă surprins.

Otto Lehr îi fixă cu o privire rece, de nepătruns.

— De când sunt la Berlin, *Herr* Linge, am muncit mult ca să reconstitui toate reţelele MFS-ului. Acesta a fost „extirpat”, dar mai există aşa-zisa „metastază”. Nişte indivizi care n-au făcut parte din acest organism, însă lucrează pentru el. Unii dintre ei au fost recuperaţi de Moscova, alţii sunt şomeri sau gata să accepte noi „clienţi”. De exemplu, ştiu că iranienii recrutează mulţi în prezent. Este şi motivul pentru care ambasada lor din Berlinul de Est mai este încă deschisă. Bineînţeles că aceşti „electroni liberi” au păstrat legăturile cu foştii de la MFS. Uneori

chiar se şi ajută între ei. Tocmai mă gândeam la cineva din MFS care – dacă ar dori – ar putea să ne ajute să-l găsim pe *Oberst-leutnant* Helmut Weiss.

— Cine?

— O anume Sigrid Gensler. O fostă actriţă de teatru. A fost amanta lui Markus Wolf mai mulţi ani şi, bineînţeles, el s-a folosit de ea şi de frumuseţea ei. Şi acum, la cei patruzeci şi cinci de ani ai ei, este superbă şi dorită încă. Locuia într-o vilă somptuoasă în „Volvograd”, pe care a fost nevoită s-o elibereze şi să se mute într-un apartament micuţ lângă Alexander Platz. I-a fermecat pe *toţi* responsabilii de la MFS. Chiar dacă nu-l cunoaşte personal pe Helmut Weiss, poate să ajungă la el. În mod oficial, în prezent se ocupă cu afaceri imobiliare, dar are nevoie de bani. Cred că dacă o „îndopăm” bine, va colabora cu noi. De vreme ce are un viciu care o costă enorm, adăugă el cu subînţeles.

— Joacă?

— Oh. Foarte puţin, la Cazinoul Hotelului *Forum,* fostul *Stadt Berlin Hotel.* Însă colecţionează piese antice din porţelan, care costă foarte mult. Din motive lesne de înţeles, îmi este imposibil s-o contactez personal. Noi doi suntem „duşmani”. Cred însă că, dacă dumneavoastră o să v-o apropiaţi cu iscusinţă, s-ar putea să colaboreze.

— Adică?

— Trebuie să-i spuneţi verde-n faţă că lucraţi la CIA şi că sunteţi în căutarea unui „consultant” în anumite probleme. Că Helmut Weiss ar corespunde în acest sens. Şi amicul nostru Mac Coy a procedat astfel cu unii foşti de la MFS ca să obţină informaţii despre reţelele unor foste servicii din Est. Nu va fi surprinsă.

— Dar de ce acum?

— Aţi aflat că a fost eliberat. Vă gândiţi că are nevoie de bani…

— Mi se pare o idee bună. Cum aş putea s-o contactez?

— Ca să n-o intimidaţi, treceţi mai întâi pe la prietena ei cea mai bună, o lesbiană, Clara Garten. Are un magazin de antichităţi pe Leipziger Strasse, colţ cu Friederichstrasse. Această afacere a pus-o pe picioare datorită fondurilor secrete de la MFS. Fiţi atent ce spuneţi, Clara Garten este prusacă, naţionalistă şi comunistă.

— Mă voi duce imediat, promise Malko.

— O să organizăm această incursiune, făcu Otto Lehr misterios. Că veni vorba, ieri n-aţi avut timp să-i daţi lui Nabil Tafik cartea de credit?

— Bineînţeles că nu, spuse Malko.

— Atunci, mai avem o şansă să-l revedem.

*

* *

Helmut Weiss umbla de colo-colo, prin faţa tarabelor negustorilor polonezi, ruşi sau vietnamezi care alcătuiau un soi de talcioc în Alexander Platz, într-un spaţiu deschis între capătul vestic al Unter den Linden şi monumentala Poartă Brandenburg care, timp de patruzeci şi cinci de ani, a marcat graniţa Berlinului răsăritean. După căderea Zidului, statuia aflată în vârful arcului gigantic a fost întoarsă; caii trag carul antic galopând de-acum înainte spre Est…

Fostul ofiţer de la MFS contempla cu tristeţe tarabele improvizate direct pe sol. Găseai tot ce voiai şi ce nu voiai. De la macheta Trabantului fabricat în Polonia, până la cutiile ruseşti din hârtie zdrenţuită şi colorată, trecând pe lângă loturi întregi de decoraţii şi de uniforme ruseşti sau est-germane. Mărunţişuri derizorii ale prăbuşirii comuniste.

Ca şi în zilele precedente, Helmut Weiss a dormit într-o veche ascunzătoare a MFS-ului, un apartament micuţ, într-o stare foarte proastă, aflat într-o clădire pe trei sferturi locuită de „alternativi”, în Chausseestrasse, foarte aproape de sinagoga proaspăt renovată, al cărei dom auriu se vedea din depărtare. Tinerele de stânga care îl frecventau nu-i puneau nicio întrebare, urau poliţia şi-i venerau pe Mao şi pe Stalin.

Cu barba şi cu tenul lui palid, Weiss semăna cu unul dintre intelectualii de stânga ce bântuiau prin cartier. De când a plecat de acasă cu cele trei grenade care îi puteau servi la ceva, numai acolo se adăpostise. Dar nu era o soluţie de durată…

Bunăoară, acest caravanserai era un talmeş-balmeş de cămăruţe, de „galerii de artă” şi de încăperi în care poliţia nu îndrăznea să se aventureze niciodată, însă imobilul era părăsit, iar singurul său mare lux era că avea apă curentă. O racordare rudimentară la reţeaua electrică permitea din când în când să fie iluminată. În aceste condiţii, Helmut Weiss tânjea după celula

lui de la Moabit.

Ajuns în faţa ultimei tarabe, Weiss făcu cale-ntoarsă şi-l zări în sfârşit pe cel cu care avea întâlnire, iar acum se îndrepta spre el. Cu coada ochiului, verifică dacă nu se afla prin preajmă vreo prezenţă nedorită, mai cu seamă că un microbuz verde cu alb al poliţiei era postat zilnic pe esplanada Porţii Brandenburg. Poliţiştii opreau vehiculele care voiau să treacă pe sub arcade, nedându-le cale liberă decât taxiurilor şi autobuzelor din nu se ştie ce motive administrative.

Valery Zabotin, în mod oficial secretar adjunct la Ambasada Rusiei, se apropia cu zâmbetul pe buze. Înalt, blond, nonşalant, cu părul pe frunte, iubitor de operă, nu semăna chiar cu un fost ofiţer de la KGB. Cu toate că a fost... Rusul părea interesat de obiectele etalate pe jos până la colţ, în Wilhelmstrasse, fostă Otto-Grotewohl-Strasse, cercetând întruna împrejurimile. Helmut Weiss era foarte amărât. Timpurile s-au schimbat. Când te gândeşti că fostul ofiţer de la KGB şi Weiss – *Oberst-leutnant* la MFS – erau nevoiţi să se întâlnească pe ascuns, în locul unde au lucrat nestingheriţi atâţia ani! Nu mai existau nici Zidul, nici Berlinul răsăritean, nici Germania Democrată, în schimb, cei de la BND îşi băgau nasul peste tot. Birourile departamentului XX al Stasi din Normannenstrasse numărul opt erau ocupate acum de un centru pentru impozite...

Drapelul roşu sovietic ce flutura în curtea Ambasadei Uniunii Sovietice din Unter den Linden numărul 15, chiar în faţa unei clădiri masive în stil stalinist, i-a făcut loc flamurii tricolore a Federaţiei Ruse. Numai bustul lui Lenin mai trona încă în curte. Cât despre Valery Zabotin, el a trecut din fruntea conducerii KGB-ului în noua structură creată de Boris Elţân, dar cu aceeaşi misiune: să formeze o nouă reţea de informatori în Berlin.

Ieri, când a găsit mesajul de la Helmut Weiss la ambasadă, a fost surprins. Credea că fostul ofiţer de la MFS mai era încă în închisoare. Cei doi bărbaţi au lucrat deseori împreună, Weiss fiind însărcinat cu transmiterea către KGB a tuturor dosarelor cu teroriştii străini care operau, începând cu Germania. Numai câţiva ofiţeri est-germani erau la curent cu acest lucru.

— *Wie geht's?*[32] îl întrebă vesel Valery Zabotin. Credeam că eşti la Moabit. Te-au eliberat?

Cei doi bărbaţi se îndepărtară de vânzătorii ambulanţi.

---

32 *Ce mai faci?*

— M-au eliberat, confirmă Weiss, dar am o mare problemă.

— Ai nevoie de bani? Se poate aranja…

Era pregătit să reangajeze un om ca Helmut Weiss care deţinea un carnet formidabil plin cu adrese. Uniunea Sovietică şi-a trăit traiul, însă Rusia avea încă nevoie de ochi şi de urechi.

— Nu asta e problema mea cea mai urgentă, răspunse Helmut Weiss. Ceva cu mult mai grav. Îţi aduci aminte de dosarul *Separat*?

Rusul încremeni. Dosarul *Separat* conţinea anumite elemente extrem de delicate în ce priveşte ţara lui. Helmut Weiss făcea parte dintre puţinii oameni care cunoşteau adevăratele legături ale grupului lui Carlos cu KGB-ul şi cu Uniunea Sovietică. Legături care, oficial, nu existau. Weiss deţinea dovezi care puteau şi în prezent să fie stânjenitoare… Iar Rusia ţinea la bunul ei renume.

— Da, făcu el pe un ton aparent degajat, dar este o poveste foarte veche, *nicht war?*

Cei doi vorbeau când în rusă, când în germană, stăpânind la perfecţie ambele limbi; Valery se afla acum la al treilea sejur la Berlin, iar Helmut Weiss a învăţat rusa în şcoală, înainte să se ducă la Moscova, la perfecţionare.

— Nu atât de veche, zise sobru Helmut Weiss. În timp ce urcau spre Parizer Platz, îi relată *totul* lui Valery Zabotin. Era inutil să-l duci pe rus; avea mijloace destule să pună lucrurile cap la cap. Perplex, acesta conchise;

— Am auzit de afacerea Tafik, dar n-am fost implicat. Este o poveste care îi priveşte pe sirieni, pe Carlos şi pe nemţi.

— Şi pe Mossad, adăugă Weiss. Cei de aici vor dosarul. Nemţii doar îi ajută.

— Ai fost imprudent, remarcă Valery Zabotin cu o voce mieroasă, în timp ce-şi aprindea o ţigară Lucky Strike, ultimul moft ajuns la ruşi, de când la KGB era de bun ton să fumezi ţigări de la GI.[33]

Weiss îi aruncă o privire întunecată.

— Ai fost vreodată la Moabit? Căcănarii ăştia m-au dus în aripa veche, cea dinspre Alt-Moabit-Strasse. Şobolanii colcăie, nu este încălzită şi duhneşte a rahat…

Moabit, principala închisoare din Berlin, unde odinioară erau executaţi condamnaţii la moarte prin tăierea capului, îşi etala

33 *Din dotarea armatei americane*

cele patru etaje, cu ferestre zăbrelite. Trona chiar în centrul Berlinului răsăritean, apărată de posturile de observaţie şi de zidurile înalte de doisprezece metri.

— Înţeleg, spuse rusul. Şi mai înţeleg că i-ai prevenit pe prietenii noştri. Ce pot face pentru tine?

— Ticălosul ăla de Otto Lehr îmi vrea capul, zise cu amărăciune Helmut Weiss. Ştiu prea multe lucruri în legătură cu povestea asta. Tipii de la Mossad sunt *şi ei* pe urmele mele, fie să-i ajut, fie să mă împuşte.

— Ce doreşti?

— Să mă trimiţi la Moscova. Pot să aduc multe servicii, ştii asta. Mai am încă prieteni, dosare, oameni care mă ajută aici, în Vest.

— Cum? îl întrebă rusul îngrijorat.

Voia să-l exfiltreze pe Helmut Weiss, dar nu cu tot dinadinsul. Şi nu mai deţinea puteri depline în cadrul ambasadei.

— Am nevoie de un paşaport diplomatic rusesc, îi comunică rece Helmut Weiss. Cu el, nu vor îndrăzni să mă aresteze. O dată ajuns la Moscova, o să lucrez pentru voi şi vă aduc şi dosarele care vă interesează.

— De exemplu?

— Dosarul *Separat,* în întregime. BND n-a găsit totul. Ştii că el conţine dovezile deplasărilor lui Carlos prin Uniunea Sovietică. Cu toate numele de pe paşapoarte, cu seriile biletelor de avion şi datele precise. De prin 1978 sau 1980, cred.

— Posibil, făcu Valery pe un ton voit degajat.

Helmut Weiss era un profesionist *adevărat.* Serviciile secrete ajungeau întotdeauna la raporturi de forţă. Boris Elţân ar da orice ca Occidentul să nu afle niciodată că şi KGB-ul l-a protejat în secret pe teroristul Carlos, în timp ce, pe faţă, pretindea că îl detestă… Trebuia să-l ia pe Weiss aşa cum este.

Se uită la ceas.

— Helmut, făcu el, este o hotărâre pe care n-o pot lua de capul meu. Trebuie să iau legătura cu Moscova, dar asta îmi va lua câteva zile sau câteva săptămâni. În cazul unui răspuns favorabil, nu vor exista probleme din partea Aeroflotului. Nu ţi-ai dori să pleci în uniformă de pilot şi cu paşaportul lui?

Sediul Aeroflot se găsea la treizeci de metri de Ambasada Rusă; o clădire albă, ultramodernă, cu decoraţiuni albastre de pe care uitaseră să scoată secera şi ciocanul. Directorul agenţiei

venea tot din conducerea de vârf şi nu putea refuza nimic.

Helmut Weiss îi aruncă rusului o privire lipsită de amabilitate.

— *Nein!* izbucni el. Este prea periculos. *Verfassungsschutz* supraveghează toate graniţele şi mă cunosc cu toţii. Trebuie să găseşti altceva. Am nevoie de o „adevărată" exfiltrare.

Tonul era sec. Ofiţerul rus înţelese că trebuia s-o lase baltă.

— *Haraşo!* făcu el. Trebuie să vorbesc imediat la *Rezident.* Unde te pot găsi?

Neamţul cumpăni repede.

— Astă-seară, zise el, la expoziţia „Schloss Berlin", între şapte şi opt…

Fără să-i lase celuilalt timp să spună ceva, se îndepărtă cu paşi mari pe Wilhelmstrasse. „Scholss Berlin" nu era decât un schelet acoperit cu o prelată colorată, ridicat acolo unde se înălţase vechiul castel al lui Frederic cel Mare, deteriorat acum din cauza războiului şi demolat de Germania Democrată în 1952. În prezent, adăposteşte o expoziţie care atrage sute de turişti.

La o sută de metri mai încolo, Helmut Weiss se opri lângă un Warburg micuţ, ce mai avea încă număr de RDG. Dacă proprietarul ar fi fost acolo, l-ar fi îmbrăţişat. Era tot universul lui. Acum, chiar şi în Berlinul de Est, era fugărit…

*

* *

O enormă statuie birmaneză a lui Buddha se înălţa în uşa magazinului de antichităţi, aşezat la intersecţia lui Leipziger Strasse cu Friedrichstrasse. Înăuntru se găsea câte puţin din toate: de la porţelanurile de Meissen, până la obiecte de artă asiatice şi mobile foarte şic. În magazin nu mai era nimeni. O femeie care stătea la birou veni să-l întâmpine pe Malko cu zâmbetul specific vânzătorilor. Era înaltă, blondă, tunsă scurt, cu ochi de culoare deschisă, cu figura cam obosită, dar cu nişte picioare superbe, ce se iveau dintr-un şort.

— *Herr, was wollen Sie?*

În mod ostentativ, nu vorbea decât nemţeşte. Malko îi adresă surâsul cel mai fermecător de care era în stare.

— Caut pe cineva, începu el, cred că dumneavoastră mă puteţi ajuta.

O sclipire de surpriză străfulgeră ochii cenuşii ai vânzătoarei.

— *Ach!* pe cine?

— Aveţi o prietenă, Sigrid Gensler, spuse el. Aşa-i?

— Da, n-am mai văzut-o demult. *Warum?*

— Vreau să mă întâlnesc cu ea, dar nu am adresa, îi explică Malko.

Blonda îi aruncă o privire plină de suspiciune.

— Nu ştiu dacă mai este în Berlin, spuse ea. O cunoaşteţi?

— Personal, nu, preciză Malko, dar vreau să-i propun o afacere. Am o frumoasă colecţie de porţelanuri de Meissen din secolul al XVIII-lea. Nişte piese unice.

Vânzătoarea schiţă un zâmbet.

— În cazul ăsta, cu mine trebuie să vorbiţi... eu cumpăr foarte mult...

Malko îi întoarse zâmbetul.

— Fireşte, dar aş putea să i le ofer la un preţ excepţional. Aveţi cum s-o anunţaţi?

În timp ce vorbea de zor, puse pe masă, alături de un catalog, cartea lui de vizită cu numărul apartamentului de la *Kempinski.* Clara Garten o luă şi o examină.

— Sunteţi austriac?

— Da.

— Să văd ce pot face. Vă voi suna la hotel.

Se înclină în faţa tinerei femei şi ieşi din magazin, luând-o pe Friedrichstrasse. Acest loc îi amintea de o veche şi tragică aventură, când Berlinul era împărţit în două. De un savant est-german pe care nu l-a putut salva. Ce depărtate i se păreau toate astea acum...[34]

La o sută de metri mai departe, găsi Mercedesul negru al lui Otto Lehr, parcat în faţa Hotelului *Kubrat.*

— Era acolo? îl întrebă neamţul.

— Da.

— *Sehr gut!* În cazul ăsta, o să aflăm foarte repede. Haide! Părăsiră maşina, ducându-se pe un şantier împânzit de macarale. Tot cartierul era în plină reconstrucţie. În faţa Hotelului *Maritim*, nou-nouţ, se găsea o furgonetă de la Bundespost. Otto Lehr deschise portiera şi îl pofti pe Malko să urce. Furgoneta era o staţie de ascultare volantă.

— De azi-dimineaţă am pus magazinul sub supraveghere, îi

34 *Vezi SAS nr. 29:* Berlin check-point Charlie *(Berlin – Punctul de Control Charlie)*

explică şeful de la *Verfassungsschutz.*

Doi operatori cu căştile pe urechi ascultau. S-au scurs vreo zece minute. Malko începuse să se sufoce. În fine, unul dintre operatori ridică mâna şi-i dădu repede casca lui Malko. Acesta auzi imediat două voci de femeie. Una era a vânzătoarei, cealaltă, necunoscută, gravă, senzuală, cu uşor accent din partea nordică a Germaniei. Otto Lehr, care asculta la cealaltă cască, spuse:

— *Gut!* Este Sigrid Gensler.

Era inspiratoarea lui Markus Wolf. O creatură ce fusese una dintre cele mai frumoase femei din Berlinul comunist de după război.

Cele două femei vorbeau vrute şi nevrute. La sfârşit, vânzătoarea aborda subiectul despre Malko, dar pe ocolite. Sigrid Gensler începu să-i pună întrebări la care prietena ei nu putea să-i răspundă. Se mulţumi doar să precizeze:

— Nu sunt sigură că vrea numai să-ţi vândă porţelanuri, dar pare nerăbdător să te întâlnească.

— Cum arată?

— Are nişte ochi aurii extraordinari! E un bărbat de lume şi are mult şarm.

Sigrid Gensler izbucni într-un râs vulgar.

— Dacă spui *tu* asta… Sună-l, spune-i că sunt de acord. Mâine luăm ceaiul la *Opern Café.* Dacă e precum zici, n-o să-mi pierd timpul degeaba! Mai ai apartamentul de deasupra magazinului?

— Sigrid!

— *Wiedersehen!*

Conversaţia a luat sfârşit.

Capitolul IX

Nabil Tafik contempla pistolul automat Makarov de 9 mm, pe care unul dintre oamenii lui Djamal Talanbani i l-a adus împreună cu o cutie conţinând douăzeci şi cinci de gloanţe, toate învelite într-o cârpă. Arma fusese foarte folosită, iar seria, arsă cu acid. Încărcătorul era plin şi foarte bine uns. Lângă armă. Găsi şi o sticlă de whisky *Defender.* Nabil Tafik puse cutia

cu gloanţe într-un sertar şi strecură pistolul în teaca prinsă de centură, neobservându-se din cămaşă. Dormise buştean până la ora zece. După ce făcu un duş, i se făcu foame.

Ieşi pe culoarul pustiu, apoi se duse la lift. Greutatea armei lipite de piele îl liniştea. Cu toate acestea, când împinse uşa ce dădea în stradă, avu un gest de reţinere. Nu era nimeni. Traversă Oranienplatz şi intră în primul *Imbiss* întâlnit în cale. O dată ce-a mâncat, se simţi mult mai bine. Avea o ascunzătoare, o armă, acum nu-i mai trebuiau decât nişte bani. Merse mai departe şi, în Wassertorplatz, tot în Kreutzberg, găsi o filială a Dresdner Bank cu aparat automat de distribuit bancnote. Introduse cartea de credit, pe numele unei societăţi, scrise codul şi obţinu o mie de mărci. Acest cont aparţinea unei societăţi mixte germano-siriene, controlată de *Moukhabaratul* sirian, care îl alimentase înainte să plece din Abu Dhabi, datorită unui circuit complicat ce trecea prin mai multe „paradisuri" fiscale şi făceau imposibilă descoperirea sursei. Nabil Tafik era singurul care putea să scoată banii. Contul servise mereu la finanţarea acţiunilor teroriste ultrasecrete ce aveau loc în Europa.

În apropierea băncii se afla un *Gasthaus* în care se duse să reflecteze. Singura persoană care putea să-l ajute era *Oberst-leutnant* Helmut Weiss, de la Moabit. Nu mai era nimic de făcut în legătură cu asta. Mai rămâne însă Apartamentul 430 de la *Kempinski.* Bărbatul blond de la Mossad cu care a apucat să vorbească puţin; dar era încă prea devreme să se arunce în gura lupului.

Introduse cartela în aparat şi formă numărul Lydiei Voigt. Neavând un program fix, avea şanse s-o găsească acasă…

— Alo?

Îi făcea bine să-i audă vocea. E minunat să ai asemenea disponibilităţi şi să beneficiezi de discreţie. Ea nu l-a căutat niciodată la ambasadă. Imediat ce ajungea la ea, începea să se gudure pe lângă el, întrebându-l sfioasă în ce mod va profita de ea…

— Eu sunt, spuse Nabil Tafik.

— Vii la mine? Într-o oră şi jumătate trebuie să plec…

Nabil cumpăni; se aşternu tăcerea. Fu întreruptă peste un minut de Lydia Voigt.

— Ştii ce-o să fac? îl întrebă ea vioaie.

— Habar n-am, făcu sirianul.

Era ca un ritual: imediat ce-i auzea vocea la telefon, începea să se alinte. Uneori, asta îl excita pe Nabil, căuta s-o aţâţe, apoi îi închidea telefonul. Sau îl făcea s-o dorească şi alerga la ea. Cu o voce catifelată şi susurătoare, îi şopti:

— Astă-noapte am visat că mă sodomizai. În picioare, strivită de uşă, fiindcă erai foarte înfierbântat. Ai mers foarte departe.

Imaginea era atât de sugestivă şi de puternică, încât Nabil Tafik avu o erecţie instantanee şi o poftă teribilă să ia un taxi şi să se ducă să-i potolească dorinţa din vis.

— Ai timp, spuse tânăra insistând.

Nabil Tafik reuşi să se smulgă tentaţiei.

— Nu sunt la Berlin, minţi el. Dar voi veni cât de curând.

Era evident că Lydia era „curată”. Fusese doar riscul ca nu cumva *Verfassungsschutz* să afle de existenţa ei. În caz că ar fi aflat, telefonul ar fi fost ascultat, iar apartamentul supravegheat. Era mai bine să nu-şi asume niciun risc deocamdată.

— Când vrei tu, făcu ea cu vocea uşor gâfâită.

Pântecele lui Nabil parcă luă foc şi mai tare. Şi-o închipui purtând unul dintre nenumăratele ei corsete şi ciorapi negri, stând lungită pe canapea, gata să se masturbeze. A fost nevoit să se gândească foarte intens la ucigaşa de la *Kempinski,* ca să nu se năpustească afară din cabină şi să alerge la ea.

— Mângâie-te bine, făcu el, lăsându-se prins în jocul ei.

— Şi tu.

El râse.

— Aici, e cam greu, sunt oameni care aşteaptă la rând. Dar în curând o să vin să te fac fericită.

— Când vrei tu, iubirea mea, zise Lydia, apoi închise.

Ieşi din cabină, pradă unei noi amărăciuni. Încerca să şi-i aducă aminte pe cei care ar putea avea legături cu PKK. Avea de-a face cu profesionişti. Tipii de la *Verfassungsschutz* şi prietenii lui Carlos cercetau *toate* pistele ca să-i găsească. Se întoarse brusc, dar nu era nimeni în spatele lui.

*

* *

Helmut Weiss urca scara strâmtă ce ducea la *Brecht Keller,* unul dintre cele mai vechi *Stuben*, din Berlin, amenajat în subsolul casei lui Bertold Brecht, pe la mijlocul lui

Chausseestrasse. La ora şapte era deja destul de aglomerat, având în vedere că se închidea la cinci. Se adunau aici intelectuali, câţiva turişti răzleţi şi oameni care nu se deosebesc unii de alţii. Dintotdeauna, acesta fusese locşorul preferat al *aparatcikilor* din RDG, iar proprietarul îi cunoştea pe toţi. Îl salută pe Helmut Weiss cu un gest al capului; fostul ofiţer de la MFS se aşeză în primul salon, cel dinaintea barului, dedesubtul unei mici vitrine suspendate în perete, ce conţinea reproduceri ale decorurilor de teatru. Localul era împânzit de portretele familiei Brecht şi cu toate decorurile din piesele dramaturgului, într-un salon plasat mai jos decât celelalte încăperi, boltit ca o pivniţă, un grup de vreo zece oameni pălăvrăgeau în faţa enormelor halbe de bere. Helmut Weiss comandă o *Platzen*[35] şi se instală vizavi de scări.

Îi plăcea acest locşor care nu se schimbase vreme de patruzeci de ani. Aici mânca bine şi ieftin; meniul era scris cu creta pe o tablă imensă, care se vedea din stradă, şi care era aşezată sub bolta de la intrare.

Valery Zabotin apăru după douăzeci de minute. Judecând după aerul vesel, Helmut Weiss îşi zise că veştile erau bune. De altminteri, rusul nu-i prelungi aşteptarea. Comandă repede un scotch *Defender* cu gheaţă şi spuse:

— Cred că am găsit o soluţie.

— Care? întrebă Weiss imediat.

Zabotin nu-i spuse: „sunt de acord cu paşaportul”. Aşteptă să-i aducă băutura, apoi vorbi:

— Acum este imposibil să pleci la Moscova. Dar ţi-am găsit un adăpost.

— Unde?

— La Wünsdorf.

Acolo se afla ultimul contingent al trupelor ruseşti staţionate încă pe teritoriul Germaniei. Este un sătuc pierdut în inima Prusiei. În faţa slabului entuziasm manifestat de Weiss, Zabotin continuă:

— Este o măsură provizorie. Am vorbit cu generalul Burlakov. A fost de acord să te primim, ţinând seama de serviciile aduse. Bineînţeles, nimeni nu trebuie să ştie acest lucru. Vei avea la dispoziţie camera unui ofiţer ca să te odihneşti. Oficialităţile din ţara ta nu te vor căuta niciodată acolo.

35 *Bere berlineză.*

— Şi pe urmă?

— Când lucrurile se vor mai linişti puţin, te vom exfiltra. În cel mai rău caz, vei pleca împreună cu ei, pe 31 august, când se vor întoarce definitiv în Rusia; şi, pe deasupra, cu o caschetă cu banderolă roşie…

Făcea aluzie fireşte la ţinuta ofiţerilor superiori ai fostei Armate Roşii, ale cărei uniforme nu s-au schimbat deloc… Helmut Weiss nu părea nebun de bucurie. Asta însemna să stea patru luni într-o tabără militară, fără contact cu exteriorul. Valery Zabotin îl asigură:

— Generalul îţi va da un bilet de voie, deci vei putea ieşi.

La Wünsdorf, exteriorul nu părea să fie prea îmbietor, însă Weiss consimţi resemnat:

— Bine. Făcu el. Când pot să plec?

— Până la Wünsdorf iei trenul: până în tabără mergi pe jos. Este o cabină telefonică exact în faţa postului de gardă. Formezi 02 şi întrebi de colonelul Trekov. E la curent. Acolo te voi găsi mai uşor. Avem un sistem direct de comunicare.

Helmut Weiss bău puţină bere. Acum putea să fie mai liniştit. Era mai bine decât la Moabit – gaura aia de şobolani – unde s-ar fi aflat şi acum. Nu risca nimic. Rusul îl studia. Îl întrebă pe tonul lui detaşat, adoptat în mod obişnuit, semn că acorda mare însemnătate subiectului respectiv:

— Şi echipa lui Carlos?

Helmut Weiss făcu un gest evaziv.

— Nu e problema mea. Nici măcar n-au fost în stare să-şi facă treaba ca lumea.

Valery Zabotin îşi termină băutura, lăsând doar cuburile de gheaţă. De când stăteau în Vest, ruşilor nu le mai plăcea votca, şi asta doar din cochetărie…

— Trebuie să plec. Voi suna mâine la Wünsdorf.

După ce ajunse în stradă, o luă pe Friedrichstrasse, unde îşi lăsase maşina. Deşi era încă lumină, târfele bântuiau deja pe Chausseestrasse, îmbrăcate toate cam la fel. Cu cizme înalte, fosforescente, cu ciorapi şi cu sutiene garnisite cu paiete şi cu pene. Erau mai frumoase decât cele de pe Ku’Damm. Nişte nemţoaice din Est, foarte tinere, care debutau în meseria asta, aducând totodată şi o notă de prospeţime. Mai multe au încercat să-l agaţe pe rus. Una chiar îl urmări, propunându-i un meniu foarte apetisant. Era o blondă cu ochi de porţelan, care

nu împlinise şaisprezece ani. Valery Zabotin ar fi trebuit să se lase, dar se mulţumi să le zâmbească. Dacă ar fi fost în maşină, poate că ar fi făcut-o.

*
* *

Malko urcă cele câteva trepte ce duceau la intrarea comună mai multor restaurante de la *Opern Café,* de la Unter den Linden, vizavi de Opera din Berlin. Coridorul din stânga ducea într-un salon cu pereţii decoraţi cu fresce reprezentând Berlinul din secolul al XIX-lea. Salonul se deschidea spre o terasă vastă, în pantă, acoperind locul umbrit. Trecu pe lângă o vitrină garnisită cu bunătăţi de patiserie. Clientela era alcătuită în majoritate din femei. Se aşeză mai în spate, acolo unde îi spusese vânzătoarea de antichităţi, şi comandă o cafea. Doi homosexuali pălăvrăgeau încet, alături de masa lui; mai încolo, un grup vesel de prietene de vârstă respectabilă care se înfruptau din bunătăţile de patiserie şi glumeau cam fără perdea. Aici veneau puţini străini şi, practic, niciun neamţ din Berlinul occidental.

Malko, legănat de muzica clasică ce se auzea din difuzoare, se uita fix înspre coridor. Pus la spate, sub vestă, pistolul lui extraplat nu se zărea deloc. Elko Krisantem găsi un loc pe terasă, fiind înarmat la rândul lui. Atacul sălbatic de la *Kempinski* i-a cam speriat. Se uită la ceas. Sigrid Gensler se lăsa aşteptată.

*
* *

Sigrid termină de desenat cu cea mai mare atenţie conturul buzelor cărnoase şi se dădu un pas înapoi ca să vadă efectul în oglindă. Ochii umbriţi cu fard verde, alungiţi de genele false, pieptul ţâşnindu-i parcă din corsaj, cu talia bine strânsă, cu ciorapi lungi gri, fixându-i bine coapsele, era încă foarte apetisantă. Îşi trase un taior albastru pe ea, al cărui guler se închidea exact deasupra corsajului, se parfumă, îşi luă poşeta şi plecă. Era intrigată. Ce voia bărbatul cu care avea întâlnire?

De când Misha Wolf, amantul ei şi şeful spionilor est-germani. Îşi încetase activitatea, era semişomeră. Sigrid a prosperat în umbra lui, fiind folosită în contactele discrete şi în seducţiile

ruşinoase. N-a şovăit niciodată să se strecoare în paturi care îi aduceau avantaje, bineînţeles din ordinul MFS-ului, permiţându-i fie şantaje suculente, fie desfătătoare clipe de fericire. Nici chiar victimele acestor mârşăvii n-o puteau uita, fiindcă le lăsase nişte amintiri mai mult decât agreabile. Chiar şi o personalitate politică din Occident venea pe ascuns şi în mod regulat ca să se desfete, negândindu-se la consecinţele viitoare.

De la prăbuşirea Zidului, Sigrid Gensler era înspăimântată. Prietenii ei alungaţi de pe piedestalele unde tronau şi-au pierdut puterea. Sigură că BND-ul îi cunoştea rolul, se aştepta la ce era mai rău. Până la urmă, totul a mers bine. Primise vizita unei echipe de la *Verfassungsschutz* care i-a pus numeroase întrebări la care ea a răspuns cam evaziv. Dar s-au oprit aici. Prudent, Misha Wolf îi dădu voie să-şi cumpere apartamentul unde locuieşte acum. Cu banii economisiţi şi cu o pensioară, plus un acoperiş deasupra capului, putea trăi liniştită. Distracţia era asigurată de cei câţiva amanţi bogaţi care îi mai apreciau încă talentele.

S-a tăvălit prin atâtea paturi, încât acum îşi limita prestaţiile la cele strict necesare. Însă, cele mai frumoase clipe le petrecea în braţele Clarei Garten, prietena ei, proprietara magazinului de antichităţi. Din când în când îşi mai permitea câte o aventură, nu atât din plăcere, cât din dorinţa de a-şi verifica puterea de seducţie…

Îşi puse cu grijă pe cap o pălărie cu boruri largi peste părul înălţat într-un coc, verifică luciul de buze şi coborî. Maşina sa, Volvo 240 albastră, avea vopseaua sărită, dar era mai bună decât un Trabant…

Coborând pe Karl-Liebknecht-Strasse, se gândea din nou la necunoscutul care, după părerea Clarei, avea nişte ochi uimitori. Aluzia lui la porţelanul de Meissen dovedea că are informaţii precise despre ea. De ani de zile de când colecţiona porţelanuri de Meissen, care valorau din păcate o avere, căpătase un adevărat viciu. Sigrid îşi îmbogăţea colecţia graţie generozităţii amanţilor ei, dar ar fi renunţat bucuroasă la o pereche de pantofi pentru o figurină din secolul al XVII-lea.

Ca întotdeauna, ea găsi un loc în parcare la *Opern Café* şi traversă, atrăgând privirile pline de curiozitate. Cu pălăria pe cap, părea venită direct din perioada interbelică… Înainte de a intra, se asigură că dunga de la ciorap e dreaptă şi se îndreptă

spre salonul de servit ceaiul, semeaţă, detaşată, cu pieptul înainte. Îl reperă cu uşurinţă pe bărbatul blond ce stătea singur la o masă. Apropiindu-se de el, îşi dădu seama că prietena ei avusese dreptate: era *foarte* „comestibil”. În acelaşi timp, avea ceva care o neliniştea. Nu semăna a industriaş vesel în căutare de distracţii cât timp stătea la Berlin. Părea ieşit din lumea paralelă cu a ei şi pe care o cunoştea atât de bine. Asta o neliniştea şi totodată o emoţiona.

De când s-a „retras”, a început să se plictisească, după ce a sedus atâta amar de bărbaţi de vază în beneficiul amantului său Misha.

*

* *

Cum Sigrid Gensler vorbea mai tot timpul cu capul în jos, Malko nu-i putea zări decât gura cărnoasă, roşie ca un fruct tropical. Paharul din care sorbea cu înghiţituri mici din Cointreau Caipirinha avea urme de ruj pe el. Uneori, ţinându-l prea aproape de faţă, adulmeca cu nesaţ aroma degajată de băutura fină. Îşi încrucişă şi îşi descrucişă de nenumărate ori picioarele, lăsând astfel să i se zărească ciorapii mai sus de coapse. Sânii îi palpitau în decolteu. Când se uita la Malko, o făcea pe deasupra paharului, cu o expresie voit tulburătoare. Un adevărat număr de măiestrie a seducţiei. De douăzeci de minute, discutau vrute şi nevrute. Despre Viena, despre operă, despre Berlinul dinainte de război. Sigrid era erudită şi educată, ura din suflet lumea cenuşie şi rece a Germaniei Democrate. Bărbatul din faţa ei îi semăna. Fără să o recunoască, se simţea irezistibil atrasă de el.

Bău şi ultima înghiţitură de Cointreau Caipirinha şi îşi ţintui interlocutorul cu privirea ei violet.

— *Herr* Linge, de ce-ai vrut să mă vezi?

Gata, s-a terminat cu politeţurile. Malko se grăbi să comande aceeaşi băutură.

— Nu uitaţi de lămâia verde, îi aminti ea.

— Cred că mă puteţi ajuta, spuse simplu Malko. Sunteţi singura persoană în măsură s-o faceţi.

— Mă flataţi, se fandosi ea. Cine sunteţi?

— Lucrez pentru CIA, zise Malko liniştit.

Rămase tăcută până când chelnerul aduse băuturile comandate. Sigrid Gensler sorbi o înghiţitură, aprinse o ţigară,

apoi zise cu ironie:

— O misiune excelentă… Dar ce treabă are CIA cu mine?

— Îl cunoaşteţi pe un anume Helmut Weiss, fost *Oberst-leutnant* la MFS?

Sigrid reflectă câteva secunde.

— Nu personal, dar ştiu că face parte din departamentul XX. A fost judecat şi condamnat. Acum trebuie să fie la Moabit. De ce?

— Nu mai e la Moabit, răspunse Malko. A fost eliberat în secret cu puţin timp în urmă, apoi a dispărut fără urmă. Deşi nu are nimic de împărţit cu autorităţile judiciare. Poate că a plecat pur şi simplu să se odihnească pe undeva. Mi-ar face plăcere să mă întâlnesc cu el. Mi s-a spus că aveţi multe relaţii printre ofiţerii de la MFS.

Sigrid Gensler îşi înălţă privirile.

— „Vi s-a spus”? Cine v-a spus?

Malko îi adresă surâsul cel mai seducător.

— Nu fiţi aşa modestă, *Frau* Gensler. Sunteţi foarte cunoscută. Nu suntem atât de tipicari ca oamenii de la MFS, însă avem şi noi dosarele noastre la CIA. Se întâmplă câteodată să colaborăm cu serviciile de informaţii de la Bundesrepublik.

Ea nu insistă, ci spuse:

— Nu ştiu dacă vă pot ajuta. Dar mai întâi vreau să cunosc motivele pentru care ţineţi atât să-l găsiţi pe *Oberst-leutnant* Helmut Weiss.

Malko nu se tulbură niciun pic. Cu toate că ea nu făcea legătura cu întâmplarea de la *Kempinski*, despre care se vorbea atât în mass-media.

— Avem nevoie de un „consultant”, îi explică el. Cineva care să cunoască bine anumite sisteme folosite de serviciile secrete europene.

Sigrid Gensler surâse cu răceală.

— Cu alte cuvinte, vreţi să recrutaţi.

— Puteţi s-o luaţi şi aşa, confirmă Malko. Dar este spre binele lui şi cred că ar putea să rămână în viaţă. N-a trădat pe nimeni, fiindcă Germania Democrată nu mai există.

— Este adevărat, recunoscu fără urmă de tristeţe Sigrid Gensler. Dar de ce nu vă adresaţi omologilor dumneavoastră nemţi?

— E mai avantajos să-l contactăm direct, îi explică Malko. Nu avem niciun fel de contencios cu el. Vreţi să mă ajutaţi?

Sigrid Gensler admiră reflexiile irizate ale băuturii în cuburile de gheaţă ce căpătau o nuanţă verzuie în contact cu lămâia.

— Ce interes aş avea eu?

— O remuneraţie pe măsură.

— Cât?

— Nu m-am gândit încă…

Tăcerea se aşternu din nou între ei, fiind tulburată doar de muzica clasică. Sigrid îşi încrucişă şi îşi descrucişă picioarele.

— E posibil ca Helmut Weiss să nu aibă chef să accepte oferta dumneavoastră, remarcă ea.

— Ar fi o posibilitate, recunoscu Malko. Dar mai întâi, trebuie să-l găsim.

Din nou tăcere. Sigrid chemă chelnerul şi comandă o tartă cu căpşuni. Malko aşteptă să-şi termine ultima înghiţitură. Sigrid Gensler emana deopotrivă o puternică senzualitate şi impresia unei forţe uimitoare. Pălăria şi ţinuta de curtezană de operetă îi dădeau un aer bătrânesc. Cele trei şiraguri de perle se odihneau armonios între sânii ei. În tinereţe, trebuie să fi fost într-adevăr splendidă.

— Accept, spuse ea după ce bău un pahar cu apă. Dar dacă o să descopăr că vrei să-l distrugi, nu vei mai auzi de mine.

— Tocmai, nu-i vreau răul, o asigură Malko. Ce retribuţie doriţi?

Sigrid Gensler îşi şterse cu delicateţe frumoasele-i buze de firimituri.

— Pentru moment, nimic, zise ea. Vom vedea pe parcurs. Mai este o mică formalitate de îndeplinit înainte de a mă apuca de treabă.

— Vă rog…

— Veniţi!

Malko plăti şi o urmă. Picioarele-i lungi, strânse în ciorapii cu dungă, lansau intense chemări erotice. S-ar zice că-i un model de-al lui Klimt, pictor celebru între cele două războaie, care picta femei senzuale.

— Sunteţi cu maşina?

— Bineînţeles, spuse Malko, în timp ce o conducea la Mercedesul închiriat, parcat pe platforma centrală de pe Unter den Linden.

Îi deschise portiera.

— N-o să mergem prea departe, îl preveni Sigrid Gensler. Pe

Unter den Linden, la numărul 16.

Neliniştit, Malko o luă în direcţia Porţii Brandenburg şi reveni pe partea cu numere cu soţ. La numărul 16, la parter, era un magazin enorm cu porţelanuri de Meissen. Sigrid Gensler coborî prima, Malko urmând-o, şi se postă în faţa vitrinei, arătându-i cu degetul zece personaje de la carnavalul din Veneţia, extraordinar pictate, înalte cam de zece centimetri.

— Trec pe-aici în fiecare zi, îi explică ea şi mi le doresc din tot sufletul. Din păcate, mijloacele mele nu-mi permit să-mi ofer acest dar. M-aş simţi foarte îndatorată, dacă mi le-aţi dărui…

Fără să aştepte răspunsul, intră în magazin şi i se adresă vânzătoarei, care luă pe dată figurinele din vitrină. Începu să le mângâie cu afecţiune, de-a dreptul fascinată, manevrându-le ca şi cum ar fi un sex bărbătesc.

Vânzătoarea, încântată, făcu repede calculul.

— Costă exact douăzeci şi opt de mii de mărci, spuse ea. Se întâmplă foarte rar să avem toată seria o dată. Trebuie să aştept vreo doi ani ca să mai primesc altele.

Sigrid se întoarse către Malko.

— Vă permiteţi? îl întrebă ea ironic.

— Aveţi gust, se mulţumi el să spună în timp ce-i întindea cartea de credit vânzătoarei.

Contabilii de la Langley vor face gălbenare, văzând unde se duc banii contribuabililor americani, dar lui puţin îi păsa. Ordinele erau să-i găsească pe Helmut Weiss şi pe Nabil Tafik. Prin toate mijloacele şi indiferent de preţ…

După douăzeci de minute ieşeau din magazin cu un pachet voluminos. Sigrid Gensler radia de bucurie. Aşează figurinele pe bancheta din spate, îşi trecu un braţ pe după gâtul lui Malko, îl trase spre ea şi îşi lipi gura de a lui, sărutându-l violent şi cu pasiune. Degetele-i lungi se crispară pe pântecele lui şi zise:

— Demult n-am mai fost atât de fericită! Sunteţi genul de bărbat care îmi place. Şi eu o să vă fac un cadou frumos!

Luă mâna lui Malko şi o strecură între coapse. Mai întâi simţi nailonul ciorapilor, apoi pielea goală, descoperindu-i în fine pântecele neprotejat. Sigrid Gensler se bucură din plin…

Reveniră pe Unter den Linden şi o lăsă lângă Volvo.

— O să vă sun la *Kempinski,* spuse ea.

Malko se duse să-l ia pe Elko Krisantem. Apoi plecară, fără să-şi dea seama că erau urmăriţi de un Ford Escort albastru,

condus de o femeie. Cu peruca blondă, Margot Zimmerman era de nerecunoscut.

Capitolul X

Stând lungit pe pat, într-o atmosferă sufocantă, Nabil Tafik se gândea. În timpul zilei, clădirea din Oranienstrasse era foarte liniştită. Se ştia la adăpost de orice incursiune a ucigaşilor, fiindcă oamenii de la PKK vegheau la primul etaj.

Atâta doar, se simţea ca la închisoare…

Îi rămânea o singură soluţie: să trateze cu cei care doreau să-i cumpere secretele. Conţinutul din plicurile galbene aflate la Lydia Voigt valora o avere, plus mărturiile şi explicaţiile lui. Milioane de dolari. Totuşi, nu avea încredere în Mossad. În ciuda urii reciproce pe care o manifestau Siria şi Israelul, existau între ele nişte punţi de legătură: datorită poziţiei ferme pe care o avea, cunoştea foarte bine acest lucru. Chiar el fusese avertizat de un atentat împotriva lui Hafez el-Assad, pregătit de oamenii din Mossad – oameni ce nu se bucurau totuşi de reputaţia că ar fi miloşi. Aveau să-i promită marea cu sarea, îl storceau ca pe o lămâie şi pe urmă îi ofereau o viaţă liniştită în vreo fermă obscură din Israel. Asta, până când îl vor găsi ceilalţi…

Descurajat, se duse cu gândul la vărul lui din Columbia. Oare ar putea să-şi refacă viaţa acolo? Cu banii din conturile controlate de el putea să încerce. Dar trebuia să plece din Berlin, iar fără paşaport era mai greu. *Verfassungsschutz* plasase cu siguranţă filtre la frontiere.

Ca să-şi omoare timpul, începu să scrie un rezumat al dosarului *Separat.* Încercând să-şi amintească toate detaliile care nu erau incluse în el. Lydia îi lipsea, dar nu îndrăznea să se ducă la ea. Se gândea la toate ocaziile pe care serviciile secrete le-ar avea ca s-o repereze. Dar nu întrevăzu niciuna. Nu fuseseră împreună în niciun loc public, se vedeau la intervale neregulate şi, ca să ajungă la ea, se folosea întotdeauna de S-Bahn. În clădirea unde locuia nu s-a întâlnit niciodată cu nimeni. Din pricina meseriei, ea era mereu acasă când ceilalţi locatari erau la lucru. Nu venise niciodată la el şi nu îi telefonase.

După ce se asigură că totul e în ordine, se ridică, îşi strecură arma Makarov sub cămaşă şi coborî. Un soare ca de plumb împovăra Berlinul, ivindu-se dintre norii grei, prevestitori de furtună. Se duse până la o cabină de telefon galbenă şi trase adânc în piept aerul înfierbântat. După ce introduse trei pfeningi în aparat, formă numărul Lydiei. Ea răspunse imediat.

— Tu eşti, iubirea mea, te-ai întors?

Ca toate nemţoaicele, era puţin cam poetică. Nabil Tafik nu ştiu ce să-i răspundă

— E cald, remarcă el.

Se auzi un râs uşor.

— Oh, ştii, sunt numai în sutien. Aşa mai merge…

Imaginea îl şocă, iar în pântece parcă avea un vulcan. Cu gura uscată, se pomeni întrebând:

— Poţi să vii să mă iei?

— De unde?

Cunoşteau toate parcările, toate parcurile, toate cinematografele. Lydiei îi plăcea să facă dragoste cam peste tot.

— Din Oranienplatz, spuse el, lângă cabina telefonică.

— Vin în patruzeci şi cinci de minute, spuse ea, cred că vei avea o surpriză grozavă.

*
* *

Micul restaurant din cartierul Zehlendorf era înţesat de *Gemütlichkeit;* lambriuri, un director de operetă, puţine mese şi mâncare tipic germană, „uşoară” ca betonul. Mulţumea lui Dumnezeu că băuturile erau fine. Otto Lehr alese un Chateau-La Tour din 1982, foarte bine păstrat la temperatura camerei. După ce a luat ca aperitiv ficat şi rinichi la grătar, Malko s-a pus serios pe mâncat vânatul înmuiat într-un sos roşiatic… În faţa lui, Otto Lehr, care nu ajungea niciodată să-şi mulţumească trupul musculos, îşi lingea buzele contemplând burta de scroafă cu varză acră, felul de mâncare preferat, chiar şi la apăsătoarea temperatură de 35 de grade la umbră.

Ridică privirea, iar pe faţă i se citea un fel de satisfacţie tâmpă. În ciuda aspectului său de animal, avea gesturi delicate, manierate. El îi dăduse telefon şi-l invită pe Malko aici. Elko

Krisantem a rămas la *Kempinski.*

— Am o veste interesantă, îl anunţă Otto Lehr după ce devoră ultimele bucăţele din burta de scroafă. Un lucru ce depăşeşte pur şi simplu eforturile noastre de a-l găsi pe Herr Weiss.

Malko îi fixă cu privirea figura inexpresivă. Era imposibil să afle ceva din ochii lui cenuşii. Părea o mască din granit. Era mereu amabil şi jovial, rostind cuvintele cu acelaşi ton. Era un tip îngrijit. Astăzi purta o cravată cu căprioare albastre... pe un fond galben; era hidoasă. Costumul îi stătea pe umeri de parcă era gata să pârâie. Cu nasul lui de boxer şi cu înfăţişarea de vidanjor, nu semăna deloc cu un funcţionar la *Verfassungsschutz.* Era tipul de om care trebuia să-şi controleze chiar şi visele. De când îl întâlnise prima oară, Malko se cam îndoia de el, în ciuda devotamentului pe care-l manifesta faţă de CIA.

Mai întâi că în ţara lui era un trădător. Pe urmă, îl făcea să se ducă cu gândul la călăii nazişti urbanizaţi, cu manichiură, care erau de nepătruns, organizând fel de fel de orori cu o meticulozitate de ceasornicar şi cu pacea în suflet. Malko împinse uşor farfuria şi zise:

— Aştept veşti de la prietena dumneavoastră, Sigrid. Este o femeie foarte seducătoare, dar şi... costisitoare.

Otto Lehr surâse rece ca o potârniche cu maioneză.

— Femeile frumoase sunt întotdeauna costisitoare, rosti el sentenţios... ca de altfel, tot ce e frumos!

Malko realiză imediat că nu ştia nimic despre bărbatul din faţa lui. În afară de gustul lui pentru burta de scroafă cu garnitură de varză acră. Cu toate astea, normal ar fi să aibă şi el o viaţă intimă. Neamţul îi întrerupse gândurile. După ce scoase o agendă din buzunar, se concentră asupra unei pagini pline cu un scris mărunt.

— Iată, spuse el. Acum două zile. Cineva a scos cu o carte de credit suma de o mie de mărci dintr-un automat de la Dresdner Bank, agenţia aflată în Wassertorplatz.

— Da? se miră Malko, fără să-şi dea seama unde vrea să ajungă.

Otto Lehr îşi ridică privirile parcă lipsite de viaţă şi continuă pe un ton plat:

— Contul debitor a fost reperat de serviciile noastre secrete şi de BKA acum câteva luni. A fost deschis cu ani în urmă de o

societate mixtă germano-siriană de import-export. Contul a rămas deschis, fără alte schimbări, încă din 1990.

— La ce a servit atunci?

Bucătarul cu bonetă albă stătea cu braţele încrucişate pe pântecele acoperit cu un şorţ alb şi aştepta. Otto Lehr comandă cu experienţa unui gurmand, deserturi din belşug şi o sticlă de Taittinger Comtes, 1986 din cel mai bun, apoi continuă:

— Era folosit numai la finanţarea agenţilor din *Moukhabaratul* sirian şi a anumitor grupări teroriste, ca aceea a lui Abu Nidal, a lui Carlos sau pentru *Rote Armee Fraktion.* A fost mereu alimentat printr-un circuit complicat aparţinând unor societăţi situate în afara taxelor fiscale. Pe atunci, solda se ridica la aproape un milion de mărci.

— Cine a extras aceşti bani? întrebă Malko nedumerit.

— Singura persoană autorizată să folosească acest cont este Nabil Tafik. Fiecare extragere din cont a corespuns cu prezenţa teroriştilor în Berlin. Fireşte că este supravegheat în permanenţă de serviciile noastre, fapt ce explică înştiinţarea noastră imediată.

Malko asculta cu atenţie.

— În concluzie. Nabil Tafik se află încă la Berlin, dar este prudent şi sunt destul de puţine şanse să se întoarcă să mai scoată bani din acelaşi automat. Ar trebui supravegheat zi şi noapte…

Surâsul lui Otto Lehr era la fel de prostesc ca atunci când se ghiftuia. Scoase un cartonaş alb şi lucios, acoperit cu acelaşi scris puchinos, şi-l puse lângă untieră.

— Printre „clienţii” serviţi de Nabil Tafik, spuse el, se găsea şi PKK. Siria l-a ajutat mereu. În schimb, la Berlin, Tafik era acela care servea PKK. Or, banca de unde a scos banii se află la cinci sute de metri de cartierul general al PKK, pe Oranienstrasse. De această dată, mesajul era clar.

— Credeţi că Nabil Tafik s-a refugiat la prietenii lui din PKK? întrebă Malko.

— E posibil…

Ipoteza era plauzibilă. Dar cum s-o verifici? Otto Lehr se frecă pe burtă zicând:

— Colaboratorul dumneavoastră turc ar putea trage sforile prin *Klein Ankara.* Cartierul general al PKK se găseşte chiar la intersecţia lui Oranienstrasse cu Oranienplatz, vizavi de

cafeneaua *Alibi.* Toată clădirea aparţine unui anume Djamal Talanbani, responsabilul PKK la Berlin.

— O să văd, spuse Malko.

Acum erau preocupaţi de desert şi de deliciosul Comtes de Champagne. Chiar dacă era o pistă interesantă, nu vedea cum avea s-o cerceteze decât în cazul în care îl punea pe Elko Krisantem să stea de veghe zi şi noapte... Cel puţin, până-i venea vreo idee lui Fitzroy Mac Coy...

Otto Lehr plăti cu bancnote. Ca majoritatea nemţilor, avea oroare de cărţile de credit şi de cecuri. Ospătarul se înclină până la pământ, apoi ieşiră din local în canicula sufocantă şi apăsătoare de afară. Otto Lehr îi surâse glacial lui Malko.

— Ţineţi-mă la curent în legătură cu Sigrid! Am şi pus un om să supravegheze Dresdner Bank. Uneori, oamenii sunt imprudenţi...

Dar acesta nu trebuia să fie şi cazul lui.

*

* *

De cum se urcă în maşină. Otto Lehr îşi aprinse o ţigară. Avea tot timpul să fumeze până ajungea la Reichstag pentru şedinţa de lucru. Se întreba dacă îl va găsi pe Nabil Tafik şi pe cei care voiau să-l omoare. I se părea o întrebare de zece milioane de dolari.

Mai exista şi o piedică: Helmut Weiss. Dacă va vorbi despre rolul pe care-l are Otto Lehr în această maşinaţie, pentru el va fi un lucru dăunător. Şi asta constituia o problemă. În timp ce Mercedesul 560 se ţâra pe Clayallee. Rulând spre Berlin Mitte, închise puţin ochii.

Unde se ascundea Margot Zimmerman? În pofida eforturilor făcute de serviciul său, ale BND şi ale BKA, era totuşi de negăsit. Zidul s-a prăbuşit, însă metropola a rămas fragmentată în două. Mai ales în concepţii. „Ossies" îi detestă pe „Wessies" acuzându-i de scăderea nivelului de trai. Deşi s-au deschis mii de magazinaşe la parterul caselor din Berlinul democrat, case altădată întunecate, viaţa în partea aceasta a oraşului nu s-a schimbat aproape deloc. Aici nimeni nu vorbeşte englezeşte, sau îi numeri pe degete pe aceia care o fac... Casele erau dărăpănate, înnegrite, iar drumurile desfundate.

MFS-ul care odinioară a împânzit Berlinul cu ascunzători prin

pivniţe, prin garaje, prin apartamente, nu le-a restituit pe toate. Unele dosare au dispărut în mod misterios. Foştii agenţi din MFS, ieşiţi la pensie cu opt sute optzeci de mărci pe lună, nu au putut deveni anticomunişti de azi pe mâine. Oameni ca Margot Zimmerman puteau găsi cu uşurinţă ascunzători în Est, cu-atât mai mult dacă dispuneau de bani. Nimeni nu se ducea să-i denunţe. Instituţiile oficiale parcă s-au evaporat, dar oamenii au rămas tot acolo. Cum este cazul lui Helmut Weiss, care este plin de ură.

Probabil că Weiss a prevenit-o, apoi a ajutat-o pe Margot Zimmerman. A dispărut pur şi simplu. Un om ca el mai avea încă prieteni, persoane de legătură, complici.

*
* *

Fitzroy Mac Coy nu pregetă nicio secundă:

— Îl voi întreba pe prietenul meu de la MIT[36]. Să fiu al naibii dacă nu au amestecat PKK-ul; este oaia lor neagră.

Malko ştia că CIA este acasă la ea când la mijloc erau serviciile secrete turce. Ele aveau acces la calculatoarele din Langley, în interiorul MIT existând o celulă infiltrată de CIA.

— Mai întâi, mă duc singur, pe urmă vin să vă iau de la hotel, pe la şase.

Malko plecă. Nu băgă de seamă că o motocicletă Yamaha condusă de un poliţist cu cască aştepta pe Clayallee. Margot Zimmerman şi Adolf Weimar erau hotărâţi să nu le mai scape. Ajunseseră la concluzia că modul cel mai simplu de a-l găsi pe Nabil Tafik era să stea lipiţi ca scaiul de cei care îl căutau la rândul lor şi dispuneau de mijloace mult mai eficace decât cele pe care le aveau ei... Nu le mai rămânea apoi decât să dea lovitura. De data asta fără să greşească.

*
* *

Lydia Voigt şi Nabil Tafik se aşezară pe o bancă de pe marginea aleei care şerpuia de-a lungul canalului, în jos, spre Hallesches Uter. De douăzeci de minute, mergeau fără ţintă. Sirianul nu avea curajul s-o conducă pe muziciană până la studio. Privirile Lydiei erau din ce în ce mai arzătoare. Nabil

36 *Serviciile secrete turce*

Tafik putea ghici forma corsetului pe sub rochia mulată pe corp. Îi puse mâna pe coapsă, iar atingerea nailonului îl făcu să simtă un val de căldură în abdomen. Cât ai clipi, Lydia începu să se ocupe de el. Acolo unde se găseau, nu puteau fi zăriţi de nimeni de pe chei.

Trecu rapid prin toate stările. După ce se uită în toate părţile, Lydia îşi scoase ochelarii, se aplecă şi îi aplică o felaţie. Era atât de excitat, că termină în câteva minute. În acest răstimp, sirianul uită de toate grijile şi se concentră asupra plăcerii care îi inundase pântecele. Îşi împrăştie toată sămânţa printr-o încordare a trupului, cu un strigăt răguşit. Lydia Voigt se uită la el zâmbind satisfăcută. O mângâie uşor, însă gândul nu-i mai stătea la ea. O dată terminat acest interludiu, îl năpădi din nou neliniştea.

— De ce n-ai venit la mine? îl întrebă ea. Ar fi fost mult mai bine.

Nabil Tafik nu încercă să se scuze.

— Am avut probleme, mărturisi el. Nişte oameni care vor să mă omoare mă tot caută. E complicat. Mai ai documentele pe care ţi le-am încredinţat?

— Bineînţeles, le vrei?

— Nu acum. Poate că voi avea nevoie de ele în curând.

Puţin mai liniştit. Îşi aranjă hainele, apoi reveniră pe chei şi se despărţiră la staţia S-Bahn din Anhalter.

*

* *

Fitzroy Mac Coy îşi instală trupul masiv într-un fotoliu, comandă un scotch *Defender Succes ş*i spuse mulţumit:

— Am ceea ce vă trebuie. O turcoaică clandestină de origine kurdă. A fost prinsă de BND care i-a oferit posibilitatea să aleagă: ori să lucreze pentru MIT, ori să fie expulzată. Omologii noştri turci o plătesc foarte prost, dar nu are de ales. Îşi scoase carneţelul şi citi: numele, Gulé Barzani.

— Cu ce se ocupă?

Americanul făcu o mutră dezamăgită.

— E târfă. Se pare că este destul de frumoasă. Lucrează prin apropierea sinagogii şi se spune că Djamal Talanbani îi face hatârul că se lasă tapat de ea, fapt ce-i înlesneşte accesul în clădirea care ne interesează. Are câţiva clienţi de care se ocupă.

— Cum s-o contactăm?

— Cred că prietenul dumneavoastră Elko Krisantem poate s-o facă foarte bine. MIT nu vrea să aibă niciun amestec. În Adalbertstrasse există o firmă de import-export numită Ocak. Este de-ajuns să se ducă acolo şi să le ceară acest serviciu. Fiind turc, îi va fi uşor să se dea drept un prieten. Dar trebuie să fie foarte prudent. Oamenii de la PKK sunt pe urmele lor. Iranienii, irakienii şi turcii vor să-i omoare. Pot să ucidă cu o uimitoare uşurinţă. Omologul meu de la MIT m-a implorat să fim cu băgare de seamă. Fata asta e unul dintre cei mai buni agenţi din Berlin.

După patru ani de la căderea Zidului, oraşul mai este încă acelaşi cuib de vipere, unde se întretaie drumurile tuturor agenţilor din lumea întreagă.

*

* *

Traversând piaţa rotundă din Kottbusser-Tor, Elko Krisantem avu impresia că se află la Istanbul. Împrejurul lui se vorbea numai turceşte, femeile purtau eşarfe care le acopereau feţele, şi rochii lungi, bărbaţii cu mustăţi negre viermuiau de colo-colo, iar muzica asurzitoare se auzea dintr-un *Imbiss* unde se vindea *chawerma* la kilogram. Se avântă pe Adalbertstrasse, adulmecând cu nesaţ miasma ce-i amintea de tinereţe. Pe-aici putea să treacă absolut neobservat...

Pe dreapta, la o sută de metri mai încolo, zări firma de import-export Ocak, cu vitrina ticsită de vechituri şi presărată cu mici anunţuri în limba turcă. În magazin nu erau cumpărători. Intră, dar imediat un tânăr mustăcios se ivi din spate şi îi vorbi în germană. Elko îi răspunse în turcă:

— O caut pe Gulé.

Turcul îi aruncă o privire plină de neîncredere.

— Vă cunoaşte?

— Sunt prieten cu un amic de-al ei.

— Aşteptaţi aici.

Dispăru, apoi reveni după câteva clipe împreună cu o brunetă foarte drăguţă, cu nişte tulburători ochi albaştri şi cu pometii ieşiţi în afară. Pe sub bluza închisă până la baza gâtului, se ghicea un piept generos, iar fusta îi cădea până la glezne. Purta nişte pantofi cu talpă ortopedică ce o făceau să pară mai înaltă. Îl privea pe Elko Krisantem cu duritate.

— Cine eşti?

Avea un accent puternic din ţinutul Anatoliei. Elko Krisantem luă imediat o expresie pocăită, timidă.

— Un prieten mi-a dat numele tău, bâigui el. Nu sunt din Berlin. Credeam…

Era perfect. Neîncrederea lui Gulé Barzani se destrămă pe dată, iar angajatul firmei începu să îndese unele în altele nişte găleţi din plastic.

— Vino, îl îndemnă ea pe Krisantem.

O urmă în spatele magazinului unde zăceau grămezi de cutii din carton şi-l întrebă:

— Ce ţi-a mai spus prietenul dumitale?

— Ei, mi-a zis că…

Elko se tulbură cu-adevărat. Întotdeauna a avut oroare de târfe. Gulé îi zâmbi.

— Acum s-a făcut o sută de mărci, spuse ea.

Scoase din buzunar o bancnotă pe care fata o împături şi o strecură în corsaj. Pe urmă se apropie de Elko şi-i luă mâna.

— Poţi să mă atingi, îi propuse ea.

Sânii erau mari şi grei. Avea tot timpul să-i mângâie.

— Aşteaptă-mă la cafeneaua *Alibi.* E pe Oranienstrasse. Când vezi că am ajuns acolo, mă urmezi imediat.

Oranienstrasse se găsea la o sută de metri mai încolo. Elko se îndreptă spre cafeneaua indicată, fără nicio grabă. După două minute, Gulé veni pe trotuarul celălalt cu faţa acoperită de o eşarfă. Traversă şi grăbi pasul. Ea împinse uşa unui imobil şi intrară amândoi în penumbră. Pereţii erau acoperiţi cu desene moderniste. Când ajunseră în lift, ea îşi descoperi faţa şi îşi descheie primii nasturi de la bluză, cu gesturi provocatoare. La etajul şase, atmosfera era sufocantă. Ea îl duse până în dreptul unei încăperi de la care avea cheia. Un pat, o chiuvetă, o masă şi un scaun. Foarte repede se dezbrăcă de bluză şi de fustă. Pe dedesubt purta un sutien foarte îngust, un slip şi ciorapi negri. Se apropie şi atinse abdomenul lui Elko.

— Spune-mi, eşti în formă? îi şopti ea.

Trebuia s-o spună tuturor clienţilor… Elko se desprinse din îmbrăţişare şi zise încetişor:

— N-am venit pentru pupături, sunt un prieten de-al lui Sipahioglu.

O străfulgerare străbătu ochii albaştri ai tinerei kurde. Gura se

lipi de a lui ca într-un sărut, dar îl muşcă cu furie. El se dădu înapoi, pe urmă ea îi spuse în turcă pe nerăsuflate:

— Nu aici, vino în Chausseestrasse, diseară, pe la unsprezece.

Era pe punctul de a-i desface cureaua de la pantaloni. Nu-i trebuia mult timp ca să-l determine să cedeze. După ce îşi scoase slipul şi se întinse pe pat, îl trase peste ea. Hârjoneala nu dură decât câteva minute. Nici unuia nu-i stătea capul la asta. Elko se îmbrăcă aproape uşurat.

— Eu rămân aici, îi spuse Gulé.

Coborî scara mare cufundată în umbră. La primul etaj, zări doi tipi ce stăteau de pază în faţa unei uşi; nu prea aveau feţe de jucători de biliard. Abia dacă i-au dat atenţie lui Elko Krisantem… Se duse la S-Bahn, în Kottbusser-Tor şi luă metroul până la Grădina Zoologică. Călătoria dură patruzeci de minute, în legănatul uşor al vagonului aproape gol. Fauna ce bântuia pe lângă Grădina Zoologică îl dezgusta: pederaşti adevăraţi şi falşi „alternativi” care beau bere din sticlă.

Malko nu era în apartamentul lui de la *Kempinski.* Elko Krisantem se postă în hol şi supraveghe uşa.

*

* *

Părul lui Sigrid Gensler era pieptănat într-un soi de coc, fără o formă anume, susţinut de agrafe mari. Fără pălărie, părea cu zece ani mai tânără. Prin corsajul transparent, Malko putea zări toate detaliile sutienului ei alb. Fusta neagră şi dreaptă, dintr-o ţesătură ţeapănă, se mula foarte bine pe pulpele în formă de amforă. Numai machiajul strident nu şi-l schimbase.

— Nu credeam să vă văd din nou atât de curând, se alintă ea.

Îl sunase pe Malko la *Kempinski* acum o jumătate de oră, rugându-l să se întâlnească într-un bistrou din Berlinul răsăritean, de-un leat cu oraşul, care se chema *Zum Letze Instanze,* în apropierea fostului Palat de Justiţie. Sub nişte arcade, se ascundeau trei saloane micuţe, cu o scară circulară ce ducea la primul etaj. Localul era foarte căutat de clientela obişnuită şi de unii curioşi.

Se spune că şi Napoleon I i-a făcut onoarea să-l frecventeze… Sigrid îl aştepta pe Malko în bătrânul ei Volvo 240, exact la intrare.

— Nu-mi place să intru singură într-un restaurant, îi explică

ea.

Patronul, cu figura aspră, se îndreptă spre ei şi şterse de praf vechea sobă de faianţă care servea drept loc de onoare în primul salon, chiar lângă bar... Malko trebui să se mulţumească doar cu un scaun învechit din lemn. Nu-şi lua ochii de la sânii lui Sigrid. Stătea cu spatele la uşă şi era înarmat, fiindcă ucigaşa brunetă de la *Kempinski* putea să bântuie şi prin acest locşor. Pentru început, li s-au adus două *Platzen.* Sigrid privea mesele goale.

— Îmi place localul ăsta, zise ea. Nu s-a schimbat câtuşi de puţin... e plin de *Gemütlichkeit*...

Un diamant mare îi strălucea pe deget. Era necruţătoare. După ce a comandat nişte „Schweinhaxe”[37] cu piure de mazăre, îi adresă un surâs tulburător lui Malko.

— Cred că veţi fi obligat să-mi daţi o sumă mare de bani.

— De ce?

— L-am găsit pe Helmut Weiss şi l-am convins să se întâlnească cu dumneavoastră.

Capitolul XI

Malko fu pasiv ca un jucător de pocher. Cu o femeie de teapa lui Sigrid Gensler, era mai bine să fie prudent... Totuşi ea a fost mereu de „partea cealaltă”...

— Unde este? o întrebă cu glas neutru.

Sigrid Gensler râse cristalin.

— *Herr* Linge, noi vorbim *serios!*

— Dacă a acceptat să mă vadă, va trebui să se arate.

— Bineînţeles, recunoscu nemţoaica. Dar îşi ia anumite măsuri de prevedere. Şi eu la fel.

— Ce măsuri?

Privirea căpătă o lucire dură. Se aplecă peste masă şi întrebă încetişor:

— Credeţi că aveţi intenţii *bune* în privinţa lui?

— Fireşte, răspunse Malko sincer surprins. CIA are nevoie de el ca să ne lămurească în legătură cu anumite dosare. Poate

37 *Picioare de porc*

constitui o slujbă pe termen lung. Că tot a venit vorba, l-aţi găsit uşor?

— Într-un fel, spuse ea fără să dea detalii. Dar cred că va fi foarte greu să puneţi mâna pe el. Este foarte căutat... în fine, asta e problema dumneavoastră...

Începu să mănânce din nou şi nu mai vorbi decât după ce-şi goli farfuria.

— Am aranjat o întâlnire, zise ea. De îndată ce-mi veţi da cele o sută de mii de mărci bani gheaţă, vă voi spune cum să acţionaţi...

Malko avu impresia că berea este amară. După porţelanul de Meissen, asta însemna extorcare de fonduri. Şi când se gândea că avea atâta nevoie de bani ca să-şi restaureze castelul! Cu banii ăştia şi-ar repara acoperişul care căzuse pradă ruginei, ca-ntotdeauna...

— Cam scump, remarcă el, pentru un simplu demers! mai ales dacă Helmut Weiss nu-mi acceptă propunerea.

Ea ridică din umeri.

— N-am spus asta, zise ea. Ş-apoi, după cum v-am promis, veţi obţine şi alte avantaje din treaba asta.

Altfel spus, acestea erau cuprinse în suma de o sută de mii de mărci...

Buna-cuviinţă a lui Malko îl împiedică să-i spună că raportul preţ-calitate lasă de dorit. Văzând că nu-i răspunde, ea împinse farfuria.

— N-are nicio importanţă, îi aruncă ea. Până acum am trăit şi fără cele o sută de mii de mărci şi pot s-o fac şi în continuare. Totuşi, este un preţ rezonabil. Acum vreau să plec. Nu-mi place să mă culc târziu, dăunează tenului.

Se pregătea să se ridice.

După ce înconjură masa, zise cu voce scăzută:

— Puteţi să mă sunaţi mâine. Dar vă va costa o sută cincizeci de mii de mărci. Nu agreez oamenii nehotărâţi.

*

* *

— Vă veţi întâlni mâine seară la şase, la intrarea în Glienicker Brücke, îi explică Sigrid Gensler, la capătul dinspre Potsdamer Chaussee. Veţi lăsa maşina în parcare, înainte de pod şi veţi trece pe jos...

Malko o privi intrigat pe nemţoaică. Glienicker Brücke era „podul spionilor” care separa odinioară zona de vest a Berlinului de cea estică. Se găsea chiar în sudul metropolei şi traversa lacul Wannsee. Acolo se făceau faimoasele schimburi de spioni, iar la fiecare dintre cele două capete ale sale era câte un post de pază, Vopos la Est şi Americans, la Vest. În partea cealaltă începea oraşul Potsdam. Altădată punctul de sprijin al armatei sovietice.

— Ştiţi că Zidul nu mai există, făcu el zeflemitor…

Sigrid îi surâse. Mai vorbiră puţin stând în picioare lângă maşina ei, pe Waisenstrasse, la câţiva metri de restaurant. Farsa lui Sigrid a prins. Chiar a doua zi va obţine trei sferturi din suma cerută, iar restul după întrevederea cu Helmut Weiss.

— Ştiu, făcu ea, dar locul ăsta e cel mai sigur. Helmut Weiss se teme să nu i se întindă o cursă. Nu ştiu de ce. Veţi fi urmărit cu binoclul. Trebuie neapărat să fiţi singur.

— Ce voi face după ce trec podul?

— Dispoziţiile vor fi clare. Sunteţi de acord?

— Da.

— Atunci totul va merge strună.

Se cufundară în umbra bătrânului Palat de Justiţie. Sigrid Gensler deschise portiera.

— Aştept veşti, spuse ea. Sunt acasă toată dimineaţa. Sper că veţi veni *personal* să-mi aduceţi „solda”.

Urmări cu privirea maşina care o coti pe Grünerstrasse şi se duse din nou în Unter den Linden. Elko Krisantem îl aştepta în holul hotelului *Kempinski* şi îi povesti cum a decurs întâlnirea cu Gulé, informatoarea de la MIT.

— Mergem în Chausseestrasse, conchise Malko.

Hotărât lucru, era o zi norocoasă.

*
* *

Îmbrăcămintea strălucitoare a târfelor de pe Chausseestrasse conferea locului un aer de sărbătoare, sinistru într-un fel, din cauza clădirilor negricioase şi coşcovite, rămase aşa din 1945. Germania Democrată nu se mai îngrijise de Berlinul de Est cam de o jumătate de secol, iar acest lucru se vedea. În faţa târfelor aliniate de-a lungul trotuarului sau cocoţate pe capota maşinilor

care staţionau, se aflau poliţişti cu veste antiglonţ ce păzeau sinagoga refăcută în totalitate şi având deasupra domul de un auriu strălucitor. Stăteau la adăpostul barierelor din metal, nepăsători faţă de vehiculele care rulau seara pe această arteră altminteri liniştită…

În afară de Ku'damm, era singurul loc din Berlin unde fetiţele se afişau în acest fel. Şi toate erau numai din Est. Acolo discriminarea se practică în continuare… Elko Krisantem privea cu atenţie siluetele luminate de farurile maşinilor.

Toate aveau acelaşi tip de îmbrăcăminte: ciorapi sau colanţi, şorturi viu colorate şi sutiene din dantelă. Erau aproape goale. Unele dintre ele erau chiar frumoase, dar toate foarte tinere… Au fost nevoiţi să treacă de două ori printre ele, până au reperat-o pe Gulé, şezând pe capota unei rable, legănându-şi picioarele lungi cu cizme argintii. Malko încetini, iar ea sări din locul ei şi se aplecă peste geamul lăsat.

După ce Elko îi spuse ceva în turceşte, ea se urcă imediat în spate, dirijându-i în aceeaşi limbă. Elko traduse apoi în nemţeşte ca să înţeleagă şi Malko. Au ajuns la sud de Unter den Linden, pe un imens teren viran unde se înălţau încă scheletele unor clădiri.

Înainte de război, aici era Anhalter Bahnof, una dintre cele mai importante gări din Berlin. N-a mai rămas din vechea gară decât o bucată de zid în mijlocul dărâmăturilor, pe malul unuia dintre nenumăratele braţe ale râului Spree.

Aici erau deja parcate multe maşini.

Malko înţelese îndată de ce… Era o anexă a Chausseestrasse, unde târfele îşi aduceau clienţii grăbiţi. Unele dintre fete ieşiseră din maşini şi primeau asalturile clienţilor lungite pe capote sau în picioare, sprijinite pe portiere. Cele mai multe rămâneau înăuntru, mulţumindu-şi clienţii cu o felaţie rapidă. Era un perpetuu du-te-vino. Malko opri într-un colţ întunecat şi se întoarse. Gulé îşi aprinse o ţigară, părând mai degrabă prost dispusă.

— Eu lucrez cu căpitanul Sipahioglu, spuse Malko în nemţeşte, am nevoie de unele informaţii.

Gule îl privi peste parbriz, fără convingere.

— Trebuie să fim atenţi, zise ea. PKK nu are încredere în nimic. Oamenii lui Talanbani i-au mai tăiat gâtul unui informator săptămâna trecută, un kurd care lucra pentru iranieni. L-au lăsat

într-un magazin până s-a scurs tot sângele din el, apoi i-au aruncat trupul în Spree cu greutăţi din plumb. Ce doriţi să ştiţi?

— Căutăm pe cineva, îi explică Malko. Cineva care s-ar putea afla sub protecţia lui Talanbani.

Îl descrise pe Nabil Tafik cât mai detaliat posibil.

— O să văd ce pot face, zise Gulé. Acum duceţi-mă înapoi.

— Când veţi putea afla ceva?

Ea se gândi repede.

— Mâine nu lucrez. Poimâine, în acelaşi loc. Dacă nu sunt, aşteptaţi-mă.

Vorbea pe un ton detaşat, ca şi cum ar fi un conţopist.

Nu departe de ei, o blondă înaltă cu cizme movulii, cu un şort ce-i acoperea coapsele se lăsa posedată de un tip violent al cărui Mercedes se zdruncina din cauza efortului sălbatic. Malko se smulse fără prea multă tragere de inimă din această atmosferă deprimantă.

Ajunsă în dreptul sinagogii, Gulé îi întinse mâna.

— Daţi-mi o sută de mărci. Câteodată mă urmăresc vrând să cunoască mai mult numărul bărbaţilor decât banii încasaţi.

— Pentru ce? o întrebă Malko surprins.

— Pentru partid, spuse ea cu indiferenţă, apoi se pierdu în mulţimea pestriţă.

*

* *

În ascunzătoarea lor, stând lungită în patul tare ca lemnul, Margot Zimmerman încerca să-şi alunge neliniştea fumând un Lucky Strike cumpărat de la unul dintre nenumăraţii vânzători ambulanţi vietnamezi care ofereau ţigări la toate colţurile de stradă. Avusese o zi proastă. Mai întâi luase o hotărâre nefericită în dimineaţa asta: s-o urmărească pe femeia ce o dusese la magazinul de antichităţi.

Pe urmă, Adolf Weimar îl pierduse pe Elko Krisantem în S-Bahn. Era imposibil să afle la ce staţie a coborât... Iar acum, scena cu târfa a tulburat-o.

Nu s-ar fi gândit niciun moment ca unul dintre cei doi bărbaţi pe care ea îi urmărea să se zbenguie pe Chausseestrasse... Era ceva putred, dar nu-şi putea da seama ce anume. Târfa care de-abia coborâse din maşina celor pe care-i urmărea a fost agăţată numaidecât de un alt client. Şi n-a mai apărut... Margot

Zimmerman a dat câteva telefoane pe la prieteni vechi, dar nimeni nu auzise de Helmut Weiss. Toţi îl credeau în Moabit... Se întreba dacă mai era *frică* în Berlin. Echipa de la Mossad putea în orice moment s-o dibuiască în timpul urmăririi şi gata catastrofa.

Derutată, se hotărî să ceară instrucţiuni. După ce se îmbrăcă, o luă pe jos până ajunse la un telefon public. Avea întotdeauna la ea o mulţime de cartele magnetice.

Margot Zimmerman formă mai întâi un număr şi dădu peste un bărbat căruia îi spuse un număr de cod. Interlocutorul îi furniză încă un număr pe care să-l formeze în diferite ţări. Suna ocupat, iar ea trebui să aştepte mult timp. În sfârşit, la capătul firului interlocutorul vorbea în arabă, cum era prevăzut. Şi acum dădu codul secret, un nume, urmat de o propoziţie-cheie. I s-a cerut să sune la al treilea număr, în a treia ţară. Era numărul unui hotel. Numărul camerei reprezenta codul, plus numele ei, nu acela de pe paşaportul pe care-l folosea şi care nu era valabil decât pentru un termen limitat... Se apropia de sfârşitul călătoriei.

— Vă vom suna noi după ce ne spuneţi numărul cabinei.

Margot Zimmerman închise şi îşi mai aprinse o ţigară. Se gândea la femeia aflată la mii de kilometri depărtare şi care, în mod sigur, împărţea patul cu bărbatul ce-i fusese amant înainte de a-i fi şef. Toate femeile din acest grup o făcuseră la rândul lor. Apetitul lui sexual era nesecat şi le fascina cu-adevărat pe cele care abia se înrolau...

Chiar şi ea îşi amintea cu nostalgie de aventura lor. Soneria telefonului o smulse din visare. Decroşă, și pe dată recunoscu vocea care vorbea nemţeşte cu accent jumătate spaniol, jumătate arab. Illitch Sanchez Ramirez, zis şi Carlos, avea harul limbilor străine, dar le vorbea pe toate cu un accent aparte... Schimbară câteva banalităţi, apoi reveniră în miezul subiectului: misiunea ei.

O ascultă fără s-o întrerupă, apoi spuse:

— Trebuie să-l găseşti pe ticălos. După aia, trage-i un glonţ în gură din partea mea. Mi-ar plăcea s-o fac eu. Este foarte important. *Foarte* important, repetă el.

Margot Zimmerman ştia de ce era atât de abătut. Să fie fericită că nu-l prinsese într-una din accesele lui de furie. Dacă Mossad-ul sau alţii ar face presiuni asupra lui Hafez el-Assad,

acesta s-ar descotorosi de Carlos şi de amicii lui în mod deschis pentru a-şi reface „virginitatea” politică... Margot se grăbi să închidă.

Berlinul democrat era la fel de pustiu ca pe vremea Zidului. În Est, obiceiul de a se culca devreme s-a păstrat. Dintr-odată avu chef să meargă prin oraşul pustiu şi se îndepărtă cu paşi grăbiţi. Arma ascunsă sub fustă, în teaca ei specială, o apăra de eventualele întâlniri neplăcute şi neaşteptate, căci Berlinul nu mai era unul dintre oraşele cele mai sigure din lume. Nu şi pentru Nabil Tafik.

Unde se ascundea ticălosul ăla? Carlos îi promisese că se informează în modul cel mai discret. Mai avea încă destule cunoştinţe în lumea restrânsă a teroriştilor în care nimeni nu-i ierta pe trădători.

*

* *

König Allee cobora lin până la Glienicker Brücke, şerpuind printre colinele din insula Wannsee, împrejmuită de lacul cu acelaşi nume. În 1942, aici s-a ţinut conferinţa secretă de la Wannsee, în cadrul căreia cei mai înalţi demnitari nazişti au decis *soluţia finală*, adică eliminarea totală a evreilor din Europa ocupată.

Malko se opri pe platforma de la intrarea în Glienicker Brücke, în partea vestică, lângă patru cabine telefonice vopsite în galben. Coborî din maşină ca să admire peisajul: cele două statui din piatră aflate chiar la intrarea pe pod, o lucrare hidoasă în metal, vaporașele de pe lacul Wannsee, un castel cocoţat pe colina din faţă şi o pădurice care cobora o pantă lină până la apă. Timp de patruzeci de ani, lacul a fost împărţit în două de un gard din sârmă ghimpată. Zeci de nemţi din Est s-au înecat dorind să ajungă în partea occidentală sau fuseseră seceraţi de mitralierele ascunse peste tot. Acum, peisajul pare de-a dreptul bucolic.

Ce îndepărtate erau aceste vremuri, ce ireale!... Cu toate astea, luptele subterane continuau în tânărul Berlin reunificat.

Malko merse pe jos pe podul lung de patruzeci de metri. Nu era prea circulat. Pe o tăbliţă, la intrarea pe pod, în partea estică, era inscripţionat: Potsdam. După ce trecu podul, se opri. În stânga, râul cobora în pantă lină, doi îndrăgostiţi giugiulindu-

se într-o maşină. În dreapta, se înălţa o casă părăsită, în faţa căreia se întindea un drumeag cu sens unic ce şerpuia de-a lungul râului.

Atunci observă un taxi gol, oprit în faţă, lângă trotuarul ce mărginea Berliner Allee cu case foarte elegante. Şoferul era la volan şi fuma. Malko traversă şi începu să se apropie. Bărbatul întoarse capul. Avea faţa roşie, o caschetă din piele şi trăsături trudite. Semăna cu un subofiţer de la Vopos. Scoase ţigara din gură şi întrebă cu voce aspră:

— *Herr* Linge?

— *Jawohl,* confirmă Malko.

Şoferul se ridică de la locul lui şi deschise portiera din spate cu un aer distant.

— *Bitte schön...*

Malko se instală pe locul din spate al Mercedes-ului 240 nou-nouţ care demară imediat. Era clar că şoferul nu avea chef de vorbă. După două minute, ajunseră în centrul Potsdamului. După ce au înconjurat Platz der Einheit, o luară pe nişte străduţe până în Hegel Allee, care se înfunda cu un grilaj. Şoferul opri şi îi zise:

— Parcul Sans-Souci, *Herr* Linge. Sunteţi aşteptat la *Chinesisches Teehaus. Auf wiedersehen.*

După ce coborî, Malko se întoarse imediat. Îşi dădu seama că are de-a face cu profesionişti, fiindcă plăcuţa de înmatriculare era complet acoperită cu noroi... Intrigat, se afundă pe aleea din faţa lui. La o sută de metri mai departe, descoperi, la dreapta, minunatul castel Sans-Souci, situat chiar în vârful colinei. Terase cu viţă-de-vie se desfăşurau în faţa castelului. Parcul, cu o suprafaţă de şase sute de hectare, a fost visul lui Frederic cel Mare şi cuprindea treisprezece palate extraordinare, printre care Neue Schloss, pe acoperişul căruia pot fi zărite patru sute nouăzeci şi opt de statui, şi celebrul Pavilion al Ceaiului, puţin mai încolo. Castelele-muzee se închideau la ora cinci şi de aceea nu mai era lume pe alei. Se intersecta cu un grup de japonezi care mergeau ca la paradă, mitraliind raţele de pe canale şi bucurându-se de spectacolul inedit.

O jumătate de oră mai târziu, a ajuns la Pavilionul Ceaiului, o construcţie în stil baroc, şi un kitsch în acelaşi timp, ce se degrada pe sub statuile chinezeşti, imitaţie şi ele, de curând date cu bronz. Era închis pentru vizitatori... În afara unui cuplu

ce lâncezea pe o bancă, nu mai era nimeni. Parcul, cu râuleţele, cu aleile şi cu copacii lui minunaţi, se întindea cât vedeai cu ochii, fiind extrem de liniştit, deşi se afla chiar în centrul Potsdamului.

Pentru Malko această linişte se transformă cu repeziciune în enervare, apoi în ciudă. Era şase şi jumătate. Helmut Weiss i-a tras clapa! Sau poate că ceva l-a împiedicat să vină. Cu toate acestea, prezenţa şoferului de taxi dovedea că era aşteptat.

Resemnat, se aşează pe o bancă, profitând de ultimele raze ale soarelui în asfinţit. Va mai aştepta o oră, apoi va pleca…

S-au scurs douăzeci de minute, când un scârţâit de paşi pe alee se făcu auzit. Întoarse capul. O pereche se îndrepta spre el. Femeia părea o matroană durdulie, cu o figură ingrată, iar el, în puterea vârstei, se sprijinea de un baston.

Nişte vizitatori întârziaţi…

Ocoliră Pavilionul, apoi se întoarseră la banca unde stătea Malko. Din fericire, acesta îi observă. Erau într-adevăr singurele fiinţe din acest parc golit de turişti. Se apropiară de el cu paşi mărunţi. Parcul era numai bun pentru o întâlnire secretă şi o ascunzătoare perfectă pentru unul ca Weiss. Totuşi se apropiau fără să lase impresia că l-au remarcat pe Malko.

Din spatele ochelarilor, el îi observa. Bărbatul avea tenul foarte închis la culoare şi trăsături aproape orientale. Femeia era vulgară, cu o figură aspră, ca un paznic de gulag. Nu aveau aerul unor iubitori de artă, ci mai degrabă al unor aparatciki în mizerie.

Se aflau la mai bine de doi metri distanţă de el. Bărbatul se opri. Îi arătă ceva însoţitoarei lui cu vârful bastonului. La zenit, soarele se reflecta în capătul metalic al bastonului. Cu viteza luminii, Malko făcu o asociaţie de idei. Privirea îi stărui pe figura bărbatului şi îi zări ochii, reci, negri şi duri ca metalul.

Mai ţinea încă bastonul la orizontală. Deodată, proprietarul lui se roti şi îl aţinti spre Malko precum o armă. Într-o fracţiune de secundă, înţelese că a căzut în cursă.

Capitolul XII

S-au întâmplat mai multe lucruri în acelaşi timp. Apăsând butonul ascuns în măciulia bastonului, bărbatul făcu să ţâşnească, din cealaltă extremitate, un vârf ascuţit din oţel cam de zece centimetri. În acelaşi timp, execută o fandare demnă de un scrimer, ţintind pieptul lui Malko. Femeia s-a îndepărtat cu repeziciune ca să supravegheze împrejurimile.

Dacă soarele nu s-ar fi reflectat în lama din oţel, Malko s-ar fi trezit cu stomacul perforat. Neavând timp să se ridice, se lăsă pe o parte, iar vârful care îi agăţă puţin haina se propti în bancă. Apucă falsul baston cu mâna dreaptă în timp ce necunoscutul se dădu înapoi, pregătindu-se să lovească din nou. Malko fu smuls de pe bancă de forţa uimitoare a bărbatului. Ca să nu-i scape, prinse bastonul cu ambele mâini şi împinse cu toată puterea. Dezechilibrat, agresorul căzu, antrenându-l şi pe Malko o dată cu el.

Au luptat o vreme ca să apuce bastonul. Apoi, Malko, ţinându-l încă cu ambele mâini, reuşi să-l pună transversal în gâtul adversarului, strivindu-i laringele. Sufocându-se, agresorul dădu drumul bastonului. Malko îşi reveni şi se ridică primul. Nebun de furie, congestionat la faţă, bărbatul se năpusti spre el cu mâinile întinse. Din instinct, Malko îl opri cu bastonul ţinut pe orizontală.

Vârful din oţel pătrunse în abdomen, cam la zece centimetri deasupra curelei, iar el se dădu înapoi strâmbându-se de durere. Rana în sine era departe de a fi mortală. Cu toate acestea, bărbatul începu să se clatine pe picioare sub efectul unei dureri violente. Deschise larg gura ca să poată respira, ca şi cum plămânii nu şi-ar mai face datoria.

Făcu câţiva paşi. Agitând braţele, cu privirea înceţoşată şi tenul ca ceara: apoi se prăbuşi pe iarbă, în spatele băncii şi rămase nemişcat.

Înspăimântat, Malko şopti:

— Gott in Himmel!

Nu s-a gândit vreodată că va găsi la Berlin o versiune modernă a „umbrelei bulgăreşti”: adică un stilet cu buton ascuns într-un baston şi otrăvit cu cianură. Îndată ce pătrundea în organism, se producea imediat îngustarea vaselor sanguine, producând moartea prin stop cardiac... O invenţie a serviciilor secrete bulgare.

Privi în jurul lui. Femeia dispăruse. Era imposibil s-o găsească în acest parc imens. Inima îi bătea cu putere, iar ciripitul

păsărelelor ajungea până la el ca prin vis. Luă bastonul de jos, îl şterse cu grijă cu batista şi îl puse la loc de unde l-a luat. Apoi se îndepărtă ca un automat. Când ajunse la o sută de metri distanţă, se întoarse. Lungit pe iarbă, agresorul părea că doarme.

Tulburat, se îndreptă spre ieşirea parcului Sans-Souci. Bărbatul care a încercat să-l omoare era un profesionist ce a acţionat probabil din ordinul lui Helmut Weiss. Sigrid Gensler i-a întins o cursă mortală. De ce oare? Avea numai de câştigat.

De ce a pus la cale Helmut Weiss această maşinaţie? Era de ajuns să-l evite pe Malko. El nu-i făcuse nimic... Nu reuşi să răspundă la aceste întrebări, decât când ajunse în Berliner Platz. Din precauţie, în loc să ia un taxi, se forţă să meargă pe jos cei patru kilometri cât ţinea Berliner Allee. Până în Gleinicker Brücke.

Maşina era tot acolo. Se lăsă pe banchetă uşurat şi merse pe König Allee în sens invers.

Ceva îi scăpa. Un element important şi periculos, a cărui cheie o deţinea Sigrid Gensler.

*

* *

Acasă la Sigrid Gensler, nimeni nu răspundea la telefon şi nu răzbătea nicio lumină din apartament. După ce a sunat de vreo douăsprezece ori, Malko a coborât în Wadzeckstrasse. Plimbându-se, străbătu strada când în sus şi când în jos. Apoi o luă pe Kebekstrasse, o străduţă liniştită care făcea la dreapta. În faţa unui vast şantier, găsi Volvo-ul 240 albastru al lui Sigrid Gensler.

Nemţoaica fie că părăsise Berlinul cu alt mijloc de transport, fie că se ascundea în apartamentul ei.

Exista o posibilitate de a afla, dar trebuia să aştepte până a doua zi. Se duse la maşina lui, verifică rapid dacă magazinul de antichităţi de pe Leipziger Strasse era închis şi se îndreptă spre *Kempinski.*

De îndată ce ajunse în apartament, îl sună pe Otto Lehr. Neamţul era de negăsit. Cât despre Fitzroy Mac Coy, el era la o recepţie oferită de Primăria Berlinului.

*

* *

Sigrid Gensler plecă de acasă pe la şapte şi zece dimineaţa, cu o valijoară în mână. Dormise foarte prost. Cearta puternică pe care o avusese cu Helmut Weiss într-un bistrou din Potsdam o cam tulburase. Întorcându-se în apartament, simţi nevoia să bea două pahare de Cointreau, apoi se mai calmă. Era mai bine să plece din Berlin cât mai repede.

Se duse până la maşină şi porni motorul care funcţiona anevoie. În clipa în care intră în viteza întâi, zări în oglinda retrovizoare două mâini ce apărură din spatele scaunului ei. Şnurul pe care îl ţineau îi înconjură gâtul. Nici nu avu timp să strige. Şnurul îi pătrunse adânc în carne, împiedicând-o să respire, strangulându-i traheea. Încercă să-şi vâre degetele între şnur şi piele, dar intrase deja prea adânc. Ochii i se împăienjeniseră. Se cambră pe scaun, lovind acceleratorul şi făcând să scrâşnească motorul. O cuprinse panica, iar puterile o părăsiră... Deodată, se deschise portiera pe din afară şi distinse silueta unui bărbat. Strânsoarea din jurul gâtului slăbi puţin şi auzi vocea care îi spunea calmă:

— Hai, Sigrid, să mergem la tine!

Lacrimile o împiedicau să vadă. De-abia îl recunoscu pe bărbatul cel blond de la CIA.

Şnurul fu îndepărtat, iar ea putu că coboare din vehicul, clătinându-se. Simţind cum i se înmoaie genunchii. Posesorul şnurului care o aşteptase pitit pe jos, sub o pătură abandonată pe locul din spate coborî şi el. Galant, bărbatul de la CIA îi luă valijoara din mână. Încadrată de cei doi, merse pe Kebekstrasse, apoi pe Wadzeckstrasse, până ajunse la locuinţa ei. Picioarele îi tremurau, iar frica o împiedica să articuleze cel mai mic sunet. Ca un automat, luă ascensorul, iar când ajunse în faţa uşii, introduse cheia în broască şi intră în apartament.

Ajunsă în living, se prăbuşi într-un fotoliu. Avea impresia că şnurul mai era încă strâns în jurul gâtului, pătrunzându-i în carne. Un cerc de foc parcă îi ardea gâtul. Încet, încet, respiraţia reveni la normal. Se demachie cu un Kleenex. Foarte greu putea pune două idei cap la cap. Cu ochii în gol, ridică privirea şi rosti primele cuvinte:

— O să vă dau banii înapoi.

Bărbatul care aproape o sugrumase stătea în picioare, în spatele ei, gata să-şi înceapă din nou treaba. Blondul de la CIA, proţăpit în faţa fotoliului ei, o pironi cu privirile-i de gheaţă.

— Ştiaţi că Helmut Weiss avea intenţia să mă omoare? îi spuse el. M-aţi trimis la moarte. Cine v-a dat ordin s-o faceţi?

Sigrid Gensler scuturã capul şi puse mâna pe gâtul rănit. Cu voce spartă, reuşi să articuleze:

— Nu ştiu nimic. Nu pot să-nţeleg.

— De ce v-aţi încuiat aseară în apartament?

— Am fost plecată, minţi ea.

— Unde aveaţi de gând să plecaţi în dimineaţa asta?

— În Ungaria, la Budapesta. Clara m-a rugat s-o reprezint la vânzarea unui porţelan vechi de Herrend.

— Şi nu aţi aşteptat restul de o sută de mii de mărci, remarcă Malko cu ironie. Credeaţi că am murit?...

Sigrid Gensler nu spuse nimic. Tăcerea se mai prelungi câteva momente. Părea o veşnicie. Zgomotul traficului de afară răzbătea în încăpere.

Malko se uită în jurul lui. Ţinea în mână cheia unei poveşti întregi, însă cu condiţia să o determine pe Sigrid să vorbească. Etica îl împiedica să-l lase pe Elko Krisantem s-o strângă de gât încetul cu încetul. Cu toate că turcul atâta aştepta, cerând din priviri acordul lui Malko. În timp ce căuta o idee, se uita în jurul lui. Livingul era obişnuit, chiar banal, destul de măricel, cu mobilă oribilă de tip scandinav, lucrată din prefabricate şi asamblată de ea singură. De-a lungul pereţilor goi, spaţiul era ocupat de vreo douăsprezece vitrine pline toate cu porţelanuri, unele mai valoroase decât altele. Aceasta era colecţia lui Sigrid Gensler. Printre ele, Malko recunoscu şi cele zece personaje veneţiene oferite de el... Pe loc, i-a venit o idee. Vitrina alăturată conţinea figurine delicate, în culori şterse, dar şi mai frumoase. Malko o deschise cu grijă şi luă una, examinând-o cu atenţie.

Sigrid Gensler nu-l scăpa din ochi.

— Meissen, 1749, remarcă el. E superbă şi extrem de rară...

Nemţoaica aprobă din cap.

Degetele lui Malko se desfăcură şi bibeloul căzu pe parchet, spărgându-se în bucăţi... Sigrid Gensler urlă ca un animal şi vru să se ridice. Dar nu reuşi să stea în picioare fiindcă Elko Krisantem îi trecu cu violenţă şnurul în jurul gâtului şi strânse cât putu... Sigrid căzu la loc în fotoliu cu un strigăt stins şi cu ochii ieşiţi din orbite, încercând să-şi strecoare unghiile între piele şi şnur.

Malko scoase deja un Arlechin înalt de douăzeci de centimetri

din aceeaşi vitrină. Îi examină soclul şi spuse:

— Meissen, 1788. Foarte rar.

Cioburile Arlechinului zăceau acum lângă cele ale primei figurine. Sigrid Gensler se apleacă în faţă cu toată greutatea şi căzu în genunchi, oprită de şnur. Avea ochii plin de lacrimi. Zgâriindu-şi gâtul cu unghiile, reuşi să îngâne:

— *Halt!* E o crimă… *Halt, bitte schön.*

— De ce m-aţi trimis la moarte? o întrebă iar Malko.

Cum ea nu zicea nimic, luă a treia figurină şi dădu violent cu ea de podea. Cioburile au ajuns până la uşa de la intrare. Fiecare bibelou valora mai multe mii de mărci, iar locul lor ar fi fost mai degrabă într-un muzeu. Sigrid scăpă de Krisantem şi veni târându-se la picioarele lui Malko.

— *Halt!* Fac tot ce-mi cereţi.

— Vreau adevărul, spuse Malko. Altminteri, într-o oră, se va alege praful de toată colecţia dumneavoastră…

Era nebun de furie, iar ochii lui aurii căpătaseră irizaţii verzui, semn că sufletul era negru de supărare. Nu numai că Sigrid îl trimisese într-o cursă, ci fusese nevoit să ucidă un om, el care ura violenţa şi căuta mereu să evite aceste incidente… Nemţoaica se aşeză la loc.

— Opriţi-vă, rosti ea cu voce sfârşită, vă spun adevărul.

Îşi şterse ochii şi se uita deznădăjduită la cioburile împrăştiate pe jos.

— Vă ascult, spuse el.

— I-am transmis lui Helmut Weiss propunerea dumneavoastră, îi explică ea, prin intermediul unei prietene de-a lui. A acceptat să vă întâlniţi.

— Unde este?

— Nu ştiu, jur. Totul s-a petrecut prin intermediul acestei prietene pe care o cunosc demult. Când am luat cina la *Zum Letze Instanze,* credeam că totul o să fie bine…

— Şi pe urmă?

— Ieri, cineva mi-a adus un mesaj. Helmut Weiss m-a aşteptat în apropiere de Potsdam ca să ne întâlnim. Credeam că voia să-mi spună ceva în legătură cu întâlnirea dumneavoastră… Nici vorbă. Mi-a explicat că v-a întins o cursă ca să scape de dumneavoastră…

— De ce? întrebă Malko stupefiat.

— Asta nu mi-a spus. Mi-a zis doar că au încercat să-l

lichideze cu puţin timp în urmă şi că această întâlnire reprezenta cu siguranţă o a doua tentativă. Era convins că *dumneavoastră* îi întindeţi o cursă. S-a scuzat că m-a implicat în această „afacere împuţită”, după cum a calificat-o el.

Era evident că Sigrid Gensler spunea adevărul. Cel puţin acela pe care i l-a încredinţat Helmut Weiss…

— Despre ce „afacere împuţită” vorbea el?

— Nu ştiu.

— Şi de ce aş vrea eu să-l omor?

— Crede că aveţi legătură cu cei care au vrut deja să-l lichideze.

Misterul devenea din ce în ce mai de nepătruns. De cine se temea Helmut Weiss? Doar nu se gândea o clipă că Malko avea vreo legătură cu cei ce au încercat să-l lichideze pe Nabil Tafik…

Ce anume îi scăpa lui Malko? Imediat, îi încolţi o idee în minte. S-ar putea oare ca Helmut Weiss să fie *deja* amestecat în afacerea Tafik?

— Nu mi-aţi spus totul, observă Malko.

Sigrid Gensler îi răspunse pe dată cu voce autoritară:

— Puteţi să-mi spargeţi toată colecţia, că eu nu mai am nimic de spus. Cu toate că nu voi putea să-mi mai cumpăr niciodată asemenea porţelanuri.

Malko, disperat, mai făcu o tentativă.

— Nu există nicio posibilitate să vorbesc cu Weiss? Nici măcar la telefon?

Sigrid scutură din cap, ştergându-şi ochii.

— Mi-a spus că nu va mai lua legătura cu mine. În nicio împrejurare. Este un om rănit. Şi-a servit întotdeauna ţara, RDG, şi n-a făcut mai mult decât ceilalţi agenţi secreţi din alte părţi. Nu este o meserie pentru naivi. L-au tratat ca pe un criminal. Este nedrept.

Tăcerea se aşternu din nou. Malko simţi că n-o să mai obţină nimic de la Sigrid.

— La revedere, spuse el. Ştiţi de ce mă aflu la Berlin. Dacă aveţi ceva nou…

Ea nu răspunse… După ce au plecat, a luat un făraş şi a adunat cu grijă cioburile de porţelan, punându-le pe un platou din argint. Pe urmă începu să plângă, mângâind capul Arlechinului mic şi delicat.

*

* *

Otto Lehr avea întotdeauna chipul surâzător şi de nepătruns. În sfârşit, Malko putu să-l întâlnească la birou, după aventura furtunoasă cu Sigrid Gensler. Responsabilul de la *Verfassungsschutz* îi propuse să se întâlnească imediat.

— Kripo a fost la Potsdam. Au descoperit lucruri *foarte* interesante, îl anunţă el. Bărbatul care a încercat să vă omoare este un diplomat bulgar!

— Un diplomat adevărat?

Neamţul se amuză.

— Bineînţeles că nu... Acum trei luni, toţi diplomaţii bulgari care, în prezent, au reprezentanţa în Leipziger Strasse la numărul 21, au fost înlocuiţi. Noua echipă este formată din oameni reperaţi de multă vreme de serviciile din Vest. Colaboratori din fosta DS – Dazjavna Segurnost – au luat locul reprezentanţilor perestroikăi. Vechea echipă a vrut să vândă pielea ursului din pădure. Acum un an şi jumătate, au încercat să-l otrăvească pe noul lor şef, Iuri Sokolov. Sunt fără leac! Nişte obsedaţi ai otrăvirii. Ne întrebam ce făceau la Berlin. Acum am aflat... Asasinul dumneavoastră era secretar doi...

— N-am nimic de împărţit cu bulgarii, remarcă Malko. A fost un ordin...

Otto Lehr îşi frecă mâinile puternice.

— Evident! Şi după părerea dumneavoastră, de la cine primesc ordine bulgarii?

— DS a fost timp îndelungat braţul înarmat al KGB-ului, lansă Malko. Au fost implicaţi în tentativa de asasinat împotriva papei. Dincolo de răfuielile vechi, de ce ar dori ex-sovieticii să mă lichideze la Berlin?

Otto Lehr îl studia pe Malko cu vădită ironie.

— *Mein lieber* Malko, îl cunoaşteţi pe unul, Valery Zabotin?

— Nu.

— Valery Zabotin este în prezent *Rezident* al SVR, noul serviciu de informaţii din străinătate, care a înlocuit Primul Directorat al KGB-ului. Se află la a patra şedere în Berlin şi vorbeşte nemţeşte ca şi Goethe. Înainte să între în SVR, a fost în KGB... Misiunea lui la Berlin, între 1980 şi 1984, a constat în stabilirea legăturii dintre KGB şi MFS.

— În concluzie, credeţi că Valery Zabotin a intervenit ca să fiu

lichidat?

— La cererea amicului nostru, *Oberst-leutnant* Helmut Weiss. Completă Otto Lehr.

— De ce?

Din nou, neamţul îşi frecă palmele una de cealaltă.

— Ştiu că SVR a recuperat unele elemente din MFS ca să-şi reactiveze vechile reţele. După ce a fost eliberat de la Moabit, Weiss s-a dus cu siguranţă să bată la uşa lui Valery Zabotin, pe care-l cunoaşte bine, ca să-i ceară de lucru. Zabotin a acceptat. Atunci când a aflat că dumneavoastră – adică CIA – îl caută la rândul ei, a vrut să-şi pună la adăpost „investiţia". Fireşte, în maniera brutală a ruşilor. Nu văd altă explicaţie.

La rândul lui, Malko vedea alta, dar tăcu. Un adevăr de netăgăduit tocmai îi trecu prin minte: legătura dintre Helmut Weiss şi el era chiar Otto Lehr. Deocamdată se abţinu să dezvăluie destăinuirile lui Sigrid Gensler despre tentativa de omor împotriva lui Weiss. Ceva nu era prea clar în afacerea asta. Otto Lehr reluă, vizibil mulţumit de sine:

— Această tentativă de omor are cel puţin un avantaj. Bănuim unde se ascunde Helmut Weiss: este sub protecţia SVR. Poate chiar în ambasada din Unter den Linden. Evident, dacă-i voi spune asta lui Valery Zabotin, îmi va râde-n nas. Doar dacă nu-l apuc de testicule, cum spun prietenii noştri americani.

— În ce mod?

Surâsul glacial îi apăru din nou pe buze.

— Bărbatul care a vrut să vă asasineze se numeşte Viktor Borovo. Nu era singur. Mai mult ca sigur că femeia care-l însoţea face parte din personalul Ambasadei Bulgariei. Puteţi s-o recunoaşteţi?

— Bineînţeles.

Otto Lehr scoase din buzunar vreo douăsprezece fotografii şi le împrăştie pe birou.

— Haideţi, îl îmbie el.

Malko se aplecă deasupra lor. În cea de-a treia, o recunoscu pe femeia din parcul Sans-Souci.

— Ea este, zise el.

Otto Lehr întoarse poza şi citi cuvintele scrise la maşină de pe spatele ei.

— Theodora Serkov. Membră a DS. În mod oficial, este consul al Bulgariei. Mai rămâne un singur lucru de făcut: să mergem în

Leipziger Strasse cu o echipă de-a mea. Noi o interceptăm, iar dumneavoastră o identificaţi. Pe urmă, îi voi face o vizită lui Valery Zabotin, după ce voi avea mărturia ei.

Vocea lui metalică îi amintea de un ofiţer de la Gestapo.

Capitolul XIII

Steagul Bulgariei era înfipt într-un postament micuţ, plantat cu iarbă, care se afla în faţa clădirii din Leipziger Strasse numărul 21. Era o construcţie modernă, vopsită în alb, care se găsea vizavi de Muzeul Poştelor şi care acum era în renovare. Intrarea Ambasadei Bulgariei era supravegheată de două camere video. Adăpostit de Mercedesul 560 cu aer condiţionat al lui Otto Lehr, Malko pândea intrarea. Se făcuse ora cinci, iar angajaţii plecau pe rând. O altă maşină, în care se aflau patru agenţi de la *Verfassungsschutz,* era oprită în colţ, pe Friedrichstrasse.

— Uite-o! exclamă Malko.

O femeie solidă, cu o figură neplăcută tocmai ieşea pe poartă. Încruntată, cu o servietă în mână, însoţitoarea ucigaşului din parcul Sans-Souci aştepta la semafor culoarea verde, apoi trecu şi o luă pe Leipziger Strasse spre Wilhelmstrasse, fără să observe cele două maşini. Otto Lehr se întoarse către Malko.

— O urmărim. Probabil că ne va conduce la Weiss.

Se bucura de pe acum…

*

* *

Bulgăroaica cea grasă se ţâra de-a lungul lui Wilhelmstrasse, fostă Otto-Grotewohl, una dintre rarele artere din Berlin căreia i s-a schimbat numele. Rasă de pe faţa pământului în timpul războiului, acum este mărginită de clădiri nou construite, foarte urâte, cu excepţia unui vast teren viran pe care s-a aflat cancelaria Fürherului, fapt indicat de un panou.

— Se duce acasă! spuse Otto Lehr. Pe Wilhelmstrasse numărul 3.

Se întoarse şi le făcu un semn discret oamenilor lui. Aceştia

grăbiră pasul. O prinseră pe Theodora Serkov sub stâlpul de susţinere al acestei cotineţe dezgustătoare cu douăzeci de etaje, ale cărei scări purtau numere enorme scrise cu vopsea, ca într-un lagăr de concentrare.

Malko asista de departe la această scenă. Poliţiştii au fost practic nevoiţi s-o târască pe bulgăroaică până la BMW-ul negru.

Cele două vehicule o luară spre Dahlem, iar după douăzeci de minute, intrară în curtea unde se afla clădirea *Verfassungsschutz.* Bulgăroaica urla ca un porc înjunghiat, făcând caz de imunitatea diplomatică, lucru ce nu-i mişcă absolut deloc pe poliţiştii germani care precis că îşi făcuseră studiile la Gestapo. Otto Lehr îşi aprinse o ţigară şi aştepta. Când el şi Malko au intrat în birou, bulgăroaica era încătuşată şi imobilizată într-un fotoliu masiv, cu privirile încărcate de ură şi cu fălcile încleştate.

Zărindu-l pe Malko, se făcu verde la faţă, dar nu scoase un cuvânt. Otto Lehr înaintă ţanţoş ca un cocoş.

— *Frau* Serkov, zise, *Herr* Linge v-a recunoscut. Alaltăieri, pe la şase şi jumătate, vă aflaţi în parcul Sans-Souci, în Potsdam, însoţită de compatriotul dumneavoastră care a încercat să-l omoare pe *Herr* Linge.

Theodora Serkov nu păru încurcată şi se mulţumi să spună într-o germană stricată:

— Sunt diplomat bulgar, trebuie să-mi daţi drumul imediat! *Sofort*! zise ea cu o voce tunătoare.

Otto Lehr, care nu se lăsă impresionat, o corectă rostind rar:

— Imunitatea nu are nicio valoare când sunteţi prinsă în flagrant delict, *Frau* Serkov. Vă faceţi vinovată de complicitate la omor. La noi în ţară, este considerată o crimă gravă. În acest caz, dacă acceptaţi să colaboraţi cu noi, măsura luată împotriva dumneavoastră va fi doar expulzarea…

*

* *

Închis în biroul lui din Ambasada Rusă, Zabotin studia, amuţit de turbare, depoziţia Theodorei Serkov, ce-i fusese adusă însoţită de cartea de vizită a lui Otto Lehr, care îi cerea o întrevedere. Rusul era pe de o parte sfâşiat de furie, pe de alta, de teamă. Nu le ceruse aprobarea superiorilor săi de la Moscova pentru a-i permite lui Helmut Weiss să între în legătură cu

bulgarii. S-a mulţumit doar să le amintească ceva în treacăt, fără să le spună ce vrea să le ceară într-adevăr.

Atentatul sortit eşecului a fost finanţat de Helmut Weiss cu suma de cincizeci de mii de mărci, sumă ce pentru Borovo era foarte mare. Ar fi omorât o familie întreagă şi pentru mai puţin. Bulgaria şi serviciile ei se aflau în prezent într-un colaps financiar.

Acum Zabotin trebuia să facă faţă unei situaţii de nesuportat. Datorită mărturiilor Theodorei Serkov, nemţii ştiau că fostul *Oberst-leutnant* Helmut Weiss din MFS se ascunde într-o cazarmă a Armatei Roşii.

Dacă nemţii făceau tărăboi, Moscova se debarasa de Valery, iar el risca să aibă mari încurcături… Îşi aprinse o ţigară şi o fumă până la capăt, apoi luă o hotărâre. Cu frica-n sân, ridică receptorul şi formă numărul liniei directe cu Otto Lehr. Răspunse chiar el. Recunoscând vocea lui Valery Zabotin, se forţă să fie cât mai amabil…

— A avut loc un incident neplăcut; trebuie rezolvat cu cea mai mare discreţie, declară el.

Asta îl mai linişti puţin pe Valery Zabotin.

— Ce vreţi de la mine? întrebă el.

— S-a făcut abuz de buna dumneavoastră credinţă, spuse Otto Lehr. Cred că, dacă Helmut Weiss se găseşte pe teritoriu german, voi putea clasa dosarul, iar pe doamna Theodora Serkov o vom expulza. Nu va exista nicio plângere, iar Kripo nu va şti nimic. E o problemă ce ţine de *Geheime Staat*[38].

Rusul ştia că Otto Lehr avea puteri depline şi că se ţinea de cuvânt. Totuşi, vru să pună la punct un amănunt:

— De ce ţineţi atât de mult să puneţi mâna pe Helmut Weiss? A fost graţiat şi absolvit de orice vină.

— Exact, admise Otto Lehr, dar poate să fie extrem de util într-o altă anchetă cerută de un serviciu prieten. Pe urmă, se va putea duce încotro va vedea cu ochii. Poate chiar la voi, în Rusia, adăugă el cu un râs abia perceptibil.

— Nu avem nevoie de el, afirmă Zabotin. Voi face în aşa fel încât să se afle pe teritoriu german, să zicem până diseară. Ştiţi fără doar şi poate unde se află cartierul general al forţelor din Vest.

— Fireşte, îl asigură Otto Lehr. Într-una din zile, trebuie să

38 *Raţiuni de stat.*

veniţi să luăm masa împreună acolo.

— Cu plăcere, spuse Valery Zabotin, apoi închise.

Lui îi rămânea partea cea mai murdară a afacerii. Formă numărul omologului său din GRU, în tabăra generalului Burlakov, la Wünsdorf.

Ca să-şi înfrângă ruşinea, îşi aprinse o ţigară Lucky Strike şi o fumă pe îndelete.

*

* *

Malko primi un telefon la *Kempinski* unde aştepta veşti în legătură cu lucrările de tâmplărie de la castelul din Liezen. Începuse să se cam sature de Berlin…

Nabil Tafik dispăruse complet de pe faţa pământului, iar Gulé – informatoarea turcilor – nu-i adusese nicio veste. Rămânea doar misteriosul *Oberst-Heutenant* din MFS. Glasul lui Otto Lehr, extrem de blând, îi mai ridică puţin moralul.

— Am veşti dintre cele mai bune, *Herr* Linge, îl anunţă el. Helmut Weiss va veni în biroul meu la sfârşitul zilei.

Pulsul lui Malko se acceleră într-o fracţiune de secundă.

— Unde se ascunde?

— În ultima bază militară rusească rămasă pe teritoriul Germaniei. Am vorbit cu reprezentantul SVR din Berlin. A acceptat să ni-l pună la dispoziţie. Sper să ne fie de folos. Vreţi să veniţi la birou pe la ora nouăsprezece?

— Cu plăcere, acceptă Malko.

Închise, apoi formă numărul lui Fitzroy Mac Coy.

— Ştiţi unde se află ultima bază rusească în Germania? îl întrebă el.

— Desigur, la Wünsdorf, un sătuc aflat la patruzeci de kilometri de Berlin. De ce?

Malko îi explică pe scurt. De la ultima discuţie cu Sigrid Gensler, antipatia pentru Otto Lehr s-a transformat acum în bănuială. I-ar plăcea să discute mai întâi cu Helmut Weiss şi pe urmă cu şeful de la *Verfassungsschutz.*

*

* *

Helmut Weiss ieşi cam buimăcit din biroul colonelului Trekov. Toată viaţa avusese o încredere oarbă în sovietici. În plus,

deţinea informaţii descumpănitoare, adunate în dosarul *Separat.* N-a vrut niciodată s-o recunoască, dar asta putea să-i schimbe radical viaţa. Se blestema că s-a lăsat prins în povestea cu Nabil Tafik. Cel puţin, la Moabit nu avea nimic de pierdut.

Acceptase oferta lui Otto Lehr şi din cauza lui Hildegarde Dietrich. De mai mulţi ani erau împreună, ducând o viaţă trainică, plină de dragoste, aproape încântătoare. Era singura rază de soare ivită în viaţa cenuşie a *Oberst-lieutenantului* Weiss. Nu-i mai rămânea mult din viaţă, iar la vârsta lui, cei patru ani de închisoare însemnau foarte mult. Poate că nici ea nu l-ar fi aşteptat... Trekov nu pomenise nicio clipă numele lui Otto Lehr, dar era sigur că şeful de la *Verfassungsschutz* se afla în spatele „expulzării" sale. Şi mereu din aceleaşi motive. Weiss reprezenta un risc enorm pentru el. Acesta îşi dădu seama că nu-i mai rămăsese nici măcar o singură soluţie. Fie că se ducea să spună tot la BKA, care nutrea o profundă desconsideraţie faţă de Lehr, dar asta însemna să ajungă din nou la Moabit şi încă sub o acuzaţie şi mai gravă, fie să încerce să iasă singur din această situaţie.

După ce şi-a strâns tot calabalâcul, într-o valiză, s-a dus să-l caute pe unul dintre locotenenţii GRU pe care-l cunoştea, un ucrainean ce vorbea germana la perfecţie.

— Ai putea să-mi faci un serviciu pentru cinci sute de mărci? Dar fără să afle nimeni nimic.

Dintr-o străfulgerare, celălalt calculă ce ar putea cumpăra cu asemenea sumă. Peste trei luni se va întoarce în Rusia.

— Bineînţeles, spuse el.

— Îţi dau un număr de telefon, apoi te duci la gară. Acolo sunt cabine telefonice. Trebuie să iei legătura cu persoana asta şi să-i transmiţi următorul mesaj...

*

* *

Nabil Tafik era cufundat în studierea unei liste a Companiei Air France luate dintr-o agenţie de voiaj. Faptul că Air France deservea de acum înainte ruta Osaka de patru ori pe săptămână, cu aterizare pe noul aeroport din Kansai, nu-l interesa absolut deloc. Era mai degrabă bucuros să afle că, pe viitor, putea să zboare de patru ori pe zi de la Orly la Londra cu un aparat Airbus 300, proprietate a companiei franceze. Dar în

acest moment nu avea chef să dea ochii cu Serviciul de Imigrări al Marii Britanii, unul dintre cele mai severe din Europa. Acum îl interesa America Latină. Ca să lupte împotriva claustrofobiei de care suferea, admirase vitrinele magazinelor de lux de pe Kurfürstendamm. Cele de modă, de antichităţi şi de decoraţiuni interioare. Holul expoziţiei arhitectului specialist în decoraţiuni interioare, Claude Dalie, i-a luat piuitul cu mobilierul din fier forjat căruia îi dădeau strălucire ornamentele cu frunze aurii. Era exact ce i-ar fi plăcut lui pentru vila din Grünewald… Atâta frumuseţe i-a redat pofta de viaţă.

Luase deja o hotărâre: voia să fugă. Dacă lichida contul pe care îl controla, ar fi avut suficienţi bani pentru o perioadă de timp. Apoi, va mai vedea. Documentele rămâneau la Berlin, puse la păstrare acasă la Lydia Voigt, ascunse într-un geamantan vechi. Şapte plicuri galbene, voluminoase, lipite cu scotch, conţinând documente relevante care aveau să-i dea bătaie de cap lui Hafez el-Assad.

Cu mulţi bani, putea obţine de la PKK un paşaport fals. S-a gândit să treacă graniţa franceză, unde practic nu era niciun fel de control, apoi să se ducă la Paris. Acolo putea să aleagă: fie să ia cursa 747 a Companiei Air France direct la Bogota (unde locuia vărul lui), cursă ce făcea această rută în fiecare miercuri şi vineri, fie să se amestece în mulţimea de turişti ce plecau în direcţia Fort-de-France sau Pointe-à-Pitre, pentru mai puţin de trei mii de franci dus-întors şi cu minimum de control la plecare. Pe urmă să aterizeze la Bogota prin intermediul unei curse locale, mai puţin periculoasă.

Apoi avea tot timpul să ia legătura cu „cumpărătorii”, dar dintr-un loc sigur, bine pus la adăpost. Francezii nu au niciun motiv să-i facă încurcături din cauza paşaportului.

Nu putea să scoată toţi banii din cont dintr-odată, şi începu cu suma de cinci mii de mărci, încasate de la diferite distribuitoare, ca să nu fie prins, evitând să se folosească de două ori de acelaşi aparat. De când se ascundea în Oranienstrasse, nu intrase niciodată în panică, însă teama nu-l părăsise nicio clipă.

Moukhabaratul şi echipa lui Carlos nu stăteau cu mâinile-n sân. Un gând supărător îi tot bântuia prin cap. La Damasc, erau bine cunoscute legăturile lui cu partizanii kurzi din PKK. Carlos sau ceilalţi se vor resemna până la urmă. Dar care va fi reacţia şefului PKK? În ochii lui Djamal Talanbani, a ajuta un agent

„recunoscut” trecea în mod firesc pe planul al doilea faţă de prietenia unei ţări cum este Siria…

*
* *

La volanul Ford-ului Escort, Margot Zimmerman, rula de-a lungul lui S-Bahn. Mergea cu viteză mai mică decât metroul, din cauza lucrărilor efectuate pe şosea şi a stopurilor foarte dese. Terorista vedea negru în faţa ochilor. Se dusese în capătul celălalt al Berlinului de Est, sperând s-o găsească pe vechea ei prietenă. Dar aceasta se mutase şi nimeni nu ştia unde locuieşte acum.

În plus, ascunzătoarea celor doi agenţi de la Mossad nu era mare lucru. Îl pierduse pe blond la intrarea în Potsdam, de frică să nu fie descoperită, iar Adolf Weimar nu avu nici el mai mult noroc. Era un personaj obscur ce asculta orbeşte de Margot Zimmerman, fără să ia singur nicio decizie.

Avea o singură consolare: datorită prezenţei lor la Berlin, lăsau să se creadă că Nabil Tafik mai era încă în oraş. La fel şi numeroasele lor deplasări prin marea metropolă. Deci erau nevoiţi să se mulţumească cu mai puţine deplasări din lipsă de mijloace. Totul era să-l găsească pe Nabil Tafik. Îşi închipuia cu voluptate momentul în care îi va înfunda în gură ţeava pistolului, şi-i va vedea frica din priviri, înainte de a apăsa pe trăgaci.

Pentru moment însă, rămânea doar un vis…

Circulaţia deveni mai degajată şi putu să accelereze. După ce parcurse un kilometru, ajunse în Kottbusser-Tor. Când zări peste tot atâta turcime, imediat îi veni o idee. Era singurul cartier din Berlin unde exista un ghetou, adică o adunătură de străini. Turci, bineînţeles, dar un oriental precum Nabil Tafik trecea neobservat în aceste locuri.

Când se făcu verde din nou, demară în timp ce prin minte i se învârteau tot felul de idei.

*
* *

De la gara din Wünsdorf, un sătuc saxon pierdut în pădure, până la cartierul general al forţelor din Vest ale Armatei Roşii,

aflat cub comanda generalului Burlakov, era un drumeag foarte prost pavat. Un stat major şi o infanterie care, după patruzeci şi cinci de ani de ocupaţie, îşi iau calabalâcul în patru luni şi pleacă. Populaţia, care a făcut afaceri bune cu soldaţii şi cu familiile acestora, ocupanţi ai unei imense tabere afundate în pădure, le va regreta plecarea.

Malko urca încetişor pe drumeag, trecând prin faţa a zeci de tarabe etalate direct pe sol. Familiile ruşilor examinau tot talmeş-balmeşul de obiecte care uneori erau tentante. O rusoaică foarte frumoasă, cu doi copii, se uita mai cu atenţie. Puterea mărcii faţă de rublă trebuie să fi contribuit foarte mult la întemeierea căsniciilor din dragoste ruso-germane…

Ajunse în faţa intrării în tabără: o barieră ca vai de ea, o gheretă şi un ofiţer cu cască cu banderolă roşie. La stânga, parcarea era ocupată cu maşini cumpărate de ocazie. Părea un furnicar. Ruşii cumpărau nişte epave de maşini nemţeşti care, în ţara lor, valorau aur… Înainte de barieră era o cabină telefonică şubredă care permitea să se ia legătura cu interiorul taberei.

Malko parcă alături de maşinile de vânzare şi coborî ca să exploreze împrejurimile. La dreapta, era o baracă dărăpănată în care se vindeau covoare şi aparatură electronică. Mai mulţi ruşi se înghesuiau să asculte o melodie căzăcească. Era sinistru. Plecă de acolo şi se urcă din nou în maşina parcată în faţa cazărmii. Câteva Jeep-uri şi camioane militare intrau şi ieşeau neîncetat pe poarta taberei. După două ore, începuse să-i cunoască pe „obişnuiţii” locului. Rusoaicele se întorceau în tabără încărcate ca nişte măgari, târându-şi după ele liota de copii. Bărbaţii hoinăreau de colo-colo cu un aer trist şi cu haine ponosite.

Deodată, pe la cinici fără cinci, bariera se ridică lăsând să treacă o Volga albă. Malko îl zări pe şofer, un militar, iar în spate, stătea un civil cu barbă neagră şi cu figura crispată.

Era *Oberst-leutnant* Helmut Weiss.

Malko demară imediat, observând numărul maşinii: 0016 TU. Aparţinea Statului Major. În momentul în care se apropiau de gară, situată pe partea cealaltă a caii ferate, bariera începu să coboare. Volga apucă să treacă la ţanc, însă Malko a fost nevoit să oprească. O locomotivă veche ce trăgea după ea trei vagoane, tocmai oprea în gara cea mică. Imediat, un puhoi de oameni, bărbaţi şi femei, încărcaţi cu tot felul de pachete

coborâră din tren. Soldaţi ruşi în civil, morocănoşi şi istoviţi, veneau din Berlin, de la cumpărături. O adevărată imagine a exodului.

Malko nu pregetă nicio clipă. Coborî din maşină şi traversă calea ferată. Pe partea cealaltă, Volga oprise în faţa gării. Portiera din spate se deschise, iar bărbatul înalt ieşi ţinând o valijoară în mână. Volga plecă imediat.

Malko înaintă repede şi îl strigă pe bărbatul cu barbă:

— *Herr* Weiss, *bitte*!

Capitolul XIV

Fostul ofiţer de la MFS se întoarse brusc atunci când auzi vocea lui Malko. Acesta îşi dădu seama că nu se îndrepta spre gară, ci către parcarea unde erau mai multe maşini. Helmut Weiss rămase nemişcat câteva secunde, apoi, fără un cuvânt, plecă vijelios spre un Taunus portocaliu cu o blondă la volan.

În momentul în care se urcă, mai mulţi bărbaţi se iviră din gara mică şi se puseră pe urmele lui. Nici nu avu timp să se urce bine şi să arunce valiza pe bancheta din spate, că maşina demară în trombă, aproape strivindu-l pe un urmăritor care se agăţase de portieră, fiind târât câţiva metri. Malko era furios. Nu-i scăpa numai Helmut Weiss, ci îi alunecau printre degete şi cei de la *Verfassungsschutz* care veniseră după el! Aceştia se grăbeau spre un BMW negru ce staţiona în faţa gării. Se năpustiră înăuntru şi porniră în urmărirea Taunusului care dispăruse deja.

Malko alergă ca un bezmetic la maşina oprită dincolo de calea ferată. În clipa în care se urcă la volan, bariera se lăsă din nou fiindcă intra în gară un alt tren ce venea de la Berlin. Era trenul

cu care ar fi trebuit să plece Helmut Weiss. Fu nevoit să aştepte mai mult de cinci minute, apoi plecă. Era negru de furie.

Rulă pe şoseaua ce ducea la Berlin, până la *autobahn* pentru Dresda, dar fără succes. Pe această rută avu parte de mai multe bifurcaţii, iar cele două vehicule puteau s-o ia pe orice drum. Nu-i mai rămăsese decât să se dea bătut în faţa lui Otto Lehr.

Spera totuşi ca oamenii lui să pună mâna pe Helmut Weiss.

*

* *

Duritatea trăsăturilor şefului de la *Verfassungsschutz* era şi mai accentuată ca de obicei. Părea de-a dreptul lugubru.

— Am veşti proaste, spuse el direct.

— Weiss a reuşit să scape de oamenii dumneavoastră?

— Nu, dar a refuzat să oprească. I-a ameninţat pe oamenii mei cu o grenadă iar aceştia au fost obligaţi să-l împuşte. Acum ducem trupul la morgă…

În mod bizar, Malko nu fu surprins peste măsură.

Neîncrederea lui Otto Lehr, pe care o simţise chiar de la început, devenea tot mai profundă.

— Cum s-a întâmplat? întrebă el fără să spună că a asistat la începutul scenei.

Prezenţa lui trecuse neobservată de oamenii de la *Verfassungsschutz.*

— Angajaţii mei l-au aşteptat la gara din Wünsdorf, îi explică Otto Lehr. Weiss i-a dat întâlnire unei prietene cu care de altfel a şi reuşit să plece. Oamenii mei i-au interceptat puţin mai departe. În clipa în care Weiss a coborât din maşină, le-a arătat o grenadă. Un angajat de-al meu a tras şi l-a ucis pe loc. Am răscolit prin toate hârtiile lui, dar nu am găsit nimic interesant. Îmi pare rău.

Explicaţiile lui Otto Lehr nu-i risipiră neîncrederea lui Malko. Totuşi, a fost martor la încercarea de a discuta cu Helmut Weiss, iar acest fapt corespundea relatării lui Otto Lehr.

— Vom continua să căutăm. Dacă Nabil Tafik mai este în Berlin, îl vom găsi. De fapt el este important, *nicht warl*

Malko trebui să recunoască acest lucru. Însă moartea neaşteptată a lui Helmut Weiss îi lăsa un gust amar. Acum singura speranţă nu mai era decât Gulé pentru a reuşi să pună mâna pe sirian.

Refuză invitaţia la cină a neamţului şi se întoarse la *Kempinski,* străbătând traficul foarte aglomerat. Trebuia s-o vadă pe Gulé chiar în seara aceasta.

După o oră, obosit, îi predă cheile maşinii portarului de la *Kempinski.*

Traversând holul ca să ia liftul, fu întâmpinat de o femeie înaltă cu trăsături slave, cu o figură tristă, o gură imensă şi pometi ce păreau tăiaţi în piatră. Zveltă, îmbrăcată într-o salopetă din mătase neagră, mulată pe sânii ca nişte obuze, cu ochi de un albastru intens, cu o curea care-i încingea talia, femeia îl opri:

— *Herr* Linge?

Surprins, Malko o privi fix.

— *Ja.*

— Trebuie să vă vorbesc. Mă numesc Hildegarde Dietrich.

Numele nu-i spunea absolut nimic. Ea adăugă:

— Sunt prietena lui Helmut Weiss.

Imediat Malko îşi dădu seama că era blonda din Taunus. Părea tulburată şi îi tremurau mâinile. Nu-şi păstra calmul decât cu preţul unui efort supraomenesc.

— Vă recunosc, spuse Malko, v-am văzut la gara din Wünsdorf.

În lift, ea rămase tăcută. Malko se dădu la o parte ca s-o lase să între în apartament. Când închise uşa, ea se întoarse spre el. Lacrimi mari se rostogoleau pe chipul ei frumos, bărbia îi tremura, însă ochii albaştri erau plini de ură.

— *Schwein*! şuieră ea. Asasinule!

Malko nu avu timp să evite palma care răsună pe obrazul lui. Încă năucit, o văzu pe musafiră dându-se înapoi spre uşă, introducând mâna în buzunar şi scoţând un obiect rotund şi negru pe care i-l arătă: era o grenadă defensivă M26 aparţinând armatei americane! Ucidea pe o rază de cincisprezece metri.

— *Helmut ist tot!*[39] Dar veţi muri şi dumneavoastră.

Cu mâna stângă, trase cuiul şi ţinu strâns clapeta de corpul grenadei. Era de-ajuns să deschidă pumnul pentru ca focosul să explodeze în numai două, trei secunde.

Fără să-l slăbească pe Malko din ochi, se dădu înapoi spre uşă şi o deschise cu mâna liberă. Scopul ei era lesne de înţeles: să arunce grenada şi să fugă pe culoar. Atunci dezastrul s-ar fi

39 *Helmut a murit.*

abătut asupra apartamentului lui Malko.

Nici măcar nu putea să-şi folosească arma. Ar fi avut de zece ori timp să arunce grenada. Încercă să nu cedeze panicii şi-i înfruntă privirea plină de ură.

— Nu sunt implicat în moartea lui Helmut Weiss, spuse el. Dimpotrivă, eu voiam să-i plătesc pentru a mă ajuta să găsesc pe cineva. Eram la Wünsdorf ca să-l întâlnesc înaintea celor de la *Verfassungsschutz.*

— Minţiţi! Voiaţi doar să verificaţi dacă l-au ucis…

— De ce-ar fi vrut *Verfassungsschutz* să-l lichideze? pledă Malko.

Remarca lui o descumpăni destul de mult pe nemţoaică.

— Poate nu ştiţi de cine ascultau aceşti oameni?

Mai făcu un pas în spate, încercând să iasă pe uşa întredeschisă. În spatele ei, Malko observă holul. Deodată, zări silueta lui Elko Krisantem. Turcul auzise glasurile lor din camera vecină. Hildegarde Dietrich n-avea cum să-l vadă. Malko încercă să nu se uite la el ca să nu-i atragă atenţia. Doar dacă nu voia cumva să folosească şnurul… Primul reflex al lui Hildegarde Dietrich era să arunce grenada…

— *Auf wiedersehen!* spuse ea cu voce spartă.

Ridică braţul şi-l duse puţin spre spate ca să poată arunca grenada cu putere. În câteva secunde, Malko s-ar fi aflat în rai.

Mâna viguroasă a lui Elko Krisantem se închise peste cea a nemţoaicei, ţinând strâns grenada.

*

* *

Hildegarde se întoarse cu un ţipăt de sălbăticiune, încercând să scape de turc. Îi trase un picior mai jos de abdomen care îl făcu pe acesta să se schimbe la faţă, dar nu-i dădu drumul. Malko sări în ajutor punând mâna pe cea a lui Krisantem. Grenada era acum prizoniera celor trei. Malko reuşi să atingă cu degetele clapeta grenadei, lipind-o de corpul acesteia. Elko Krisantem se dăduse mai în spate, iar Hildegarde Dietrich, după ce dădu drumul grenadei, căzu la pământ.

Înainte să se ridice, Krisantem îşi înfăşură şnurul în jurul gâtului ei şi strânse cu putere…

Malko închise uşa cu piciorul. Nu era nevoie ca vecinii să profite de această scenă de familie… Se întoarse. Hildegarde

Dietrich era verde la faţă.

— Opreşte, Elko! strigă el.

Cu părere de rău, turcul slăbi şnurul pentru a lăsa aerul să pătrundă în plămânii victimei. Malko luă cuiul de pe mochetă şi îl puse la locul lui, apoi aşeză grenada într-un sertar.

— Las-o acum, îi porunci el lui Krisantem.

Îmbufnat, Elko îndepărtă şnurul din jurul gâtului. Femei ca ea meritau să fie ştrangulate de-a binelea. Niciodată n-a înţeles generozitatea stăpânului său.

Hildegarde Dietrich îşi puse amândouă mâinile în jurul gâtului şi se ridică anevoie, încercând să-şi redobândească suflul, cu o şi mai aprigă ură în priviri. Un violent acces de tuse o încovoie. Malko îi aduse imediat un pahar cu apă.

În loc să bea, îl aruncă în el şi spuse cu voce sugrumată:

— Nu pierdeţi nimic dacă mai aşteptaţi... Am şi alte grenade. Voi reveni, dar de data asta nu voi rata.

Imediat, trăsăturile se destinseră şi izbucni în plâns. Cu un semn discret, Malko îi ordonă lui Elko Krisantem să se retragă apoi se apropie de Hildegarde Dietrich.

Aceasta găsi forţa să se năpustească asupra lui, încercând pur şi simplu să-i scoată ochii... Furios, Malko îi prinse mâinile şi i le răsuci. Politeţea avea şi ea limitele ei.

— Gata, zise el. Ce vreţi de la mine? Până azi-dimineaţă, nu l-am întâlnit niciodată pe Helmut Weiss. Chiar dacă nu-mi place, n-aveam niciun interes să-l omor.

Hildegarde Dietrich rămase tăcută mai mult timp. Scoase din alt buzunar al salopetei un pachet de Lucky Strike, aprinse o ţigară şi dădu fumul afară, calmându-se încet, încet.

— Daţi-mi ceva de băut, îi ceru ea.

Malko luă din băruleţ două sticluţe de Cointreau, cuburi de gheaţă şi apă tonică, umplu un pahar şi i-l întinse nemţoaicei. De data aceasta nu i-l mai aruncă în obraz. Ridică în sfârşit spre Malko o privire înceţoşată de lacrimi.

— Ori sunteţi foarte naiv, ori un ticălos adevărat, zise ea cu glas obosit.

— Nici una, nici alta, răspunse Malko. Ce vă face să credeţi că l-au omorât pe Helmut Weiss?

Ea sări ca arsă.

— „L-au”? Niciun „l-au”. Porcul ăla de Otto Lehr! El a pus la cale tot planul! Pentru că-i era teamă că într-o bună zi, Helmut

va vorbi. Trebuia lichidat.

Malko simţi un fior neplăcut pe şira spinării. Ce maşinaţie sordidă îi dezvăluia femeia asta?

— Ce plan? o întrebă el.

Ea îi aruncă o privire tristă.

— Pentru Nabil Tafik, nu sunteţi la curent? Nu Otto Lehr vi l-a adus pe tavă? Nu v-aţi întrebat cum?

— În interesul financiar al lui Tafik, zise Malko. Trebuia să primească zece milioane de dolari…

— Poveşti cu zâne, ripostă Hildegarde Dietrich. Otto Lehr a pus la cale o mică şi murdară maşinaţie cu ajutorul lui Helmut. Iar el a plătit cu vârf şi-ndesat…

— Cât mister… zise Malko tranşant. Otto Lehr a luat legătura cu Nabil Tafik pentru mine prin intermediul prietenului dumneavoastră Helmut Weiss care l-a convins să „basculeze” în schimbul unei mari sume de bani. Se mai întâmplă lucruri din astea. Lehr s-a priceput întotdeauna în returnarea banilor.

Hildegarde Dietrich strivi cu furie ţigara în scrumieră.

— Nu s-a întâmplat chiar aşa… Acum două luni şi mai bine, Helmut era încă la Moabit, iar Lehr a luat legătura cu el.

— Ştiu.

— Dar nu ştiţi ce-a urmat…

Mut de dezgust, Malko asculta relatarea amănunţită a femeii despre dublul omor, al polonezei şi al „Degetului Domnului”, apoi despre şantajarea lui Nabil Tafik…

— Imediat ce a obţinut caseta, cu care putea să-l şantajeze pe sirian, Otto Lehr a încercat să-l lichideze pe Helmut cu trei grenade ca aceasta pe care am avut-o eu. Dacă Helmut nu s-ar fi temut, era mort mai demult, o dată cu eliberarea lui de la Moabit.

— Există în *Verfassungsschutz* funcţionari care să se preteze la asemenea fapte? o întrebă Malko cu scepticism.

— Nu. Doar transfugii din MFS recuperaţi de Lehr, adică „contractualii” care ar face orice ca să câştige nişte bani. Puteţi fi sigur că, dacă în joc sunt bani, cu siguranţă şi-i însuşeşte Otto Lehr.

Astfel, şeful de la *Verfassungsschutz* a fost deopotrivă şi pentru CIA, şi pentru propriul buzunar. Zece milioane de dolari intraţi la el în buzunar… Ceva îl şoca pe Malko.

— Otto Lehr nu putea să prevadă intervenţia teroriştilor care

au vrut să-l omoare pe Nabil Tafik la *Kempinski,* obiectă el. Fără ei, acum era deja „recuperat” sirianul şi aş fi aflat totul...

— Ba nu, îl contrazise Hildegarde Dietrich. *Totuşi* Tafik a ucis-o pe biata polonezâ. Şi nu ţine neapărat să se învinovăţească singur. După părerea lui Helmut, Otto Lehr i-a pus condiţia să schimbe tabăra după ce va cădea în dizgraţia lui Hafez el-Assad. Nu ştia ce rol a avut Helmut. Nu ştia nici faptul că tot Helmut i-a prevenit pe vechii lui prieteni că Tafik se pregăteşte să trădeze, şi asta după ce au încercat să-l lichideze în propriul apartament.

— Ştiţi unde sunt?

— Nu, şi nici nu-mi pasă.

— Şi Tafik?

— De el îmi pasă şi mai puţin!

Malko era consternat de această maşinaţie diabolică. Această afacere începută printr-o cină mondenă semăna morţii precum Tom Degeţel pietricele albe. Misiunea lui era însă de a-l recupera pe Nabil Tafik şi trebuia să facă tot posibilul să-l găsească.

— De ce-aţi vrut să mă omorâţi pe mine şi nu pe Otto Lehr? se miră Malko.

— Credeam că sunteţi la curent cu toate acestea, că i-aţi întins o cursă lui Helmut cu întâlnirea de la *Teehaus*, în parcul Sans-Souci. Şi pe urmă, Lehr era prea bine păzit. Nu vreau să sfârşesc în închisoare.

— Ce s-a petrecut azi-dimineaţă la Wünsdorf?

— Am fost urmăriţi. Când Helmut şi-a dat seama că nu putea să scape de ei, mi-a spus să opresc la marginea pădurii. A luat o grenadă şi a ţâşnit din maşină. M-a obligat să plec imediat. Îi era teamă că mă vor ucide şi pe mine.

— Pe urmă?

— L-am ascultat. Helmut n-a avut timp să se adăpostească. Doi bărbaţi au coborât din BMW şi au tras în el, în timp ce fugea. L-au nimerit în spate. N-am putut să văd şi restul pentru că tocmai făceam virajul.

Apoi tăcu, ochii fiindu-i scăldaţi în lacrimi. Malko era sfâşiat de sentimente contradictorii. Helmut Weiss nu era un sfânt, însă Hildegarde Dietrich nu răspundea de faptele lui mârşave.

— Credeţi într-adevăr că v-ar fi ucis şi pe dumneavoastră? o întrebă el.

— Fireşte! Nu-l cunoaşteţi pe Otto Lehr. E rece ca un şarpe.

Nu m-ar fi lăsat în viaţă. Se foloseşte de transfugii din MFS care fac pentru el orice pentru un pumn de mărci vest-germane. Eu sunt o ameninţare pentru el fiindcă ştiu de afacerea Tafik. Dacă mă duc la BND şi spun tot, s-a terminat cu cariera lui şi poate că l-ar şi condamna. Iar într-o bună zi, când voi trece pe sub S-Bahn, voi avea un accident de maşină.

Malko rămase pe gânduri. Antipatia lui faţă de Otto Lehr se transformase deja în dezgust. Îşi amintea de Charmeela Bambayi, tânăra militantă din ANC, ucisă la Johannesburg pentru că l-a ajutat. Cazul lui Hildegarde era altul, dar avea unele aspecte asemănătoare. Şi-apoi, etica profesională îi interzicea să rămână nepăsător.

— Voi face în aşa fel încât să nu păţiţi nimic, spuse el deodată.

Hildegarde Dietrich făcu un gest de lehamite.

— Nu puteţi face nimic. Peste câteva zile plecaţi din Berlin.

— Sigur că voi putea, o contrazise Malko.

Nu avu timp să-şi dezvolte teoria deoarece sună telefonul. Răspunse. Era Otto Lehr.

— Tot nu vreţi să luăm masa împreună? îl întrebă şeful de la *Verfassungsschutz.*

— Ba da, m-am răzgândit, îi spuse Malko. Ce-aţi zice de un grătar la *Kempinski*? La ora nouă.

După ce închise, Hildegarde Dietrich îl fulgeră cu ochii ei albaştri.

— Veţi cina cu acel *Schweinehund*[40]? explodă ea.

— Vă cunoaşte?

— Nu. Nu cred.

Malko surâse glacial.

— Vom lua masa împreună cu *Herr* Lehr.

*

* *

Otto Lehr stătea deja la masă când Malko intră în restaurantul de la *Kempinski,* însoţit de Hildegarde Dietrich care aranjată arăta extrem de bine.

Neamţul se ridică cu vioiciune şi se înclină adânc în faţa femeii. În aparenţă, nu ştia cine este.

— V-o prezint pe *Frau* Hildegarde Dietrich, spuse Malko.

40 *Porc de câine.*

Credeam că o cunoaşteţi.

Ochii cenuşii ai lui Otto Lehr deveniră şi mai reci. Ca nişte pupile de viperă, rotunde, împietrite, inexpresive. Reuşi să zâmbească.

— Nu, nu cred.

— N-aţi văzut-o niciodată în compania lui Helmut Weiss? Au fost totuşi împreună azi-dimineaţă când oamenii dumneavoastră l-au omorât.

Pentru prima oară de când îl cunoştea Malko, Otto Lehr păru emoţionat. Trăsăturile i se crispară şi se vedea clar că se forţa să-şi păstreze calmul.

— Helmut Weiss i-a ameninţat pe oamenii mei, îl corectă el. Erau în legitimă apărare. Cât despre femeie, n-am nimic împotriva ei. Cum aţi dat de ea?

— Nu este şi versiunea ei, i-o reteză sec Malko. Mai degrabă o cred pe ea, după cele povestite în legătură cu şantajul folosit de voi pentru a-l „răsturna” pe Tafik şi cele două crime comise cu această ocazie.

Otto Lehr nu se tulbură deloc.

— Helmut Weiss a conceput toată această operaţiune. Şi eu am crezut că l-a convins pe Tafik să trădeze pentru bani.

Malko nu se lăsă impresionat.

— *Herr* Lehr, practic de prea mult timp această meserie ca să-mi dau seama că nu este întotdeauna o treabă de mare senior. Helmut Weiss a fost un asasin. Şi *dumneavoastră* la fel.

Prost dispus, şeful de sală, de fapt o tânără blondă încântătoare, îmbrăcată în frac, aştepta să ia comanda. Malko se întoarse spre Hildegarde.

— Ce doriţi?

Ea comandă o ciorbă de homar şi o friptură de vită la grătar. Otto Lehr, ţeapăn de furie, se mulţumi doar cu puţin vânat. Malko ceru o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne rosé din 1986. După ce plecă blonda, reluă:

— Dacă femeia minte, de ce l-au omorât oamenii dumneavoastră pe Helmut Weiss azi-dimineaţă în timp ce fugea? De ce nu l-au ucis atunci când v-a dat caseta cu Nabil Tafik, care tocmai o omora – fără să vrea – pe tânăra poloneză?

Ochii de batracian ai neamţului mătăhălos străluceau de turbare. Dacă privirea lui ar fi putut ucide, atunci Hildegarde s-ar fi prăbuşit în ţărână… Se mulţumi doar să spună:

— Minciuni.

Malko aşteptă să-şi înmoaie buzele în cupa de şampanie, apoi reluă cu blândeţe:

— *Herr* Lehr, mă cunoaşteţi foarte bine. Trăiesc într-un colţişor nu prea departe de Berlin. Am oroare să curm viaţa aproapelui meu, excepţie făcând împrejurările deosebite. Deci, dacă speraţi să profitaţi în continuare de lumea asta măruntă, e de preferat ca *Frau* Dietrich să moară de cancer sau de pneumonie. Dacă va dispărea în lunile ce urmează, călcată de un taxi, sau alunecând sub un vagon în S-Bahn, ori în urma altui „accident” de acest fel, vă voi face responsabil de crimă şi vă voi executa!

— Mă ameninţaţi? se revoltă Otto Lehr.

— Nu, spuse cu seninătate Malko, este doar un avertisment. Şi nu o fac de două ori.

Dintr-odată, Otto Lehr îşi schimbă atitudinea.

— Sunteţi un *dummkopf*[41], scrâşni el. Helmut Weiss este vinovat de moartea a zeci de oameni. Când era la MFS asculta orbeşte ordinele…

— Se poate, conchise Malko, însă grija mea se opreşte la *Frau* Dietrich. În plus, adăugă el cu drăgălăşenie, acum suntem doi care ştim. Deci este inutil să-i închideţi gura.

La masa lor se lăsă o linişte mormântală, întreruptă doar de acordurile pianului. Lui Otto Lehr îi pieri pofta de mâncare. Puse şervetul pe masă şi spuse furios:

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi.

Se îndepărtă ţeapăn ca un par, fără să se fi atins de mâncare. Hildegarde Dietrich îl urmărea cu privirea până dispăru pe uşă.

— N-aş fi crezut niciodată că veţi face asta, spuse ea.

Avea lacrimi în ochi. Terminară de mâncat şi băură toată sticla de Comtes de Champagne rosé cu parfum îmbătător.

— N-am băut în viaţa mea ceva mai bun, suspină ea.

Malko se simţea bine. Îşi făcuse un duşman, dar pentru o cauză dreaptă: respectul pentru o anume etică. Se duseră la bar. Hildegarde Dietrich nu părea hotărâtă să-l părăsească pe Malko. Comandă un Cointreau Caipirinha şi-l savură tacticoasă fumând un Lucky Strike până la capăt, de data asta. De mai multe ori, privirile îi întârziară insistent asupra lui Malko. În sinea lui, îşi zicea că mai este încă o femeie dezirabilă, dar nu voia să

41 *Imbecil.*

lase impresia că cere plată pentru gestul lui cavaleresc. Dădu semnalul de plecare.

— Mai am ceva de făcut, spuse ei. Trebuie neapărat să-l găsesc pe Nabil Tafik. Nu vreţi să mă ajutaţi?

— Oh, nu, zise Hildegarde Dietrich. Helmut nu avea nici cea mai vagă idee unde ar fi putut să fugă. Poate că nici nu mai este în Berlin.

Se despărţiră în hol, fără să-şi strângă mâna, ştiind că nu se vor revedea niciodată.

Capitolul XV

— Gulé? N-o cunosc. Dar şi eu sunt frumoasă…

Malko demară. De vreo oră se învârtea pe Chausseestrasse, sperând s-o întâlnească pe informatoarea turcilor. O fată i-a spus că a zărit-o puţin mai devreme… În mod normal ar trebui să fie acolo…

Se întoarse pentru a doua oară pe străduţa întunecată, cu ziduri coşcovite, vechi de o jumătate de secol, şi trecu prin faţa câtorva galerii de pictură „alternativă”, apoi parcurse drumul înapoi. Krisantem le întreba în turceşte pe alte târfe, dar nici ele nu ştiau nimic… În fine, când s-a hotărât să renunţe, un BMW se opri peste drum şi din el coborî Gulé, încălţată cu nişte cizme portocalii şi ciorapi argintii. Malko fu nevoit să se ducă mai departe ca să poată întoarce, din cauza aglomeraţiei.

După ce reuşi în sfârşit să întoarcă, zări o maşină veche ce opri în dreptul lui Gulé. După o scurtă discuţie, fata se urcă în spate.

— *Himmel!* înjură Malko.

— O urmărim? îi sugeră Elko Krisantem.

— Este inutil, spuse Malko, se va întoarce.

În principiu, nu avea să dureze foarte mult… Îşi văzură de drum. Cu cât se-ntuneca mai tare, cu-atât târfele deveneau mai rare… Pe la două spre ziuă, prin aceste locuri nu mai rămâneau decât poliţiştii care păzeau sinagoga. Malko trebui să se resemneze: Gulé îşi terminase treaba în noaptea asta. Înciudat,

se întoarse la *Kempinski.* A mai pierdut o zi…

*

* *

Întinsă pe o masă veche de operaţii, transformată acum special pentru tripou, Gulé avea încheieturile mâinilor şi gleznele legate de picioarele masive ale mesei şi încerca să-şi învingă teroarea care o paralizase. Totul s-a năruit când oamenii serviciului de securitate al PKK au forţat-o să se urce în maşina lor, pe Chausseestrasse… Mai întâi a crezut că voiau numai să profite gratuit de farmecele ei. Se mai întâmpla uneori. Dar, în loc s-o ducă într-un loc izolat, au condus-o la Kreutzberg fără să-i dea nicio explicaţie.

Tripoul era închis pentru public. Zări în penumbră o siluetă masivă instalată într-un scaun rotitor.

Era Djamal Talanbani în persoană. Fuma. Cu indiferenţă, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre Gulé care a rămas fără grai. Cu voce mieroasă, îi spuse:

— În seara asta, cineva mi-a spus că ne trădezi. Sunt dezamăgit. Am făcut atâtea pentru tine.

De-abia îi putea zări ochii negri, dar îi cunoştea faima de om neîndurător. Avea mâinile mânjite cu sângele a sute de persoane. Nu cunoştea mila. Reuşi să bălmăjească ceva ca să se apere, însă Talanbani a oprit-o cu un gest făcut cu ţigara.

— Nu-ţi mai pierde timpul. Soarta îţi va fi mai blândă.

Cu aceleaşi gesturi calme, înfipse vârful ţigării aprinse în gâtul lui Gulé şi îndesă până se stinse de tot, fără să bage în seamă ţipetele fetei. Apoi, Talanbani se îndepărtă fără să-i mai adreseze un cuvânt sau măcar să-i arunce o privire. PKK nu-şi lăsase niciodată trădătorii în viaţă. De aceea mişcarea a supravieţuit asalturilor turcilor, ale iranienilor sau ale irakienilor. Gulé nu făcea excepţie.

Djamal Talanbani se prăbuşi pe scaunul Rolls-ului şi aprinse altă ţigară, mulţumindu-i în gând bărbatului care-i dăduse telefonul acela discret: lui Otto Lehr, căruia îi furniza în mod regulat informaţii despre iranieni şi irakieni. Neamţul îl prevenise că avea legături cu americanii din CIA care lucrau cu serviciile turce – ce-i mai aprigi duşmani ai PKK.

*

* *

Instalată la o masă în cafeneaua *Alibi,* Margot Zimmerman supraveghea clădirea care adăpostea cartierul general al PKK. De câteva zile, încerca să reînnoade unele prietenii mai vechi, încă din 1979, Berlinul răsăritean a servit drept bază operaţională pentru grupul lui Carlos. Acesta a stat mult timp la *Metropole* şi în apartamentele particulare fără să se ascundă, mândru să-şi etaleze celebritatea în faţa teroriştilor mai neînsemnaţi care veneau să se „adape" în capitala Germaniei Democrate. Mulţumită membrilor din grupul său, veniţi din RAF[42] sau din Rote Cellen[43], ca Margot Zimmerman, reuşise să între în contact cu toţi extremiştii de stânga din Germania, care erau încântaţi să colaboreze cu un om atât de cunoscut.

Astfel, a avut acces la ascunzătorile lor, la reţelele logistice, şi la simpatizanţii acestora.

După căderea Zidului, toţi aceşti extremişti s-au pierdut în marea masă de „Ossies", dar n-au uitat ce sunt de fapt. Unii dintre ei s-au „rupt" total, însă alţii visează să servească din nou cauza pierdută a comunismului sau a terorismului palestinian.

Carlos, care întreţinea raporturi excelente cu mai multe ţări arabe, se înţelegea totuşi mai bine cu serviciile irakiene, yemenite, libaneze şi bineînţeles cu cele siriene. Nedeplasându-se decât cu paşapoarte diplomatice eliberate de Yemen, Irak, Siria sau Libia, se bucura de un mare prestigiu în rândurile teroriştilor cu mai puţine pretenţii. Printre ei se numărau câţiva kurzi din PKK, protejaţi de KGB şi de Stasi. Într-o zi, marele senior Carlos a intervenit în favoarea unui militant din PKK, ce făcuse imprudenţa să şantajeze un agent al serviciilor secrete turce. L-a smuls din ghearele celor din *Volkspolizei.* Un anume Deniz Cicuret.

Margot Zimmerman s-a pus pe căutat pe cont propriu, „periind" cartierul Kreutzfeld, fără să-şi facă mari speranţe. Acest fapt s-a petrecut prin 1982, când Deniz putea fi ori mort, ori reîntors în Kurdistan, ori dispărut. Totuşi, răbdarea lui Margot Zimmerman a fost răsplătită. Într-un restaurant din *Kleine Ankara,* a reuşit să descopere un băiat din acelaşi sat cu Deniz. Acesta îşi făcuse intrarea în PKK, după ce fusese grav rănit într-o acţiune clandestină şi ţinea acum un magazin de oglinzi pe

42 *Rote Armee Fraktion.*

43 *Celulele Roşii.*

Kreutzfeldstrasse.

Când o recunoscu pe Margot Zimmerman, dădu să-i sărute amândouă mâinile şi îi ceru imediat veşti despre Carlos.

— Nu este la Berlin, dar nu v-a uitat, îi răspunse Margot Zimmerman. Chiar m-a trimis la voi să-i faceţi un serviciu.

— Îmi dau şi viaţa pentru el, peroră kurdul.

Fostul *Peshmerga*[44] ascultă relatarea nemţoaicei şi îi promise că încearcă să-l găsească pe Nabil Tafik, pe care Margot îl descrise ca pe un agent american. Un trădător. Nu era nevoie să-i spună mai mult. Obişnuit cu viaţa în clandestinitate, Deniz nu-i ceru să-i spună unde o poate găsi, ci îi dădu numărul lui de telefon.

Nu rămânea decât să aştepte.

Margot Zimmerman nu făcu prea mulţi purici în acest cartier plin cu informatori ai BND sau ai *Verfassungsschutz.* Dacă ea dădea greş, Carlos nu mai avea pe nimeni de încredere pe care să-l trimită la Berlin. Bunăoară, Nabil Tafik trebuia găsit şi eliminat. Toată securitatea grupului Carlos şi în special a lui însuşi depindea de acest lucru.

Şeful *Moukhabaratului* l-a convocat pe terorist avertizându-l că prezenţa lui la Damasc depindea de eliminarea lui Nabil Tafik...

Or, locurile unde se putea refugia Carlos pe viitor puteau fi numărate pe degetele de la o singură mână. Yemenul se învârtea pe orbita saudită, deci americană. S-au dus paşapoartele yemenite. Spre Irak, accesul era foarte dificil. Cuba, o insulă cu un regim care se clatină. Ghinion, unul dintre ultimii piloni de sprijin ai terorismului – Kim Ir Sen – preşedintele Coreei de Nord, a murit în urma unei crize de inimă. Deci, trebuia cu tot dinadinsul să rămână în Siria, doar dacă nu căuta în vreun fel să se facă nevăzut. Dar asta ar avea consecinţe dintre cele mai rele.

Nemţoaica tresări şi puse repede mâna pe armă. Vechiul său prieten tocmai apăru pe trotuar şi era destul de nervos.

— Să nu stăm aici, şopti el.

Se îndreptară spre scuar. Kurdul părea neliniştit.

— Ai aflat ceva? îl întrebă Margot Zimmerman.

— Da, însă mi-e frică. Cred că are legătură şi cu Djamal Talanbani, şeful nostru.

---

44 *Combatant kurd.*

— Ascultă, bărbatul pe care-l caut e un trădător. Este un pericol şi pentru PKK. Trebuie să-mi spui ce-ai descoperit.

Kurdul rămase tăcut. Atunci Margot Zimmerman scoase un teanc de bancnote din poşetă şi i-l flutură prin faţă.

— Nimeni nu va afla vreodată că ai primit bani, spuse ea pe un ton convingător…

Deniz ţinea deja bancnotele în mână. Le strecură în buzunar cu privirea înnebunită de groază. Ştia foarte bine că nu avea cum să fugă cu banii fără să spună ceva când era vorba de o femeie ca Margot Zimmerman. Cu un singur glonţ, l-ar fi răpus imediat…

— Este cineva care se ascunde la ultimul etaj, explică el cu glas pierit. Se află sub protecţia personală a lui Djamal Talanbani. Nu vorbeşte nimeni despre el, dar cred că e persoana pe care o cauţi. Un arab.

Margot Zimmerman avea impresia că l-a apucat pe Dumnezeu de picioare.

— Mic de statură, cu părul pomădat şi vorbeşte cu accent libanez? întrebă ea.

Interlocutorul ei scutură din cap.

— Nu ştiu…

— Mai stă acolo?

— Cred că da.

— Descrie-mi interiorul clădirii.

El o ascultă şi precizează că este păzită zi şi noapte. Era imposibil de intrat prin faţă, dacă voia să-l caute pe „pensionarul” lui Talanbani. Trebuia folosită altă metodă, se gândi Margot Zimmerman. Îl luă pe kurd de braţ.

— Nimeni nu va şti că tu mi-ai spus. Acum du-te!

Deniz se îndepărtă nu prea liniştit, însă tenculeţul de mărci îi încălzea puţin sufletul.

Margot Zimmerman intră într-o cabină telefonică „neutră” din Oranienplatz şi se aventură în plicticoasa misiune de a încerca să între în legătură cu şeful ei. Acest lucru îi luă douăzeci de minute. Îi explică situaţia şi încheie:

— Nu rămâne decât un lucru de făcut: prietenii noştri să ia legătura cu Talanbani şi să-i interzică să-l mai protejeze pe ticălos. Pe urmă…

Pe urmă, nu-i mai rămânea decât să-l pândească pe Nabil Tafik când va fi obligat să iasă din văgăună. Apoi să-l ucidă ca

pe un iepure care şi-a părăsit culcuşul.

*

* *

— Ce sâni frumoşi ai! remarcă mustăciosul pe un ton mai degrabă glumeţ, stând aplecat peste pieptul gol al femeii.

Îi pipăi pieptul semeţ, iar lui Gulé i se făcu pielea de găină. Îl cunoştea ea pe ăsta. Era Tansu Celler. A fost nevoit să fugă din Turcia în urma unor masacre oribile din Kurdistan. Îi executase pe cei care dăduseră o mână de ajutor trupelor turceşti, ciopârţind în bucăţi femei, copii sau arzându-i de vii. Turcii au pus recompensă pe capul lui. În prezent, se odihnea la Berlin, conducând o antrepriză de construcţii, dar rămânând unul dintre executanţii preferaţi ai lui Talanbani. Era capabil să bage groaza în oameni care ştiau totuşi că vor muri. Şi asta era o artă.

— Te rog, nu-mi face rău, îl imploră femeia kurdă.

Tansu Celler se apropie atât de mult de ea, încât îi simţi firele de păr din mustaţă. Avea căluş în gură.

— O să-ţi decupez sânii ăştia frumoşi, o anunţă el cu acelaşi ton degajat.

Introduse o casetă într-un casetofon portabil marca Akai, iar sunetul unei melodii orientale foarte ritmată se auzi în sala pustie. Au legat-o pe Gulé de un fotoliu masiv, aşezat în mijlocul unei cutii enorme, pentru ca sângele să nu pătrundă prin duşumea. A doua zi, sala de jocuri va fi deschisă ca de obicei.

Kurdul reveni, legănându-şi şoldurile într-un dans oriental, în ritmul muzicii de pe casetă. Apoi, cu o mână sigură, decupă sânul lui Gulé, plimbând cu gesturi lente lama de bărbierit la baza lui, în lungul coastelor.

Urletul fetei, deşi avea căluş în gură, răzbătu prin fereastră. Lama se împlântă cam trei sau patru centimetri, iar sângele începu să şiroiască pe abdomen în jos. Nu-i desprinse sânul complet, dar nici mult nu mai era…

Tansu Celler îşi admira opera cu o indiferenţă absolută. Gulé respira sacadat, pradă unei dureri imense. El se aplecă la urechea fetei.

— Cine te-a contactat? Şi de ce?

Durerea îi ardea creierii. Tansu Celler puse din nou mâna pe sân, dar numai această atingere o înnebuni de groază.

— Opreşte-te, opreşte-te, îţi spun tot!

El ezită puţin. Dacă i-ar fi tăiat de tot sânul, atunci chiar că l-ar fi luat în serios... Ea începu deja să vorbească, iar el fu nevoit s-o asculte... După ce termină, şi după ce îi puse tot felul de întrebări, luă lama de ras şi se duse în partea opusă a încăperii, lăsând-o pe Gulé să i se scurgă tot sângele din ea. Şi aşa nu valora mai mult decât o oaie înjunghiată în cinstea lui Aid el-Khebir.

Ridică receptorul unui telefon aflat pe tejghea şi formă numărul.

— Am ceva pentru şef, anunţă el.

Omul s-a dus să-şi anunţe şeful, apoi reveni la aparat.

— Vino!

Lăsând-o pe Gulé legată de fotoliu, coborî şi se duse în locul unde Talanbani îşi ţinea şedinţa. Străbătu un culoar murdar, cu gărzi înarmate, apoi fu condus într-o cămăruţă plină de fum care mirosea a haşiş. Talanbani le dădu drumul bărbaţilor care îl însoţeau şi îi zâmbi încurajator lui Tansu Celler.

— Şi de data asta ai făcut treabă bună...

Tansu Celler surâse cu modestie şi începu să povestească cu voce egală, ajutându-se de hârtia pe care mâzgălise câteva notiţe. La rândul lui, Talanbani îşi notă câteva informaţii şi îl opri cu un gest al mâinii:

— Bine. Termină-ţi treaba şi fă curăţenie!

Îl însoţi până la uşă şi, cu afecţiune, îi dădu o palmă pe umăr. Atât timp cât PKK se baza pe bărbaţi ca el, înseamnă că era încă o forţă.

Tansu Celler reveni în clădire fluierând. Mulţumită lui Talanbani, ducea o viaţă plăcută, avea bani şi toate femeile pe care le dorea, putând să-şi exercite pasiunea vieţii sale: să tortureze şi să ucidă fără să fie pedepsit. Fireşte că într-o bună zi, un glonţ ar putea pune capăt tuturor acestor lucruri, dar Dumnezeu ştie când se va întâmpla.

Sub fotoliu se întinse o baltă de sânge. Leşinată, cu bărbia în piept, Gulé zăcea pe jumătate golită de sânge. Tansu Celler se duse să aducă oamenii de pază din sala de biliard. Cei doi o dezlegară şi o înfăşurară într-o cuvertură, fără să-i provoace fetei nicio reacţie. Aflându-se între durere şi hemoragie, era pe jumătate moartă. Pentru mai multă siguranţă, Tansu Celler legă „coletul”, în timp ce amicul său aducea maşina. Oranienstrasse era pustie şi nu le trebuiră decât câteva secunde să arunce

trupul aproape lipsit de viaţă pe bancheta din spate.

Ajunseră pe cheiul lui Landwehr Kanal în câteva minute. În acest loc mărginit de clădiri în construcţie se zărea o cărăruie ce şerpuia pe lângă malul apei. Opriră şi traseră corpul afară.

De pe mal, nu se zărea cheiul. Scoaseră cuvertura. Gulé gemea abia auzit, revenindu-şi din cauza frigului. Tansu Celler o aduse până la marginea canalului şi îi rupse gâtul cu o lovitură rapidă a mâinii. Jetul de sânge se contopi cu apa neagră a canalului şi, pentru câteva secunde, se zăriră numai cizmele portocalii.

O crimă care nu va afecta niciun pic pe Kripo, obişnuită fiind cu asemenea reglări de conturi între prostituatele kurde şi cele de origine germană. O răfuială între intermediari…

Cine s-ar sinchisi de o fată al cărei cadavru a rămas neidentificat, care nu era de origine germană, şi pe deasupra târfă…

*

* *

Dimineaţa, cartierul turcilor forfotea de animaţie. Elko Krisantem hoinărise mai întâi prin piaţă, apoi o luă pe Adalbertstrasse, oprindu-se într-un *Imbiss* ca să mănânce o *chawerna,* la fel ca zecile de turci fără căpătâi care cerşeau pe la colţuri. Un vecin îi ceru un foc şi mai sporovăiră puţin despre şomaj şi despre vreme.

În zadar îşi ciuli Elko Krisantem urechile.

După o jumătate de oră petrecută în acest chip, îşi dădu seama că nu va ajunge la nimic; atâta doar, că s-ar face remarcat. Mai avea ceva de făcut, un lucru pe care Malko nu i-l menţionase, dar cădea în sarcina lui. Se întoarse şi se opri în faţa harababurii ce domnea în magazinul Ocak, firmă ce se ocupa şi de import-export. Trotuarul era plin de picturi naive. Intră în magazin şi-l recunoscu pe mustăciosul care-l întâmpină prima dată. Cu zâmbetul cel mai sfios, Elko i se adresă turcului:

— Vreau s-o văd pe Gulé. Ţi-aminteşti de mine? Am mai venit şi ieri.

Vânzătorul îl privi blazat.

— Nu-i aici, spuse el. Poate că va trece. Aşteptaţi-o la cafeneaua *Alibi.* Dacă pot, v-o trimit.

La *Alibi,* Krisantem comandă o cafea turcească şi se aşeză pe

terasă, admirând spectacolul străzii. A trecut o oră, şi nici urmă de Gulé. Pe la unsprezece, se hotărî să se întoarcă la magazin. Nu-i observă pe cei doi bărbaţi care îl urmăreau.

Unul dintre ei era Tansu Celler.

Capitolul XVI

Nabil Tafik simţi cum sângele îi circulă cu viteză prin vene când îi zări pe cei doi mustăcioşi aşteptând pe culoar. Avusese de-a face cu destui ucigaşi ca să nu-i recunoască de la prima vedere.

— Şeful vrea să te vadă, îl anunţă unul dintre kurzi.

— Unde?

— Te conducem noi. Te-aşteptăm jos.

Sirianul era gol până la brâu, înfăşurat doar cu un prosop. Bătăile inimii se mai domoliră puţin. Îi fusese o teamă teribilă. După ce se îmbrăcă, se gândi să-şi ia pistolul, dar ar putea fi luat drept un semn de neîncredere. În final se hotărî şi îl puse într-o sacoşă. Încă se mai simţea hăituit de oamenii care voiau să-i ucidă. Talanbani nu s-ar sinchisi dacă ar vedea că este înarmat, deşi kurzii sunt foarte susceptibili. „Călăuzele” îl aşteptau jos, în timp ce pălăvrăgeau cu alţi indivizi cu mutre bune de spânzurat. În clădire domnea întotdeauna o atmosferă ciudată.

Vremea era apăsătoare şi prevestitoare de furtună. O luară pe Adalbertstrasse, apoi merseră pe o străduţă îngustă, mărginită de dughene fără vitrine, în stil oriental. Cei doi emisari îl conduseră până la un negustor de ţesături. Doi gardieni vegheau la uşa din spate a magazinului, străduindu-se să-şi ascundă Kalaşnikovul. În această zonă, poliţia germană nu era bine venită. Nabil Tafik trebui să se aplece ca să între în odaia în care domnea o atmosferă sufocantă, luminată de un singur bec ce atârna din tavan, ornată cu covoare şi cu perne.

Djamal Talanbani stătea pe jos, cu spatele sprijinit de perne, având dinainte o tavă din aramă pe care era aşezat un serviciu de ceai şi lângă el, un pistol-mitralieră Skorpio. Era una dintre locuinţele permanente – le schimba în fiecare zi – în care îi

primea pe militanţii din PKK. Un telefon negru de tip vechi era aşezat pe o carpetă în faţa lui. Fără să se ridice, îi întinse mâna lui Nabil Tafik, cu amabilitate puţin forţată.

— Frate! Mă bucur că te văd. Totul e bine? Te distrezi şi tu vreun pic? adăugă el făcându-i cu ochiul.

Nabil Tafik îl asigură că totul merge bine, că nu ştie cum să-i mulţumească marelui Djamal Talanbani pentru ospitalitate. Acesta îi curmă complimentele cu modestie şi se lansă într-un discurs politic cam neclar, din care reieşea că Siria era aliata de drept şi de neînlocuit a kurzilor. Uită să precizeze că sirienii îi exterminaseră pe ai lor cu o minuţiozitate care făcea ca purificarea etnică din Bosnia să pară o treabă de pur amatorism. Nabil Tafik aştepta urmarea neliniştit. Djamal Talanbani nu-l adusese până aici ca să-i vorbească despre vreme. Acest amplu preambul însemna că avea să-i transmită un mesaj foarte complicat. Trist, sirianul îşi luă inima în dinţi:

— Ştiu că timpul tău este preţios, îndrăzni el, și nu vreau să ţi-l răpesc. Această vizită mi-a luat o piatră de pe inimă.

Schiţă gestul că vrea să se ridice, forţându-l astfel pe kurd să-şi descarce sufletul. Cu un gest al mâinii, Talanbani îl opri. Zâmbetul îi dispăru de pe chip, atacând cu o voce aproape agresivă şi plină de reproş:

— Frate Nabil. Nu mi-ai spus ce-ai de-mpărţit cu şefii tăi…

Nabil Tafik simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

Ticăloşii ăia din *Moukhabarat* l-au dat de gol! Mecanic, aruncă o privire în sacoşă. Dar nu insistă. Un pistolaş împotriva unui Kalaşnikov era sinucidere curată. Îngână ceva uitându-se în jos, la covoraş, în realitate neobservându-l.

— N-am vrut să te plictisesc cu problemele mele. E ceva foarte personal.

— Firește! recunoscu kurdul. Dar ştii câtă nevoie avem de ajutorul ţării tale.

Nabil Tafik clătină din cap. Se simţea din ce în ce mai rău. Talanbani reluă imediat:

— Am primit un mesaj din Damasc. Speră să te duci să le dai nişte explicaţii. Cum te ştiu de bună-credinţă, lucrurile se vor aranja în mod cert.

Nabil Tafik se forţă să zâmbească. De cum va ieşi din aeroport, îl vor face bucăţele. Vru să afle mai multe:

— Cine ţi-a transmis acest mesaj?

— Responsabilul de la Syrian Airlines din Berlin. De altminteri, a reţinut un bilet pentru tine…

Bineînţeles, un bilet *one way…* O clipă, Nabil Tafik se întrebă dacă ticălosul ăsta bătrân nu-l va pune sub escortă până la Syrian Airlines. Adică direct până-n iad! L-ar fi ucis pe loc sau l-ar fi drogat. Chiar el supervizase cândva o operaţiune de genul acesta. Iar omul s-ar afla imediat într-o cadă cu acid, urlând ca un apucat.

— Voi lua legătura cu el, promise Nabil Tafik.

Nu avea decât un singur gând: să iasă cât mai repede din cocioaba asta înăbuşitoare. Din nou schiţă gestul că vrea să se ridice. Dar de data asta, Talanbani nu se mai purtă cu mănuşi.

— Din cauză că suntem prieteni vechi, te mai găzduiesc şi în noaptea asta, îl anunţă el. Dar mâine trebuie să pleci. Eşti liber să te duci unde vrei. Eu nu pot să intru în conflict cu Damascul. Mă înţelegi…

Nabil Tafik înţelegea. Prea zguduit ca să răspundă, clătină doar din cap. Talanbani nu era o lepădătură. Putea să-l strângă de gât pe loc şi să-i trimită corpul la Syrian Airlines. Dar ospitalitatea kurzilor era sfântă. Îndată ce va păşi pe trotuar, pe Oranienstrasse, va fi în primejdie de moarte. Bunăoară, sirienii n-ar îndrăzni să vină să-l umfle de la Djamal Talanbani, dar o dată ieşit afară…

De data asta chiar se ridică, iar şeful PKK nu-l mai reţinu. Se trezi în stradă ca un beţivan. Nu numai că-şi pierdea adăpostul, dar şi ceilalţi ştiau sigur unde se află. Aveau să-l omoare. Ideea de a fugi din Germania nu ţinea. Cu nişte ucigaşi de asemenea calibru pe urmele lui, nu ajungea nici măcar până la graniţă. În plus, Carlos avea legături şi în America Latină. De puţin timp, s-a asociat cu un traficant de arme care a trăit la Damasc, Djamel al-Kassar, şi care avea sub control ucigaşi din diferite carteluri ale cocainei; ca să se ducă la vărul lui în Columbia era curată sinucidere…

Fără să-şi dea seama, ajunse în faţa uşii clădirii. Dar nu intră, ci continuă să meargă până în Oranienplatz şi intră într-o cabină telefonică. Convorbirea fu scurtă, apoi se grăbi să se întoarcă. În timp ce aştepta liftul, un lucru evident îi veni în minte: singurii care nu-l voiau mort erau duşmanii lui obişnuiţi: cei de la CIA şi de la Mossad. Fiindcă l-au forţat să trădeze, acum chiar o va face. Ca să-şi salveze pielea.

*

* *

Malko ardea de nerăbdare. Până diseară era paralizat, dar trebuia să se ducă la Kreutzberg. Trebuia cu tot dinadinsul s-o găsească pe Gulé. În final, îi propuse lui Krisantem:

— Du-te din nou la Ocak. Insistă!

Era un risc, dar nu avea ce face. Dispariţia lui Gulé începuse să-l neliniştească... O luară spre Kottbusser-Tor, îl lăsă pe Elko Krisantem în cealaltă parte a lui S-Bahn, acesta continuându-şi drumul pe jos... Angajatul de la Ocak, înotând prin încăperea ticsită şi dezordonată, îl întâmpină cu răceală. Elko deveni curtenitor, explicându-i că Gulé i-a tras clapa. Interlocutorul său îşi lăsă socotelile şi dispăru în spate. Elko îl auzi vorbind la telefon fără să înţeleagă ce spune, căci el nu vorbea limba kurdă. Celălalt apăru şi-i spuse:

— Va veni să se întâlnească cu dumneavoastră în restaurantul *Osteria Uno,* pe Kreutzbergstrasse, din cartierul Kreutzberg, pe la ora nouă.

Uşurat, Elko plecă să-i dea vestea cea bună lui Malko, şterpelind în trecere toate ziarele turceşti de la chioşc. În Austria erau greu de procurat... Malko se îndreptă spre Clayallee. Nu mai avea nicio veste de la Otto Lehr şi nici nu aştepta, dar trebuia să transmită la CIA câte ceva. Fără Gulé, șansele de a-l găsi pe Nabil Tafik deveneau din ce în ce mai puţine. Doar dacă acesta se mai afla în Berlin.

Trecu aproape o oră până străbătură oraşul de la un cap la celălalt. Fitzroy Mac Coy, la fel de cordial ca-ntotdeauna, ascultă neclintit relatarea lui Malko, cu un zâmbet abia mijit, şi conchise cu o undă de cinism în glas:

— Am ştiut tot timpul că Otto Lehr nu este un client prea uşor de mulţumit. De altfel, la BND toţi îl urăsc şi spun despre el lucruri înfiorătoare, care, probabil, sunt adevărate! Din păcate, cunoaşteţi proverbul chinez care spune că nu contează ce culoare are pisica, de vreme ce tot mănâncă şoareci. Iar noi avem absolută nevoie de şoarecele care se numeşte Nabil Tafik...

Malko rămase fără grai, dar nu foarte surprins. Cinismul afişat cu amabilitate de Fitzroy Mac Coy era moneda curentă folosită de Serviciile de Informaţii care sugeau de la două oi o dată:

şantajul şi lăcomia. În aparenţă, Otto Lehr le întrupa pe amândouă.

— Mi-e teamă că o să mă facă să plătesc pentru izbucnirea mea, mărturisi Malko, am fost imprudent şi orb de furie. Ar fi trebuit să mai aştept, dar mă temeam să nu se răzbune pe Hildegarde Dietrich. Am păţit ceva asemănător mai demult, în Africa de Sud şi s-a terminat rău.

— Ştiu, făcu americanul. Cunosc dosarul. Dar nu vreau ca Otto Lehr să se distreze jucându-se de-a popa prostul. Dacă mă duc la BND să le povestesc totul colegilor lui, atunci să te ţii... Se află încă în perioada de moralizare... Dar avem totuşi ceva nou... Aparatele noastre de ascultare au interceptat nişte mesaje pe care nu le-am descifrat încă, între Berlin şi Damasc, ce par să aibă legătură cu „clientul” nostru. Avem timp să punem mâna pe Tafik înainte să apuce să-l gâtuie. Centrul nostru din Beirut a interceptat o convorbire telefonică dintre două servicii din Damasc care se refereau la el. Toată familia lui se află la zdup şi ziceau că-l vor lichida cât de curând. Se pare că fac mari presiuni.

— Dar tot nu ştim unde se află, observă Malko.

— La Berlin. Sunt aproape sigur. În orice caz, nu l-au dibuit încă. Nici pe el, nici documentele...

— Au scotocit casa din Grünewald?

Americanul zâmbi cu ironie.

— Trebuie să aveţi încredere în Otto Lehr, căci se găsesc în mod sigur la adăpost. Numai Tafik ne poate conduce la ele. Şi pe deasupra, am impresia că nici măcar BND-ul n-a găsit dosarul *Separat.*

— Nu mai contăm decât pe această Gulé, observă Malko. Dacă n-o vom găsi nici diseară, e semn rău...

Americanul îi aruncă o privire plină de uimire.

— Vă e teamă de ceva?

— Sunt doar îngrijorat, îl corectă Malko, Nu-mi place că nu ne-am întâlnit. Poate că a fost neatentă... Nu este decât o ipoteză pesimistă.

Chiar de la începutul acestei afaceri, toate presupunerile pesimiste s-au adeverit din păcate... Malko se ridică.

— Sunteţi acasă diseară?

— Da, vin nişte persoane importante de la Bonn.

— Sper să am veşti bune...

*

* *

Pulsul lui Nabil Tafik se acceleră ca o rachetă cosmică atunci când auzi bătaia în uşă. Se furişă pe nesimţite şi întrebă:

— Cine e?

— Eu.

Era vocea Lydiei Voigt.

El întredeschise uşa. Tânăra îi surâse pe după ochelari; purta o rochie neagră mulată pe corp, sub care se putea ghici forma corsajului. Era incorigibilă. De-abia intră în cameră, că îşi lipi şoldurile de el, începându-şi dansul obişnuit, atingându-i părţile cele mai sensibile. În plus, fapt neobişnuit la ea, era parfumată cu o apă de toaletă cu un iz greu, care se asorta foarte bine cu ciorapii negri şi cu ceea ce mai ghicea el pe dedesubt…

— Aşteaptă, reuşi el să spună, respingându-i limba agilă ca a unui şarpe. Vino.

Nu voia să rămână în încăperea asta înţesată cu microfoane. După întrevederea cu Talanbani, nu-şi mai făcea nicio iluzie, s-a terminat cu repausul lui. Nu-i mai rămăsese decât o singură soluţie şi n-o putea rezolva doar cu ajutorul Lydiei. Femeia îl urmă ascultătoare până la scară. Tripoul de la etajul cinci era gol. Gorila care păzea îl cunoştea pe Tafik. Îl lăsă să între însoţit de tânără. Aici nu erau microfoane…

Nabil Tafik se duse până în capătul sălii în formă de L, într-un colţ care nu se vedea din uşă.

— Am nevoie să-mi faci un serviciu, o anunţă el.

— Fac tot ce-mi ceri, iubitule, gânguri Lydia care se şi pregătise să-şi strecoare unghiile lungi pe sub cămaşă.

Bazinul i se ondula, proptindu-se de el. Era greu să se concentreze în asemenea condiţii. În plus, îi era teamă să nu fie surprinşi, de aceea era mereu atent la uşă.

— Trebuie să te duci la Hotelul *Kempinski,* îi spuse sirianul.

Ochii muzicienei avură o sclipire.

— Să ne întâlnim acolo?

— Nu. E ceva foarte serios, să ştii; ţi-am mai spus, am probleme grave. Cineva vrea să mă omoare. Singura persoană care mă poate ajuta stă la *Kempinski.* Trebuie să iei legătura cu ea.

— Cine este? Cum se numeşte?

— Nu-i ştiu numele. Doar numărul camerei: 430. E un bărbat blond, înalt, cu ochi aurii. Vorbeşte nemţeşte.

— Hm… făcu Lydia şmechereşte, mă faci să-mi lase gura apă.

Era gata să-i scoată din pantaloni membrul tare şi să înceapă să-l mânuiască cu mare grijă. Nabil Tafik trebui să se dea bătut. Ticăloasa asta îi golise creierul! Şi cu toate astea, trebuia să se concentreze. Viaţa lui era în pericol.

— Te duci şi-i spui că sunt pregătit să colaborez cu el. Condiţiile le pune el. Dar trebuie să vină să mă ia de aici mâine dimineaţă cât mai devreme. Mai spune-i că m-au găsit şi ceilalţi.

Lydia ascultă absorbită de preocuparea ei, gândindu-se la altceva, ochind masa de biliard de lângă ei.

— N-am făcut niciodată dragoste pe o masă de biliard, spuse ea excitată.

În clipa asta, Nabil ar fi ucis-o.

— Du-te imediat! o repezi el. Nu-ţi dai seama…

— După ce facem amor, spuse ea tranşant. Am poftă s-o simt în mine.

Reunind vorba cu fapta, ea se dădu înapoi, se săltă pe masa cea mai apropiată şi se lungi pe spate, cu picioarele sprijinite de margine, într-o poziţie foarte impudică. Nabil Tafik se încordă ca un cerb. În orice caz, tot ar fi fost obligat să treacă prin toate astea. Se apropie, îi mai înălţă un pic picioarele şi se afundă în ea dintr-odată. Tânăra, încântată, gângurea de fericire şi se lăsă în voia lui.

Faptul se petrecu rapid. Având loc în această atmosferă bizară, ea explodă de plăcere în acelaşi timp cu amantul său, care se descărcă înăuntru, uitând pentru o clipă de problemele lui. Calmă, se dădu jos de pe masă şi-l sărută în grabă.

— Plec, zise ea. Dar cum îţi dau de ştire?

— Nu-mi dai de ştire. Tot ce trebuie este ca el să fie aici mâine dimineaţă… Altfel, rişti să nu mă mai vezi niciodată.

*

* *

În mai multe rânduri, Malko verifică dacă nu era urmărit. Această linişte nu-i prevestea nimic bun. Kreutzbergstrasse era situată în partea „convenabilă” a cartierului, mărginită de clădiri vechi, de pe la 1900 sau de copiile lor construite recent. Şi el, şi Elko erau înarmaţi. Tot nu primise nicio veste de la Otto Lehr.

Nici la CIA nu a sunat. Malko avu doar o scurtă convorbire cu Hildegarde Dietrich care îi mulţumi încă o dată. Din păcate, ea nu avea cum să-l ajute. Moartea ofiţerului de la MFS a trecut absolut neobservată.

— Aici este, îi spuse Elko Krisantem.

Osteria Uno era un bistrou italian situat foarte aproape de parc. Opriră maşina în faţă, intrară şi descoperiră o tejghea imensă la care stăteau ciorchine fete ca nişte manechine, perechi ce se ţineau de mână, ospătăriţe amabile şi trei cântăreţi într-un colţ. Era ceea ce se cheamă un local „in”[45]. S-au aşezat aproape de uşă, fiindcă de acolo puteau urmări spectacolul. Era un du-te-vino neîntrerupt. Cei care veneau aici în mod regulat, adică obişnuiţii locului. Atmosfera era mai degrabă zgomotoasă, dar bucătăria se dovedi mediocră... Într-o oră, n-au avut ce face...

Aici numai cafeaua expres era bună. Hotărât lucru, italienii se pricep să prepare o astfel de cafea.

— Nu te-ai înşelat? îl întrebă Malko.

Nu era genul de local unde te puteai aştepta să dai peste o târfă kurdă. Era mai repede un loc unde se întâlneau intelectualii şi manechinele, mai cu seamă că se găsea departe de cartierul turcilor.

— Sunt absolut sigur, stărui Elko.

— Bine, aşteptăm până la nouă şi jumătate, pe urmă ne ducem în Oranienstrasse, hotărî Malko.

Întoarse capul căci uşa tocmai se deschise. Nu era Gulé, ci un turc ras în cap, pe cât de gras, pe-atât de înalt, cu un buchet de trandafiri în mână. Te-ai fi aşteptat mai repede să-l vezi cu un cuţit. Cu un zâmbet slugarnic, începu să facă turul meselor, oferindu-le perechilor florile lui.

Apoi dispăru precum a apărut... Impacientat, Malko o întrebă pe chelneriţă:

— E normal aşa ceva?

Ea izbucni în râs.

— Ah, da, vin în fiecare seară. Uneori sunt mai mulţi. I-au alungat pe adevăraţii negustori de flori ameninţându-i.

În mod cert, Berlinul era un oraş tare ciudat... Dar Gulé tot nu apărea...

---

45 *La modă*

*

* *

Furioasă, Lydia Voigt se răţoi la un industriaş din München, care o confundase cu o târfă. Aşezată într-un fotoliu în faţa liftului, îl pândea pe bărbatul descris de amantul ei. Apartamentul cu numărul 430 era pustiu. Ascensorul era foarte greu de luat fiindcă funcţiona cu cartela magnetică a camerei respective. Până acum nu văzuse pe nimeni care să semene cu blondul cu ochi aurii.

Sosise la ora nouă, după repetiţie, cu S-Bahn, deoarece nu lua niciodată taxiul, fiind prea costisitor pentru ea. Rămase până la miezul nopţii. Dintr-odată, descoperi un aspect necunoscut în viaţa amantului său. Până acum nu s-a interesat decât de partea fizică a relaţiei lor. Dar avea şi o meserie despre care nu-i vorbise niciodată. Uitase de plicurile galbene pe care i le încredinţase şi care stăteau ascunse în fundul unui şifonier. Până acum, numai două lucruri contaseră în viaţa ei: muzica şi amorul cu neobositul ei amant arab. Din cauza lui începuse să facă gimnastică; dorea să-i simtă fesele dure atunci când făceau dragoste. Mulţi ani avusese un vis al ei: să fie pe o corabie de piraţi şi să se lase sodomizată de tot echipajul. De unde-i venise ideea asta, nu ştia... Reveni însă la realitate.

Excitată de ideea că i-ar fi plăcut să se-ntâmple ca-n vis, nu-l remarcă pe bărbatul care se grăbea spre lift decât din spate. Când acesta se întoarse, îşi dădu seama că s-a înşelat. O întrebă cu un ton puţin deşucheat;

— La ce etaj mergeţi, *Fräulein?*

— Cobor, spuse Lydia sec.

Avea oroare să fie agăţată de necunoscuţi, deşi nu purta niciodată chiloţi.

*

* *

Malko era deja la a treia cafea, când în restaurant intră alt vânzător de flori, cu o mutră la fel de bună de spânzurat ca şi primul. Se îndreptă spre al doilea salon, dispărând din raza lor vizuală.

După două minute, îşi făcu apariţia un alt nou-venit şi se duse direct la automatul de ţigări, lăsând uşa deschisă în urma lui. Malko zări atunci un al treilea turc neras, cu un aer mizerabil

care se apropia de restaurant. Şi el avea în mână un imens buchet de trandafiri.

Pulsul i se acceleră dintr-odată: cel de-al şaselea simţ îi spunea că îl paşte un pericol. Se întâmpla ceva anormal. Se uită prin restaurant. Primul florar încerca să vândă un fir de trandafir unei tinere perechi ce stătea la o masă de lângă bar. Dar comportarea lui era stranie. Ţinând buchetul în mâna stângă, vorbea încet, dar fără să-şi privească interlocutorii, ci cu ochii aţintiţi la masa lui Malko. Şi, judecând după mutră, nu prea avea de gând să-i ofere trandafiri.

— Atenţie, Elko! şuieră Malko.

Chiar în acel moment, al treilea vânzător de flori intra în restaurant. De cum închise uşa, aruncă imediat buchetul, dând la iveală un pistol-mitralieră Skorpio.

Capitolul XVII

Totul s-a petrecut fulgerător. Turcul care vindea flori în al doilea salon îi strigă ceva nou-venitului, iar cu braţul întins îi arătă masa la care stăteau Malko şi Krisantem. Aruncând şi el buchetul, smulse pistolul de la centură.

Malko avea deja în mână pistolul lui extraplat. Îl atacă mai întâi pe adversarul cel mai periculos: bărbatul înarmat cu Skorpio. Acesta primi trei gloanţe în piept, înainte să aibă timp să apese pe trăgaci. Totuşi, reuşi să lanseze o rafală care mătură barul, făcând ţăndări sticlele, nimerind-o pe barmaniţă în cap, iar pe un client în spate. Asasinul se făcuse deja nevăzut, ieşind repede pe uşă. Elko Krisantem se ridică în picioare, agitând vechiul lui pistol Astra. Şi el, şi primul kurd au tras în acelaşi timp.

Krisantem îşi cunoştea mai bine meseria… Glonţul lui îl nimeri pe kurd direct în gât, sfărâmându-i carotida. Lăsând pistolul din mână, prima lui grijă fu să oprească jetul de sânge care îi ţâşnea din gât, golindu-l ca pe un porc înjunghiat. Valul roşiatic stropi cuplul care stătea la masă. Femeia se ridică urlând, cu faţa plină de sânge. Clienţii urlau şi fugeau în toate părţile. Cu ambele mâini, kurdul îşi ţinea strâns gâtul, încercând în zadar să

oprească hemoragia; avea ochii sticloşi şi reuşi să facă câţiva paşi, prăbuşindu-se apoi în genunchi lângă tejghea.

Se aşternu imediat tăcerea. Mirosul acru al prafului de puşcă înlocui pe dată miasmele plăcute ale bucatelor. Profitând de confuzia creată, Malko şi Elko se făcură nevăzuţi. Nimeni nu-şi făcea probleme din cauza dispariţiei lor…

Ajunseră pe Kreutzbergstrasse, amestecându-se printre ceilalţi clienţi ai restaurantului şi se îndreptară spre maşină. Dacă ar fi să aştepte poliţia, ar trebui să dea prea multe explicaţii, iar fără protecţia lui Otto Lehr, ar puta ieşi rău de tot… De-abia ajunseră în capătul lui Kreutzbergstrasse, că şi zăriră maşina alb cu verde, cu girofarul aprins, apropiindu-se cu toată viteza…

— Nu are rost să mai mergem în Oranienstrasse, conchise Malko.

Gulé ori era moartă, ori „prizonieră”. În ambele cazuri, nu mai putea conta pe ajutorul ei… Pe de o parte, Malko se simţea uşurat că a scăpat încă o dată de la moarte, pe de alta, era descurajat. Şi ultima pistă prin care ar fi reuşit să-l găsească pe Nabil Tafik s-a dus pe apa sâmbetei…

În mijlocul lui Bulowstrasse, se opri lângă o cabină telefonică de culoare galbenă şi-l sună pe Fitzroy Mac Coy.

— Urmăriţi ştirile de la televizor, îl sfătui el, o să vă intereseze.

Fiind pus sub ascultare, americanul nu putu să-i spună mai mult. Avea o senzaţie tare ciudată, aşa cum se simţea de fiecare dată când scăpa cu viaţă. Acest atac violent a fost organizat de kurzii din PKK. Nu era prima oară când mitraliau un restaurant. Dacă nu ar fi venit necunoscutul care a cumpărat ţigări, lui Malko i-ar fi lipsit cele câteva secunde care i-au salvat viaţa.

Se gândea ce s-ar fi întâmplat dacă-ar fi primit un glonţ în cap… Nimic. Un şoc enorm, apoi neantul. Veşnicia. Se gândi la castelul din Liezen şi la Alexandra. Poate că într-o bună zi, nu va mai avea norocul, nici reflexul, iar alţii vor fi mai buni decât el. Atunci se va vorbi despre Malko Linge la trecut. Nu se obişnuise cu această idee. Avea un chef nebun să facă dragoste prin telefon cu Alexandra, căci avea de gând s-o sune la Liezen.

Lăsându-l pe Elko să parcheze Mercedesul, intră în holul pustiu al hotelului cu atenţia mărită. Existau totuşi puţine şanse să fie aşteptat de kurzi aici, dar era mai bine să fie prudent. În

holul practic pustiu, remarcă imediat o femeie instalată într-un fotoliu aflat între portar şi ascensoare.

Dacă se apropia, putea s-o vadă mai bine. Figura severă şi ochelarii contrastau cu ţinuta ei sexy. Purta o rochie neagră, dintr-o ţesătură gofrată, foarte mulată, din care se iveau nişte picioare strânse într-un ciorap negru, încălţată cu pantofi foarte decoltaţi.

Îl privea fix pe Malko neslăbindu-l din ochi nicio clipă. Trecu prin faţa ei şi chemă liftul. Când acesta sosi, abia deschise uşa, că femeia ajunse imediat lângă el…

Ciudat. Se dădu într-o parte ca s-o lase să treacă, observându-i dintr-o ochire crupa-i venusiană şi dunga ciorapilor. Se întoarse şi îşi încrucişă privirile cu ale ei.

— La ce etaj mergeţi? o întrebă el

— La patru.

Ca şi el. Tulburat, apăsă butonul. Necunoscuta nu semăna deloc cu matroanele care frecventau *Kempinski.* Ce făcea singură în hol aşa de târziu? Parfumul ei învălui toată cabina, alungând mirosul prafului de puşcă ce-i mai stăruia încă în nări.

Ajunşi la etajul patru, el o lăsă să iasă prima. După ce ieşi, se opri în loc, părând că aşteaptă ceva. Malko nu avu încotro şi trecu înaintea ei, nefiind în apele lui. După tot ce s-a întâmplat, nu mai avea chef să simtă pe cineva în spate.

Se întoarse când era aproape de uşă. Ea se afla la câţiva metri de el. Chiar în momentul în care introduse cartela magnetică să descuie, ea îi vorbi în sfârşit:

— Cred că pe dumneavoastră v-am aşteptat, spuse ea cu glas blând.

— Pe mine? zise Malko surprins. De ce?

— Acesta este apartamentul 430?

— Da.

— Locuiţi aici?

— Da.

— Îl cunoaşteţi pe Nabil Tafik?

Malko avu impresia că primeşte un pumn în stomac. Dorinţa vagă pe care a simţit-o pentru această necunoscută cu o comportare ciudată dispăru, lăsând loc unui sentiment de altă natură.

— Cine sunteţi? o întrebă el.

— Prietena lui Nabil. Am un mesaj din partea lui.

— Cum m-aţi recunoscut?

— Nabil v-a descris. Mi-a spus că locuiţi la apartamentul 430. Am aşteptat în hol de la ora nouă. N-am putut să vin mai devreme.

— *Mein Gott*! exclamă Malko. Să intrăm repede.

Telefonul suna întruna. Ridică receptorul îndată ce închise uşa. Era Fitzroy Mac Coy.

— Au anunţat patru morţi, îi spuse el. Doi dintre ei erau *hitmen*[46] din PKK, bănuiţi deja şi de comiterea altor crime, printre care se numără şi unul urmărit de poliţia turcă. Ceilalţi doi erau nemţi: o barmaniţă şi un client. Se va isca un mare tărăboi. Capetele rase s-au dezlănţuit împotriva turcilor. Aţi avut mare noroc.

— Ştiu, spuse Malko. Dacă voi mai afla noutăţi, vă voi suna eu.

Necunoscuta aştepta instalată într-un fotoliu, fumând un Lucky Strike. Se amuza din plin stând picior peste picior cu un surâs vag pe buze.

— Ştiţi unde este Nabil Tafik? o întrebă el.

— Bineînţeles.

— Puteţi să mă conduceţi la el?

— De asta mă aflu aici, confirmă ea.

— Atunci, să mergem!

Ar fi fost prea frumos. Lydia Voigt îi stăvili entuziasmul.

— Nu acum. Trebuie să aşteptăm până mâine dimineaţă.

— De ce? se nelinişti Malko.

— Nu ştiu exact, mărturisi ea, aşa mi-a spus. Trebuie să vă transmit două mesaje: că e gata să colaboreze cu dumneavoastră şi că „ceilalţi l-au găsit”. Dar nu se teme de nimic până mâine dimineaţă.

— Unde este?

De data asta îi spuse, îi explică şi legăturile lui cu sirienii şi ultimele lor întâlniri. Acest lucru confirma ceea ce Malko ştia deja. Intuiţia lui Otto Lehr fusese bună. Nabil Tafik se ascundea bine mersi la kurzi, în cartierul general al lui Djamal Talanbani, unde nu risca nimic. Avea să fie o noapte lungă… Dar trebuia să capete unele dispoziţii.

— Sunt nevoit să plec, spuse el. Să mergem.

— Rămân aici, răspunse Lydia Voigt pe cât de suav, pe atât

---

46 *Ucigaşi*

de hotărât. Vreau să mergem împreună mâine dimineaţă.

— Nici vorbă! E prea periculos.

— Ba da. Vreau să-l văd pe Nabil.

— Bine, admise Malko pentru că nu mai avea chef de discuţii. În cazul acesta, aşteptaţi-mă aici.

— Doar nu vreţi să mergeţi acolo? Nu trebuie!

— Nu, mă duc să dau un telefon.

— Dar aveţi telefon aici, remarcă ea.

Cu siguranţă că trăia pe altă planetă… Malko nu mai insistă.

— O să vă explic.

Ieşi şi trecu mai întâi pe la Krisantem cerându-i să stea de pază în hol şi, dacă va fi cazul, s-o împiedice prin toate mijloacele pe Lydia Voigt să plece. Apoi ieşi din *Kempinski* şi se duse în cabina telefonică de pe Kurfürstendamm şi-l sună pe Fitzroy Mac Coy.

— Sculaţi-vă din pat, îi ordonă Malko, şi sunaţi-mă la 288 54 38. Este numărul unei cabine.

Americanul nu spuse nimic. După zece minute, telefonul din cabină sună. O târfă cu şort roşu se învârtea împrejurul cabinei ca un uliu. Malko îl puse la curent pe şeful de la CIA cu ultima bombă şi încheie:

— Dacă şi de data asta Dumnezeu ţine cu noi, îl recuperez pe Nabil Tafik mâine dimineaţă. Tot mai doriţi să-l duc la Liezen?

— Nu, zise Fitzroy Mac Coy. Este prea „fierbinte”. N-am chef să vă plătesc castelul. Aduceţi-l la mine, în Dahlem. Îl vom exfiltra la baza noastră din Frankfurt cu avionul, şi de acolo, direct la Fermă.

În locul unde refugiaţii sunt storşi ca nişte lămâi, apoi sunt redaţi traiului normal, cu o identitate nouă şi cu un pic mai mulţi bani.

— Asta o să vă coste mai mult decât face vechiul meu castel, mărturisi Malko. Ce spuneţi de zece milioane de dolari?

— Acum când ştiu că suma asta îl va îmbogăţi pe canalia de Otto Lehr… Chiar dacă ar trebui să-i dau lui Nabil Tafik, *State Department* tot va reuşi să se spele de rahat. N-au decât să trimită mai puţine lovele în Somalia sau în Ruanda. Dar cred că în momentul de faţă domnul Nabil Tafik nu are niciun motiv să se ţină „tare”.

Dar firea lui nobilă îl împiedică pe Malko să mai insiste. Se întoarse la *Kempinski.*

Elko Krisantem veghea în holul liniştit. Nu se întâmplase nimic. Pe la ora şase se vor duce în Oranienstrasse. Malko se strecură în cameră. Lumina era tot aprinsă, iar Lydia Voigt adormise lungită în pat îmbrăcată, şi îşi pusese ochelarii pe noptieră. Se trezi când îl auzi pe Malko. Acesta îşi scoase vesta şi puse pistolul extraplat lângă ochelari. Lydia Voigt întinse mâna şi luă arma.

— Este adevărată?

Malko izbucni în râs. Îi dădu pistolul, iar ea îl cercetă... Îl ţinu mult timp în mână, şoptindu-i în timp ce i-l înapoia:

— Este prima oară când sunt amestecată într-o treabă ca asta. Am impresia că visez.

— Aoleu, e mai degrabă un coşmar! Acum trebuie să ne odihnim, spuse Malko.

Se lungi şi el pe pat şi închise ochii, fără să-i fie somn. Zgomotul împuşcăturilor îi mai stăruia încă în urechi.

Mai simţea şi acum valul de adrenalină care-i făcu să-i plesnească arterele de groază în faţa morţii. Frica viscerală care-l stăpâni preţ de câteva secunde se risipi lăsând loc înverşunării de a trăi.

Deschise ochii simţind privirea femeii aţintită asupra lui. Lydia îndoi piciorul drept, iar rochia îi alunecă dezvelindu-i coapsa şi lăsând să se vadă marginea ciorapului. Ea îl privea cu chipul răvăşit. Flacăra dorinţei îl învălui pe Malko atunci când privirea ei se oglindi în ochii lui, ca hipnotizată.

— Aveţi nişte ochi uimitori, îi spuse femeia cu o voce degajată. Exact ca aurul.

El îi atinse ciorapul cu mâna, simţind dincolo de nailon pielea fierbinte. Sângele îi pulsa în tâmple. Senzaţia morţii era departe. Îşi plimbă mâna mai sus, dând peste sexul neprotejat, iar curiozitatea puse stăpânire pe el. Lydia gemu, se lipi de el agitându-se şi gâfâind din ce în ce mai tare. Apoi, gura îi alunecă pe trupul bărbatului, caldă, docilă, abilă. Tija deveni rigidă într-un timp foarte scurt, dispărând imediat în fundul gâtului. Era atât de plăcut, încât Malko îi prinse capul în mâini ca s-o ghideze mai bine. Lydia Voigt se străduia din răsputeri s-o cuprindă în întregime.

Simţind că ea e gata să explodeze, se desprinse încet şi o prăvăli pe spate, fără să-i scoată rochia de pe ea. Îngenunche deasupra ei şi, când simţi seva urcând, brusc, din străfundul

rărunchilor, împinse cu toată puterea. Afundându-se ca-ntr-un sex, îi simţi omuşorul din gât. Atunci nu se mai putu abţine şi explodă.

Lydia Voigt înghiţi până la ultimul strop, fără să manifeste nici cel mai mic dezgust. Dintr-odată, se simţi mai liniştit, mai relaxat. Tânăra se aşează din nou în poziţia în care stătuse până atunci. Mâna îi dispăru între coapse şi închise ochii. Peste câteva momente, bazinul fu zguduit atât de violent, încât scoase un ţipăt scurt, iar mâna îi rămase inertă, lipită de pântece.

*

* *

Afară era frumos, cerul limpede, mângâiat doar de vântul ce sufla din est, iar căldura devenise apăsătoare. Străzile Berlinului erau animate. Nemţii se culcau o dată cu găinile şi se trezeau devreme. Malko era la volan, iar Lydia Voigt în faţă, lângă el. Elko Krisantem stătea în spate. Ajungând în Kottbusser-Tor, Malko se opri în faţa lui S-Bahn.

— Lydia, zise el, tu nu trebuie să vii. Este prea periculos. Se pare că nu suntem singurii care-l aşteaptă pe prietenul tău.

Tonul lui o impresionă vizibil pe Lydia Voigt.

— Ce-o să faceţi cu el? îl întrebă ea.

— Îl ducem în siguranţă la şeful de post al CIA la Berlin.

— Îmi promiteţi că o să-mi telefonaţi imediat ce ajungeţi acolo?

— Vă jur, spuse Malko.

Cu părere de rău, Lydia Voigt coborî din maşină şi se îndreptă spre S-Bahn: la o oră atât de matinală, părea chiar necuviincioasă, îmbrăcată în ţinuta ei de gală. Malko demară şi, după cinci minute, se opri în faţa clădirii pe Oranienstrasse, colţ cu Oranienplatz, chiar vizavi de cafeneaua *Alibi.* Malko cercetă imobilul. Murea de nerăbdare să între acolo, dar ar fi fost înconjurat imediat de oamenii din PKK. La ce bun să provoace un adevărat război dacă Nabil Tafik va ieşi de bunăvoie? După atâtea peripeţii...

Capitolul XVIII

Nabil Tafik nu dormise prea mult. Ştia că putea conta sută la sută pe Lydia. Însă nu era sigur dacă reuşise să găsească echipa de la Mossad venită special să-l ia din Berlin. Dacă nu reuşise, nu-i mai rămânea decât să se bazeze pe propriile-i forţe. Plecarea din Germania i se părea acum un ţel foarte îndepărtat. Mai întâi, trebuia să scape din cartierul turcesc fără să fie ucis.

Cele câteva sute de metri care îl despărţeau de S-Bahn erau hotărâtoare. Luase deja o decizie. Dacă nu-l aştepta nimeni dintre cei de la Mossad, va încerca să se refugieze la BND, cerând azil politic. Americanii ar afla cu certitudine şi l-ar recupera. Dar până acolo, trebuia să facă tot posibilul să supravieţuiască. Ar da toţi banii pentru o vestă antiglonţ şi un pistol-mitralieră... Scoase încărcătorul armei sale Makarov şi cercetă cartuşele unul câte unul, ca nu cumva să se nimerească printre ele vreunul trucat. Nu mai avea încredere în Talanbani. Nu găsi nimic suspect şi puse încărcătorul la loc. I se lipise cămaşa de spate din cauza transpiraţiei.

Lăsă tot ce cumpărase pentru traiul de aici. În orice caz, tot nu mai avea nevoie. De la fereastra camerei sale nu putea vedea pe Oranienstrasse, deci nu ştia nimic. După ce îşi puse pistolul la centură, deschise uşa încăperii. Pe culoar nu se zărea nimeni. În faţa ascensorului pregetă o clipă. Să-l ia sau nu? Se hotărî să coboare scările largi şi o făcu fără zgomot. La această oră matinală, clădirea părea aproape goală, dar auzea voci la parter. Imobilul era păzit zi şi noapte de oamenii lui Talanbani. Maşinal, începu să numere treptele: câte douăzeci de fiecare etaj. O adevărată coborâre în infern. Îi era tot mai cald. Se gândea la familia lui, crezând că n-o va revedea niciodată... În afară de cazul în care cineva de la Mossad îl aştepta jos...

Ironia sorţii. Atâţia ani a condus grupuri teroriste împotriva americanilor şi evreilor, iar acum tocmai aceştia îi salvau! Uimitoare răsturnare de situaţie! Înseamnă că îl vor cu tot dinadinsul pe Hafez el-Assad.

*

* *

Margot Zimmerman se uita fix la maşina oprită în faţa lor şi îl recunoscu pe Malko. Înjură printre dinţi şi se întoarse spre însoţitorul său.

— Trebuie să-l aduci! *Sofort!*

— Să intru acolo?

— *Jawohl!*

Nu exista replică. Ea verifică laserul armei sale automate, iar Adolf Weimar ridică piedica pistolului-mitralieră SZ, pe care-l ascunse într-un sac din pânză. Coborâră în acelaşi timp şi traversară, ajungând pe trotuar în câteva secunde, făcându-se nevăzuţi în clădire. Trei mustăcioşi pălăvrăgeau chiar în hol. Se opriră din discutat şi-i examinară pe noii sosiţi.

Margot le adresă un zâmbet încântător şi trecu pe lângă ei. Nu vedea decât un singur lucru: uşa ascensorului. O deschise cu un gest sigur în momentul în care unul dintre kurzi se adresă celor doi:

— *He, wohin gehen sie?*[47]

Adolf Weimar se năpusti în cabină.

— Mergem la un prieten, strigă ea în clipa în care se pregătea să închidă uşa.

Apăsă pe butonul etajului şase şi auzi în exterior strigăte, paşi, mare zarvă. Uşa liftului fu zguduită cu violenţă. Ascensorul întârzia să se pună în mişcare...

Deodată se aruncă la pământ din instinct şi strigă:

— Adolf, *achtung!*

Rafala se auzi după o fracţiune de secundă, fiind trasă pe toată lăţimea uşii. Oglinda învechită şi rămasă fără luciu se făcu ţăndări. Mai multe proiectile loviră peretele din spate al cabinei, iar aceasta se clătină. Auzi un ţipăt înfundat din direcţia lui Adolf Weimar. Ultimele focuri se pierdură deoarece fuseseră trase prea jos. Margot trase şi ea la-ntâmplare două focuri cu arma sa.

— *Schnell!* M-au împuşcat!

Adolf Weimar se sprijini de peretele din spate, alb ca varul. Sacul îi căzu pe podeaua liftului şi îşi apăsă abdomenul cu ambele mâini. Sângele se scurgea printre degete, îmbibându-i pantalonii. Alunecă de-a lungul peretelui, mânjindu-l cu o dâră roşie.

Margot se ghemui lângă el examinându-i ochii. Muribunzii se cunosc după ochi. Weimar întoarse capul spre ea.

— Margot, căţeao, ajută-mă! Simt că o să crap. Du-mă la spital. Repede. Mi se scurge tot sângele. Mi-e rău, mi-e rău!

Gâfâia scoţând printre dinţi rugăminţile ca pe nişte înjurături,

47 *Unde mergeţi?*

în timp ce presa cu mâinile cureaua, ca şi când aşa şi-ar fi păstrat viaţa în el.

Margot Zimmerman îndepărtă cu grijă cămaşa şi zări două găuri prin care ţâşnea sângele în valuri. Într-adevăr, i se scurgea tot sângele. Nici la spital nu mai aveau ce să-i facă. Iar de transportat nici nu se punea problema. Ar fi bine dacă ar scăpa şi ea teafără de-aici... Nu era prima dată când se afla într-o situaţie critică, dar aici nu se confrunta cu civili neînarmaţi, ci cu ucigaşi sălbatici.

Liftul urca foarte încet. Poate un pic mai repede decât urcau oamenii care o urmăreau.

— *Alles gut!* îi spuse ea lui Adolf Weimar. Mă duc să le dau câteva explicaţii. A fost o neînţelegere. O să te îngrijesc când mă întorc. Rămâi aici.

Ca şi cum ar fi putut s-o ia la goană în halul în care era!

*

* *

Împuşcăturile s-au auzit slab şi în Oranienstrasse. Malko deschise portiera Mercedes-ului cu umărul.

— *Himmel!* Trebuie să mergem acolo.

Era cel mai rău lucru pe care şi-l putea imagina. Cine în cine trăgea? Înăuntru se vor confrunta cu kurzii şi cu teroriştii. Dar nu putea să-i lase să-l masacreze pe Nabil Tafik.

Traversară strada alergând şi pătrunseră în clădirea în care dispăruseră cei doi terorişti. Cu pistolul în mână, după ce trecură de uşa masivă, se opriră în loc.

Nu era nimeni. Holul era pustiu, podeaua plină de cioburi de oglinzi sparte până în faţa liftului. De pe scări, străbătu până la ei o cavalcadă de zgomote venite de sus.

— Să mergem, spuse Malko.

*

* *

Chircit, Adolf Weimar se uita la sângele care umplu podeaua liftului. Margot a ales deja: se va duce la etajul şase să-l lichideze pe Nabil Tafik, apoi va căuta să iasă cât mai repede din clădire. Şi-a îndeplinit misiunea. Sau poate se dusese în vreo încăpere să negocieze? Kurzii din PKK nu le erau adversari. S-ar putea să se fi antrenat în aceeaşi tabără palestiniană, unde s-a

antrenat şi ea.

Fata respira adânc. Mai rămăseseră câteva secunde. Liftul se opri cu o zdruncinătură la etajul şase. Margot ţâşni pe palier şi se aplecă imediat peste balustradă. Kurzii erau între etajele trei şi patru. Se întoarse. Adolf Weimar nici nu-şi dăduse seama că liftul s-a oprit. Margot Zimmerman întinse braţul, acţionă laserul, fixă raza pe urechea acestuia şi apăsă pe trăgaci. O singură dată. Antrenamentul prevedea asemenea lucruri. Niciodată nu abandonau un tovarăş grav rănit de teamă să nu facă destăinuiri poliţiei, fapt ce ar pune în pericol organizaţia. Or, Adolf Weimar ştia multe... Capul fu izbit de peretele metalic, apoi căzu cu bărbia în piept.

Margot Zimmerman alerga pe culoar. Nu avea la dispoziţie decât câteva secunde. Deschise în fugă trei uşi la rând, dar nu descoperi nimic. A patra era deja deschisă. Pe masă zăcea o valiză, iar pe pat un ziar arab: *Al Watan Al Arabi.*

— *Schwein!* scrâşni Margot.

Ar fi trebuit să se-ntâlnească! Acum ea se afla în capcană, iar Nabil Tafik sub protecţia Mossad-ului... Furia parcă-i dădea putere. Rece ca gheaţa, se duse să stea la pândă după colţ. Auzea vocile adversarilor săi. La nivelul palierului apăru un cap ras. Kurdul nu observă raza laserului fixată pe capul lui.

Margot Zimmerman trase ca la antrenamente, ţinându-şi respiraţia, şi îi zdrobi ţeasta în patru cu glonţul ei special. Ajunse şi următorul. Acesta avu noroc de un proiectil direct în piept. Nemţoaica rămase nemişcată, cu toţi muşchii încordaţi. Al treilea kurd o aştepta la etajul inferior. Se avântă pe scări.

A fost o greşeală. Un individ în bluzon trase trei focuri cu pistolul. Margot nu avu timp să riposteze. Trase doar o dată cu Glock-ul său. Proiectilul intră în ochiul stâng şi ieşi prin ceafă, împreună cu o bucată de creier. Dintr-odată se dezechilibră, cuprinsă de ameţeală. O durere ascuţită îi străbătu pieptul, în timp ce o spumă roşiatică i se prelingea pe buze, simţind gustul sângelui în gură.

*

* *

Împuşcăturile au început la etaj în momentul în care Malko urca scările. Nu avu timp să ajungă prea departe, căci între parter şi etajul unu, apăru un tip care cobora câte patru trepte o

dată, cu un pistol în mână. Zărindu-i pe Malko şi pe Krisantem, ţinti cu arma şi trase în direcţia lor. Din fericire, glonţul se înfipse în zidul pictat multicolor, mult mai sus de capetele lor.

— Tafik, nu mai trageţi, urlă Malko, venim să vă luăm!

Nu a fost nevoie să spună mai mult. Nabil Tafik îl recunoscu. Cu ochii ieşiţi din orbite şi cu părul vâlvoi, sirianul semăna cu un iepure fugărit de o haită de câini. Punându-şi pistolul înapoi în teacă, se agăţă de Malko bolborosind:

— *Schnell, schnell!* Sunt sus, mă caută!

*

* *

Margot Zimmerman avea o stare ciudată, era foarte fierbinte şi slăbită. Îşi lăsă privirile în jos şi văzu pata de sânge care se întindea pe bluză. Era prima oară când fusese rănită foarte grav. Mai făcu câţiva paşi, se dezechilibră şi se rostogoli pe trepte, lovindu-se rău la rinichi. Vederea i se înceţoşă, răsuflarea devenise scurtă şi sacadată şi scuipa sânge.

Ghemuindu-se lângă perete, încercă să continue să coboare, spunându-şi că nu va ajunge niciodată jos. Făcu eforturi supraomeneşti ca să ajungă pe palierul de la etajul patru. Sprijinită de uşă, chemă liftul şi se prăbuşi în cabină. Acum juca marea carte. Dacă o aşteptau jos, totul se termina, dacă nu, mai avea o şansă să scape. Îi aruncă o ultimă privire lui Adolf Weimar, care rămăsese încovrigat pe podea.

*

* *

Malko îl împinse pe Nabil Tafik în faţa lui, în timp ce Krisantem le acoperea spatele. Se opriră brusc. Maşina lor era înconjurată de mai mulţi mustăcioşi. Puţin mai încolo, Malko zări un Rolls Silver Shadow albastru închis, parcat lângă trotuar: Djamal Talanbani. Nu ştia din ce motiv oamenii lui i-au înconjurat maşina. Acesta nu ezită nicio secundă.

— Haideţi! îi strigă el lui Tafik.

Cei trei bărbaţi alergară pe trotuar. Ajunşi în dreptul Rollsului, Malko deschise brusc portiera din spate. Djamal Talanbani fuma liniştit o ţigară. Se pregăti să protesteze, iar şoferul se întoarse să vadă ce se-ntâmplă, însă Malko intrase deja şi apăsă pistolul în tâmpla responsabilului de la PKK. Acesta înţelese şi nu se mai

mişcă.

— Elko, spune-i că dacă oamenii lui trag un singur foc de armă, îi golesc încărcătorul în burtă.

Krisantem traduse în turcă. Talanbani îi dădu un ordin şoferului care rămase cu mâinile pe volan. Oamenii lui urmăreau scena de departe foarte surprinşi... Kurdul îi spuse lui Malko într-o nemţească stâlcită:

— Cine sunteţi şi ce doriţi?

— Un simplu *lift*, răspunse Malko. Spuneţi-i şoferului să facă ce-i va spune prietenul meu. Elko, mergem la Mac Coy.

Krisantem transmise ordinul şoferului lângă care se aşează. Stând lângă Malko, Nabil Tafik, puţin cam jenat, nu îndrăzni să se uite la kurdul mătăhălos. Acesta îi aruncă o privire de dispreţ.

— Aşa-mi mulţumeşti tu mie? îi spuse în arabă. O să te bată Dumnezeu.

— N-am făcut nimic, protestă cu voce plângăreaţă sirianul. Eu plecam liniştit când au apărut ucigaşii! Pe urmă au sosit şi ei, adăugă în timp ce arăta spre Malko şi Krisantem.

Rolls-ul ocoli Oranienplatz şi o luă pe Tempelhofer Ufer. Aveau de mers mai bine de patruzeci şi cinci de minute. Practic traversau Berlinul...

*
* *

În hol nu mai era nimeni. Margot Zimmerman mai scuipa încă sânge, apoi se chinui să ajungă până la uşa de la intrare. Nabil Tafik era departe.

Ieşi din clădire, ajunsă la capătul puterilor. Avea impresia că pieptul i se strânge şi că respiră din ce în ce mai anevoios. Fiecare inspiraţie îi smulgea câte un geamăt. Oranienstrasse era pustie.

Bineînţeles că Nabil Tafik avusese timp să dispară. Se sprijini de zid ca să nu cadă. Nu putea să se ducă la spital. Ar fi descoperit-o imediat şi s-ar fi trezit în închisoare pentru mulţi ani. Deşi maşina ei era parcată la câţiva metri, distanţa i se părea imensă. Se întreba dacă va putea ajunge până acolo.

*
* *

— Apropo, începu Malko întors către Djamal Talanbani, cine i-

a anunţat pe terorişti că domnul Tafik stătea aici?

— Eu nu cunosc terorişti, răspunse Talanbani. Dumneavoastră m-aţi răpit chiar acum; voi face plângere la poliţie...

— Fireşte, făcu Malko, şi le veţi spune şi despre Gulé, nu-i aşa?

După fulgerul din privirile kurdului, înţelese că a lovit unde trebuia. Înţelegea câte ceva, deşi îi mai scăpau încă multe amănunte. Talanbani îşi schimbase tabăra *în extremis...*

*
* *

În clipa în care încerca să facă câţiva paşi spre maşină lângă trotuar se opri o limuzină. Era un Mercedes 560 negru cu geamuri atât de închise la culoare, încât se confundau cu caroseria. Din el coborî un bărbat – nu-l mai văzuse niciodată – şi se îndreptă spre ea. Margot Zimmerman îi distinse vag figura turtită şi umerii laţi. O prinse de cot, o conduse până la maşină şi o ajută să se aşeze. În timp ce ocolea limuzina ca să se urce la volan, terorista se gândea cine ar putea fi necunoscutul care a apărut la ţanc s-o salveze.

*
* *

Nabil Tafik se întorcea întruna, vizibil terorizat.

— Nu vă fie teamă, îl linişti Malko. De-acum înainte sunteţi sub protecţia CIA.

Nabil Tafik se simţi jignit.

— Cum? Nu sunteţi de la Mossad?

— Nu. E vreo problemă?

— Oh, nu! răsuflă uşurat sirianul.

Rolls-ul se târa anevoie pe Ku’Damm. Cât timp nu reuşeau să ajungă pe autostrada care mergea spre Potsdam, puteau să aştepte mult şi bine.

Malko se uită în urmă. Nu-i urmărise nimeni din Kreutzberg până aici.

*
* *

Margot Zimmerman se simţea atât de bine pe bancheta din

piele moale, încât nu se mai gândea la nimic. Accesul de tuse îi zgudui plămânii şi se ruşină că a murdărit frumoasele canapele din piele cu spuma ei roşiatică.

Bărbatul o privea aparent nepăsător. Nu putu să nu bage de seamă pistolul negru prins la centură, trăsăturile livide şi sângele de pe piept. Cu toate acestea, el nu păru mirat. În sfârşit, vorbi:

— Îl căutaţi pe unul Nabil Tafik, nu-i aşa?

Acum nu o mai surprindea nimic; prea slăbită ca să vorbească, ea dădu din cap afirmativ. Bărbatul o privea cu neîncredere.

— Vă simţiţi în stare să mai folosiţi arma?

— *Ja*, murmură ea.

— Cred că-l putem ajunge dacă ne grăbim, spuse necunoscutul.

Cuprinsă de ameţeală, Margot Zimmerman închise ochii. Limuzina era atât de confortabilă, încât abia simţi când se îndepărtă de trotuar.

Capitolul XIX

După circulaţia infernală din Berlin Mitte, liniştea din Dahlem era odihnitoare. Presărat cu căsuţe cochete, acest cartier din sud-vestul Berlinului a fost întotdeauna considerat rezidenţial, mai ales de când americanii s-au stabilit aici. Tolănit pe pernele Rolls-ului lui Djamal Talanbani, Malko începu să se mai calmeze. În fine, a reuşit în această misiune cu un debut atât de trist. Îi revăzu fulgerător în minte pe cei doi poliţişti de la *Verfassungsschutz* seceraţi în barul *Kempinski,* la câţiva metri de el.

Cum putuse Margot Zimmerman să-i dea de urmă lui Nabil Tafik? Nu va afla poate niciodată, dar ea a cam dat greş până acum. Stând la locul lui, Djamal Talanbani fuma fără să scoată o vorbă. Se străduia să-şi ascundă furia.

Malko zări drumul liniştit unde locuia şeful staţiei CIA şi îi spuse lui Elko:

— Zi-i s-o ia la dreapta.

Şoferul ascultă. La treizeci de metri mai departe, se vedea poarta albă a vilei lui Fitzroy Mac Coy.

— Să oprească acolo, îi ordonă Malko.

Rolls-ul se opri în faţa casei. Malko se întoarse către Djamal Talanbani.

— Vă puteţi întoarce la Kreutzberg. Cred că este în interesul dumneavoastră să nu le spuneţi nimic prietenilor sirieni despre ajutorul involuntar pe care ni l-aţi dat. Altminteri, dumneavoastră veţi fi cel căutat.

Furibund, kurdul nu-i răspunse. Elko Krisantem coborî primul şi deschise portiera din spate. Nabil Tafik se dădu jos urmat de Malko. De-abia închise portiera, că Djamal Talanbani răcni la şofer.

Silver Shadow demară ca un Ferrari, lăsând urme negre pe asfaltul aleii înguste. Întoarse brusc, atingând drumul cu capacele roţilor, apoi intră pe Clayallee. În mod vădit, fugarul n-avea de ales între şeful PKK şi Malko. Totuşi, odinioară, avusese şi prieteni kurzi cumsecade[48]...

Aerul era călduţ, liniştea absolută.

— Haideţi, spuse Malko îndreptându-se spre poarta albă.

Aproape că ajunsese la poartă, când auzi un ţipăt în urma lui. Simţind un ghem în stomac, se întoarse.

Nabil Tafik rămase nemişcat în mijlocul drumului, cu privirea aţintită spre pâlcul de copaci de pe marginea aleii. Zări o femeie care se sprijinea de un pom. Ţinea cu ambele mâini un pistol colţuros din care ţâşnea o rază luminoasă roşiatică al cărei capăt era fixat în pieptul lui Tafik. Se auzi o singură detunătură. Nabil Tafik se clătină şi îşi duse mâna la piept, încercă să-şi ia pistolul de la centură, dar nu avu forţa necesară.

Malko şi Krisantem traseră în teroristă cu disperare şi furie. Trupul lui Margot Zimmerman, zdruncinat de impact, alunecă încetişor de-a lungul copacului de care stătea sprijinită şi căzu pe-o parte, fără să lase pistolul din mână şi din care mai ţâşneau încă razele laserului.

Fitzroy Mac Coy apăru ca un bezmetic după câteva clipe cu un Beretta 92 în mână, şi alergă la Nabil Tafik, lungit în mijlocul drumului. Malko îşi lipise urechea de gura sirianului.

— Trăieşte! spuse el. Trebuie să-l ducem repede la spital.

Îl ridicară toţi trei şi îl duseră în casă, întinzându-l pe

48 *Vezi SAS nr. 14:* Spânzuraţii din Bagdad *(Les Pendus de Bagdad)*

canapeaua din biroul americanului. Acesta ridică receptorul şi formă numărul de la Salvare.

— Opriţi-vă, spuse Malko, nu mai este nevoie.

După ce tresări, sirianul încetă să mai respire, pradă unei hemoragii interne foarte grave.

Malko îi privi chipul liniştit pe care se citea şi furie şi o imensă ciudă. Toată această strădanie pentru nimica toată! De unde ştiuse Margot Zimmerman unde s-au dus ei?

Şeful staţiei CIA puse receptorul la loc şi se prăbuşi distrus în fotoliu.

— *God damn it!* izbucni el. Dacă v-aş fi aşteptat afară, aş fi reperat-o pe ticăloasa aia!

— Şi eu ar fi trebuit s-o observ, obiectă Malko. Nu este vina nimănui. Soarta.

Câteva minute contemplară în linişte corpul neînsufleţit al lui Nabil Tafik. Fără viaţă, părea mai slab şi mai pricăjit. CIA nu va afla nimic de la el niciodată. Cât despre documente, erau pierdute pentru toată lumea. Răvăşit, Malko se întreba încă cum de-i găsise Margot Zimmerman.

Cu un gest obosit, americanul luă haina şi acoperi faţa mortului.

— Individul ăsta ne-a chinuit până în ultima clipă, observă el. Când mă gândesc la eforturile pe care le-am făcut ca să-l recuperăm... Şi colac peste pupăză, a mai fost şi de acord! *Fucking bullshit!*

Malko nu avu chef să-i răspundă. Toţi morţii ăştia, pentru nimic! Toate strădaniile în zadar. Carlos o să doarmă liniştit în continuare.

Se auzi o bătaie în uşă. Secretara întredeschise şi îl anunţă:

— *Sir,* afară e maşina poliţiei. Vor să vorbească cu dumneavoastră. Pot să-i las să între?

— Desigur, May, răspunse americanul. O să le cerem să ne scape de Tafik. Nu am chef să-l ţin la păstrare în biroul meu.

În clipa în care secretara închise uşa, lui Malko îi veni o idee sclipitoare. Şi totodată modalitatea prin care avea să-şi salveze misiunea.

— Aşteptaţi! zise el.

*

* *

Sergentul poliţiei din Dahlem, îmbrăcat în vesta lui albă, se uita cu respect la Fitzroy Mac Coy, căci ştia că este un înalt demnitar al serviciilor speciale americane. După ce a fost descoperit corpul lui Margot Zimmerman, telefonase la Kripo care-i spuse să se mulţumească cu un interogatoriu de rutină. BND fusese şi el avertizat şi procedă la fel.

Cadavrul lui Margot Zimmerman fusese îngrădit într-un perimetru de siguranţă, păzit de mai mulţi poliţişti. Sergentul se aşează în salon şi întrebă:

— *Herr* Mac Coy, spuneţi-ne ce s-a petrecut de fapt?

— Este o treabă extrem de delicată, răspunse americanul. De câteva săptămâni, conducem o operaţiune clandestină pentru recuperarea unui refugiat sirian care se ascundea în *Kleine Ankara,* în colaborare cu *Verfassungsschutz,* fireşte. În dimineaţa asta am putut să-l localizăm pe acest om, un anume Nabil Tafik, ofiţer în Serviciul de Informaţii sirian, tocmai în cartierul Kreutzberg.

Din păcate, în momentul în care voiam să-l luăm cu noi, a fost atacat de doi terorişti neidentificaţi încă. Femeia se află afară. A avut loc un schimb de focuri şi, datorită unui cetăţean kurd, domnul Djamal Talanbani, un tip foarte cunoscut în comunitatea kurdă, care ne-a permis să folosim maşina lui, am reuşit să-l aducem pe domnul Tafik până aici viu şi nevătămat, însă femeia ne-a urmărit şi a încercat să-l omoare din nou în momentul în care ne pregăteam să intrăm. Am fost nevoiţi să-i ţinem piept şi am rănit-o grav. Nu ştim în ce stare se află.

— A murit, zise scurt poliţistul.

Fitzroy Mac Coy clătină din cap cu tristeţe.

— Foarte dureros. Acum domnul Tafik este în casa mea în deplină securitate. Mi-a cerut azil politic şi nu mă-ndoiesc că *State Department* i-l va acorda.

Poliţistul german îşi nota totul cu minuţiozitate. Nu mai auzise până acum asemenea poveste.

— Pot să beneficiez şi de mărturia domnului Tafik? întrebă el.

Americanul îi zâmbi cu răceală.

— Pentru moment, mă tem că nu. Domnul Tafik a fost foarte şocat. Se odihneşte, dar îi vom transmite rugămintea dumneavoastră.

Poliţistul nu îndrăzni să mai insiste, ştiind foarte bine că BND sau *Verfassungsschutz* se va ocupa de această tristă afacere...

Fitzroy Mac Coy îl conduse politicos până la uşă, apoi îl invită pe Malko în biroul lui. Se prăvăli într-un fotoliu şi îşi aprinse imediat o ţigară. Fumul părea că-i apasă puţin nervii întinşi la maximum. Trist, se întoarse spre Malko.

— *For Christ' Sake:* cred că va merge! Dacă va fi cazul, vom înlocui ţiglele de pe acoperişul castelului dumneavoastră cu foiţă de aur! Va fi cea mai grozavă lovitură din cariera mea!

Malko surâse cu modestie.

— *Va trebui* să meargă, sublinie el. Cu condiţia să ne mişcăm foarte repede. Nabil Tafik nu rămâne conservat la nesfârşit. Mai întâi trebuie să-l punem în poziţie şezând, căci dacă trece timpul, va fi prea târziu.

— De ce?

— Va fi ţeapăn ca un cadavru, îi explică Malko. Nu avem decât două ore la dispoziţie. Trebuie să acţionăm imediat.

Pentru moment, sirianul era în pivniţă, înfăşurat într-o folie din plastic. Fizic, încă mai arăta bine, în afară de gaura din piept. Ca să pară viu, trebuia doar schimbată cămaşa. Cu condiţia să nu i se ceară să vorbească…

— Nimeni nu-şi va da seama de şmecherie? întrebă americanul.

Ca toţi colegii lui mai mari în branşă, se cam pierdea când era vorba să facă o şmecherie *adevărată* şi „vicioasă". De exemplu, israelienii erau mai buni în sportul ăsta…

— Să recapitulăm, spuse Malko. Cine ştie că Nabil Tafik a *murit?* Nimeni. În afară de secretara dumneavoastră. Sunteţi sigur de ea?

— Ca de mine însumi! Mormânt.

— Perfect, conchise Malko. Chiar în dimineaţa asta, mai multe persoane l-au văzut pe Nabil Tafik în viaţă. Mă refer la cei care îl ascundeau, kurzii. Djamal Talanbani l-a văzut ultimul. Chiar dacă ar mai trăi Margot Zimmerman, nu ar putea susţine că l-a omorât. Nu trebuie decât să fie văzut. Mai ales de presă. În aşa fel încât mesajul să ajungă la sirieni.

— Presa? murmură americanul ca pentru sine, puţin înspăimântat. Dar este mort! Toţi şi-ar da seama imediat.

— N-am spus conferinţă de presă, îl corectă Malko. Gândiţi-vă puţin. Ce-aţi fi făcut dacă mai trăia?

— L-aş fi „exfiltrat" fuguţa.

— Cum?

— Din casă, până la maşină, apoi cu avionul de la Tempelhof până la Frankfurt. Pe urmă, nu mai era nicio problemă…

— Bine, aprobă Malko. La fel vom proceda şi noi. Îl vom pune pe Nabil Tafik într-o maşină. Legat cu centura de siguranţă şi datorită rigidităţii specifice unui cadavru, va sta locului. Bineînţeles că fotografii şi cameramanii îl vor prinde în trecere. Doar aţi mai întâlnit asemenea clişee, de-abia poţi recunoaşte figurile. Dar va fi suficient. Vom asigura o pază foarte bine pusă la punct, aşa cum am fi făcut-o dacă mai trăia. Trebuie să recurgem la tot circul ăsta. Să nu uităm de maşina aşezată de-a curmezişul în mijlocul drumului ca să-i blocheze pe urmăritori sau pe fotografi. Apoi veţi face o declaraţie de presă, scuzându-vă în faţa gazetarilor şi susţinând că viaţa lui Nabil Tafik este ameninţată de serviciile speciale siriene.

— Şi la aeroport? obiectă Mac Coy. Doar n-o să se urce singur în avion!

— Este suficient ca aparatul să fie foarte departe de ziarişti. Nu vor putea ajunge până la el. Îl vom căra în avion. Apoi nu ne mai rămâne decât să-l înmormântăm la Fermă.

— Voi avea nevoie de autorizaţii ca să îngrop un mort în Statele Unite… observă Mac Coy.

Malko nu se putu abţine şi izbucni:

— *Bullshit!* Nu e nevoie să cereţi nimic de la nimeni! O lovitură ca asta nu ţine dacă nu există o „fugă”… Dacă nici cu un avion aparţinând lui *Company* nu puteţi să transportaţi un cadavru, aţi face bine să vă lăsaţi de meserie!…

Americanul nu insistă.

— Trecem acum la alt punct, continuă Malko. De fapt, este cheia întregii afaceri. Evenimentul trebuie neapărat să apară în ziarele din seara asta. Aveţi o relaţie pe care să vă puteţi baza? Cineva care să scoată o istorie cu o „fugă” cu ajutorul BND-ului?

— Da. Răspunse Mac Coy prompt.

— Perfect, aprobă Malko. Iată cum facem. Veţi alerta presa în aşa fel încât fotografii să fie pregătiţi în faţa porţii chiar din seara asta. Între timp, veţi aduce de la Frankfurt nişte „baby-sitters” foarte „bine” care vor fi pe fază din clipa în care vor sosi în curte şi pe stradă. Toate obloanele vor rămâne închise, fiindcă ne este frică de un atentat. Chemaţi un avion aparţinând de *Company*, dar cu condiţia ca echipajul să-i fie devotat numai ei. Nu amestecăm niciun străin în lovitura asta. Îl vom duce la

Tempelhof sub escorta forţelor militare marine în civil. Mâine dimineaţă, plecăm de-aici cu maşina dumneavoastră, plus două de escortă. Peste tot trebuie să fie „baby-sitters” înarmaţi până în dinţi. Apoi, direcţia Tempelhof…

— Şi documentele lui Nabil Tafik?

Malko clătină din cap.

— Sper că putem ţine şi noi doliul nostru, nu? Nu uitaţi că este vorba de o cacialma. Dacă Hafez el-Assad îşi dă seama că Nabil Tafik este în mâinile noastre, şi încă *viu,* va fi gata să ne pună documentele la dispoziţie şi se va debarasa şi de Carlos.

— Şi Otto Lehr?

Malko nu-l omisese nici pe neamţ.

— Mai întâi, ar trebui să-i mulţumiţi!

— Pentru ce?

— Pentru că a fost primul care ne-a făcut să ne gândim la PKK. Acum sunteţi în culmea fericirii că aţi pus mâna pe sirianul dumneavoastră. Dar trebuie să vă arătaţi gratitudinea într-un mod mai elocvent şi mai convingător: îi oferiţi bani. Cât i-aţi fi dat în caz că operaţiunea ar fi reuşit?

— Un milion de dolari.

— După dezvăluirile lui Hildegarde Dietrich, sunt aproape sigur că cele zece milioane de dolari care trebuiau să ajungă la Tafik prin intermediul lui Otto Lehr erau destinate în realitate acestuia. Să judecăm ca şi cum n-am bănui nimic. Daţi-i cele zece milioane de dolari.

Fitzroy Mac Coy rămase cu gura căscată.

— Credeţi că e necesar?

— Absolut indispensabil, i-o reteză Malko. Nu trebuie să neglijăm nimic. În plus, povestiţi-i cum l-am recuperat pe Tafik. Explicaţi-i cum ne-a contactat în mod direct prin prietena lui. Cum am venit să-l luăm. Despre prezenţa lui Margot Zimmerman şi a complicelui ei. Cum am dat din nou peste ea în faţa casei dumneavoastră. Cum am avut timp s-o eliminăm. Iar dacă nu reuşim să-l convingem cu toate aceste amănunte că Nabil Tafik este în mâinile noastre, atunci situaţia este într-adevăr disperată. Milionul de dolari i-ar risipi toate îndoielile. În cazul că ar mai avea.

Fitzroy Mac Coy nu avu timp să răspundă unor asemenea argumente de netăgăduit. Telefonul sună. Americanul ridică receptorul, rămânând pe fir câteva minute.

— De la Kripo, spuse el. Au descoperit patru cadavre în clădirea din Oranienstrasse. Trei kurzi, dintre care unul căutat de poliţia turcă, un anume Tansu Celler, şi un neamţ cu paşaportul pe numele lui Adolf Weimar; colaboratorul lui Margot Zimmerman Ford-ul Escort condus de el se află în stradă.

— Ciudat, observă Malko. Cum a ajuns Margot până aici?

— Este întrebarea pe care mi-a pus-o şi poliţistul adineauri, confirmă americanul Nu a fost găsit niciun vehicul aparţinând oamenilor din cartier. Şi nici taxi n-a luat.

— Acum nu mai are nicio importanţă, spuse Malko. Mă întorc la *Kempinski* împreună cu Elko. Daţi toate dispoziţiile necesare. Pe seară, vom acţiona.

*

* *

Malko tocmai termina de mâncat când telefonul sună. Era o voce de femeie, timidă şi blândă, pe care o recunoscu imediat.

— Sunt Lydia Voigt, spuse tânăra muziciană, aş dori să aflu veşti despre Nabil. A mers bine?

Malko uitase de amanta lui Nabil Tafik. Ea ar putea fi grăuntele de nisip care ar putea să blocheze tot mecanismul… Se gândi repede la ce ar afla ea din presă. Cea mai mică gafă i-ar stârni bănuieli. Cu o femeie îndrăgostită nu se ştie niciodată… Planul pe care-l pusese la cale nu avea nicio hibă.

— A mers relativ bine. Am avut probleme serioase cu cei care voiau să-l elimine pe Nabil Tafik. Veţi citi în ziare despre asta. Norocul lui că am fost acolo. Dar n-a păţit nimic şi e în siguranţă.

— Pot să vorbesc cu el?

Malko avu o ezitare.

— Bineînţeles, dar acum nu este aici. L-am pus la adăpost căci ne e teamă pentru viaţa lui. Se află sub protecţia lui *Central Intelligence Agency* şi nu i se mai poate întâmpla nimic…

Era unicul adevăr din toată tirada lui.

— Va putea să mă sune?

— Îi voi transmite mesajul, dar nu garantez nimic. Se află deja în plin „debriefing”… Dar va suna de îndată ce va putea.

— Ce-o să facă?

— Va pleca din Berlin. Unde se va duce, numai el vă va spune. Acum e-n mare zor.

— Înţeleg, admise Lydia Voigt. Vă dau numărul meu de telefon ca să-mi daţi veşti despre el: 6489002. Răspunde robotul. Sper că mă va suna, repetă ea cu sfială.

— Sunt sigur.

Închise. Simţea un amestec de uşurare şi ruşine. Lydia Voigt era mânată doar de sentimentele ei, iar el o minţise ca un ticălos. Meseria asta nu era uşoară...

*

* *

Era ora douăsprezece. Sosise vremea ştirilor pe ARD. Malko schimbă pe canalul unu. Un reporter cu microfonul în mână se afla în faţa clădirii din Oranienstrasse. Arătând telespectatorilor Ford-ul teroriştilor. Malko îi ascultă relatarea până când reporterul se apropie de un turc şi-l intervievă. Numele acestuia apăru în josul ecranului: Cetin Gorgu, ospătar la cafeneaua *Alibi.* Povesti cum, în zorii zilei, o femeie rănită cu o armă în mână s-a urcat într-un Mercedes negru ce s-a îndepărtat în goană. Nu s-a gândit să-i reţină numărul de înmatriculare.

Malko nu-şi crezu urechilor. Vasăzică, Otto Lehr era acela care a adus-o pe Margot Zimmerman la Dahlem! De ce? Cum de se afla acolo? Trebuie să fi ajuns imediat după ce a plecat el cu Rolls-ul lui Djamal Talanbani.

Iată cum a putut să-şi desăvârşească opera Margot Zimmerman. Malko nu vedea decât o explicaţie: ştiind că a pierdut cele zece milioane de dolari, Otto Lehr a vrut să se răzbune pe Malko din cauză că-l umilise în faţa lui Hildegarde Dietrich.

Merita osteneala să se convingă de acest lucru. Închise televizorul şi luă maşina pe care Elko Krisantem a recuperat-o din Oranienstrasse. S-a dus direct la sediul *Verfassungsschutz.*

*

* *

Mercedesul negru 560 al lui Otto Lehr era parcat în curtea clădirii *Verfassungsschutz,* alături de alte vehicule. Malko se apropie. Din cauza geamurilor întunecate, era imposibil să distingă ceva în interior. Când s-a aplecat peste parbriz a distins urmele foarte vizibile care pătaseră pielea gri deschis... Erau pe banchetă şi pe braţul ei. O voce în spatele lui îl făcu să tresară.

— Îl căutaţi pe *Herr* Lehr?

Se întoarse. Era şoferul lui Otto. Îi zâmbea.

— Îi admiram maşina, spuse Malko.

— *Ach!* Este mai bună decât un Rolls, se împăună şoferul. *Herr* Lehr e foarte mulţumit de ea. Astăzi însă, a avut o mică problemă la motor şi nu a putut-o folosi. A plecat cu altă maşină.

— Mai trec eu, promise Malko, nu era nimic important.

Tulburat, se sui din nou la volan. Chiar Otto Lehr o ajutase pe Margot Zimmerman. Mai rămânea o întrebare crucială: oare asistase şi la asasinat? Ştia că Nabil Tafik a murit sau că este grav rănit?

Planul lui Malko depindea în întregime de răspunsul la această întrebare.

Capitolul XX

Malko conduse ca un automat până la vila lui Fitzroy Mac Coy. Sfărâmându-şi creierii să reconstituie în minte venirea lor aici. Mercedesul lui Otto Lehr nu era prin apropiere. Dar neamţul se putea ascunde pe undeva, ca şi Margot Zimmerman. Puţin probabil, dar nu imposibil.

După ce ascultă relatarea lui Malko, şeful staţiei de la CIA se făcu negru de supărare.

— Îi sun pe omologii mei din BND, propuse el. De când aşteaptă ei să-l înhaţe de testicule pe Otto Lehr! Dacă ajuţi o teroristă ca Margot Zimmerman, iei pe puţin zece ani de închisoare! Vom descoperi urmele de sânge din maşină. Mai e şi martorul pe care l-aţi văzut la televizor…

Era în culmea turbării. Malko îl linişti.

— Şi dacă vorbeşte? Dacă spune că Nabil Tafik a murit? Tot planul nostru se va duce de râpă…

Fitzroy Mac Coy se calmă dintr-odată. Avu timp să-şi aprindă o ţigară şi să tragă adânc fumul în piept, apoi îl întrebă pe Malko cu o voce aparent liniştită:

— În cazul ăsta, întrevedeţi vreo soluţie?

Malko se uită fix la el.

— Aceeaşi ca şi dumneavoastră…

Asta risca să fie cea mai sângeroasă întorsătură din istoria serviciilor de informaţii… Şi cea mai încâlcită.

Americanul mai trase o dată din ţigară, apoi spuse:

— Vă daţi seama ce-mi propuneţi?

Malko îi surâse cu răceală.

— Nu v-am propus nimic. Am ajuns amândoi la aceleaşi concluzii pentru siguranţa totală a operaţiunii noastre. Otto Lehr trebuie neutralizat.

Americanul rămase stană de piatră, semănând cu „J.R.” mai mult ca niciodată.

— Nu el mă împiedică să dorm noaptea, e un putregai, un ticălos. M-a dus cu preşul. Nu ştiu ce rol a avut în dispariţia lui Gulé, dar nu e imposibil să fi fost amestecat.

— Nici eu nu-l voi plânge, conchise Malko.

— Sunteţi pregătit să-i trageţi două gloanţe-n cap? îl întrebă fără menajamente americanul.

Sosise clipa adevărului Toată lumea din CIA ştia că Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, nu este un ucigaş, dimpotrivă, îi mergea vestea că urăşte violenţa. Dar mai sunt şi lupte drepte. Nu era prima dată când Malko se confrunta cu o astfel de dilemă. La Beirut, a jucat şi rolul justiţiarului ca să-i lichideze pe asasinii lui William Buckley[49]. Ştia că Fitzroy Mac Coy nu va mişca un deget ca să-l ajute să-şi pună planul în aplicare. Era un funcţionar al unui imens serviciu de informaţii şi cu asta basta. În ceea ce-l priveşte, nu voia să-şi murdărească mâinile.

Termină de fumat ţigara şi-i surâse cu nervozitate lui Malko.

— Nu vreau să vă influenţez în niciun fel. Chiar dacă nu vom reuşi, nu vă vom reproşa nimic. În măsura în care va fi posibil, *Company* vă va acoperi, doar cunoaşteţi miza acestei afaceri.

„În măsura în care va fi posibil”… Precis că nu se va duce să-l scoată de la Moabit. Malko se văzu singur. Nu mai insistă şi ieşi din biroul şefului de la CIA. Nu-şi mai făcea nicio iluzie. Avea foarte puţin timp ca să ia o hotărâre. Chiar dacă Otto Lehr ştia că Nabil Tafik murise şi avea intenţia să-i informeze pe sirieni, nu va mai avea timpul necesar să între în legătură cu ei. Această manevră cerea puţin timp.

*

49 *Vezi SAS nr. 112:* Răzbunare la Beirut *(Vengeance a Beyrouth)*

* *

De două ore, Malko era frământat de dilema lui: cum să afle dacă Otto Lehr ştia sau nu? Ca şi cum o paraşută se deschide sau nu. Fără niciun rezultat. Nu şi-ar fi dat seama decât prea târziu. Dacă şoferul îi spusese despre vizita lui Malko, atunci sigur a intrat în panică.

Fără să ştie ce trebuia să facă, Malko se întoarse la maşină şi se îndreptă spre sediul *Verfassungsschutz.* Era trecut de ora patru. Dintr-o privire, verifică dacă Mercedesul negru se mai afla în curte. Se întoarse în centru. Ajuns în Tempelhofer Ufer, zări imediat o limuzină mare, neagră, parcată pe chei, vizavi de locuinţa lui Otto Lehr.

Opri în spatele ei, incapabil să ia o decizie. Teoretic, totul era simplu: urca, suna şi trăgea. La fel ca israelienii. Două focuri, două gloanţe. Cu pistolul lui extraplat cu amortizor, vecinii n-ar fi auzit nimic.

Dar nu coborî încă din maşină. A avut întotdeauna oroare să ucidă cu sânge rece. Dispunea de un mic răgaz. Ca să comunice cu sirienii. Otto Lehr n-ar fi folosit telefonul din apartament care era ascultat şi de BKA şi de BND, poate chiar şi de propriul lui serviciu...

Căldura era sfâşietoare. Malko avea impresia că este o muscă moartă. Se uita la clădire, implorându-l pe Dumnezeu să-l îndrume pe calea cea bună.

*

* *

Otto Lehr îşi turnă un pahar mare de coniac şi roti multă vreme lichidul până să ia o înghiţitură.

În apartamentul lui de la ultimul etaj era o căldură înăbuşitoare, dar el nu o simţea, fiind adâncit în gândurile sale. Când a avut grijă de Margot Zimmerman, nu s-a lăsat condus de dragul câştigului. Nu o simpatiza nici pe ea, nici pe prietenii ei şi nici cauza pe care o susţinea ea. Cu-atât mai puţin pe kurzii din PKK sau pe Nabil Tafik. În ochii lui, toţi aceştia nu erau decât nişte insecte pe care le putea strivi fără nicio milă. El a acţionat din pură răzbunare ca să estompeze umilinţa de a fi fost descoperit de CIA.

Pentru început, nu voise decât să asiste pur şi simplu la lichidarea lui Nabil Tafik şi la deruta totală în care se găsea CIA.

Dar lucrurile nu s-au petrecut aşa; asta din cauza lui Malko Linge care i-a dejucat planurile. Şi, într-un fel, din cauza şansei. Un reflex spontan îl determinase s-o ducă pe Margot Zimmerman direct la ţinta la care ea singură a dat greş.

Ce-a făcut el este curată răutate. Dar nu s-a gândit la consecinţele pe care le-ar putea avea gestul lui. În mai multe rânduri, a ajuns prea târziu. Mai întâi, când a descoperit petele de sânge. Şoferul lui era prea discret ca să pună întrebări, dar petele rămâneau tot acolo şi nu erau uşor de îndepărtat…

Apoi, mai era reportajul de la televizor. Otto Lehr a avut un şoc atunci când a ascultat mărturia chelnerului de la cafeneaua *Alibi.* Acesta susţinuse că nu-i luase numărul maşinii, dar poate că fusese o declaraţie impusă de Kripo ca să nu-l alerteze pe proprietarul Mercedes-ului, adică pe el. În Berlin erau doar câteva zeci de maşini de tipul acesta, iar el cunoştea metodele folosite de Kripo şi de BKA. Făceau şi pe dracu' în patru ca să găsească maşina…

Ultimul cui în coşciugul lui fusese vizita agentului CIA la *Verfassungsschutz* şi interesul vădit pentru Mercedesul lui. Asta înseamnă că a fost identificat. Din păcate, urmarea este uşor de imaginat!

Central Intelligence Agency nu admitea trădarea. BND îl detesta din cauza metodelor puţin ortodoxe pe care le folosea, a traiului bun pe care-l ducea şi a banilor la care se lăcomea. De data asta pe el îl voiau.

Însemna că la cei cincizeci şi doi de ani ai lui se va duce la Moabit. Şi încă pentru multă vreme. Fireşte, putea să fugă în străinătate, avea destui bani s-o facă. Libienii, sirienii ar plăti în aur pentru un om cu cunoştinţele lui. Dar nu se vedea stabilit într-o ţară islamică, fără alcool şi cu femei învăluite în pânză. Era prea bătrân. Nu se vedea nici refugiat într-o ţară din Lumea a Treia în curs de a se ridica anevoie deasupra pragului mizeriei absolute.

Îşi bău coniacul cu înghiţituri mici, stând în faţa ferestrei. Ca majoritatea locuinţelor vechi din Germania, a lui era concepută în formă de U, ca o cazarmă, cu vedere spre apartamentele de vizavi, care dădeau în curte.

Telefonul sună, dar nu răspunse. Nu-l mai interesa. După ce îşi goli paharul, îl puse jos şi deschise servieta. Revolverul nichelat, un Colt 357 Magnum nou-nouţ, – cadou de la un

american – îi păru dintr-odată foarte greu. Nu se prea pricepea la arme, deşi era vânător. Descărcă butoiaşul şi zări cartuşele strălucitoare. Zgomotul pe care-l făcea când punea încărcătorul la loc îi părea simpatic... Ezită câteva secunde, apoi aşeză arma lângă el, luă stiloul şi scrise cu litere mari de tipar pe o foaie de hârtie aflată în faţa lui: *Serviciul de Informaţii este o meserie pentru domni. Bismark.*

Luă din nou arma, se aşeză comod în fotoliu, fixă ţeava sub bărbie, având grijă să fie aşezată vertical şi apăsă pe trăgaci fără greş.

*

* *

Din maşină, Malko auzi un zgomot înfundat. Tresări: venea din blocul lui Otto Lehr. Se năpusti în lift şi apăsă pe butonul pentru etajul cinci. Când ajunse, găsi culoarul pustiu. Uşa apartamentului lui Otto Lehr era închisă. Îşi lipi urechea de ea, dar nu desluşi nimic. Voci nervoase răzbăteau din celelalte apartamente care dădeau în curte. De la fereastra palierului, zări oameni la geamuri care arătau înspre apartamentul şefului de la *Verfassungsschutz...* Încercă în zadar să între la Otto şi coborî în curte. O întrebă pe o femeie întâlnită la parter ce s-a întâmplat.

— Se pare că un locatar de la etajul cinci s-a sinucis, îi răspunse ea. Vecinii de vizavi l-au văzut. S-a împuşcat. Au chemat poliţia.

Nu termină bine ce avea de spus, că sirena maşinii de poliţie se făcu auzită. După câteva clipe, poliţiştii în uniforme verzi-albe au pătruns în clădire. Malko aşteptă puţin, apoi luă ascensorul.

Uşa apartamentului lui Otto Lehr era deschisă. Înăuntru se vedeau mai mulţi poliţişti. Malko intră, dar imediat îl luă în primire un poliţist care urlă:

— Ce doriţi?

— Sunt prieten cu Otto Lehr, spuse Malko, aveam întâlnire cu el.

— A murit, spuse poliţistul. Se pare că s-a sinucis.

Peste umărul acestuia. Malko zări ceea ce mai rămăsese din Otto Lehr. Era plin de sânge şi fragmente de creier peste tot, iar mirosul acru al prafului de puşcă îi pişcă nările. Malko coborî gânditor. Niciodată nu va şti precis ce rol a avut neamţul, dar

acum nu mai conta.

*
* *

Fotografii stăteau ciorchine în faţa porţii albe de la vila şefului de staţie a CIA cu sediul în Berlin şi aşteptau mult şi bine. Totul a mers cum a fost prevăzut datorită relaţiilor lui din presă. Mass-media din Germania nu vorbea decât despre afacerea Tafik, iar cameramanii de la ARD, ZDF, CNN îşi petrecuseră noaptea în faţa casei lui Fitzroy Mac Coy. Vreo doisprezece militari în civil de la Marina militară, aduşi de la Frankfurt, păzeau în faţa casei, îndepărtând grupurile de gură-cască...

Povestea cu Nabil Tafik şi a teroriştilor puşi pe urmele lui ocupa toate paginile întâi ale cotidianelor germane. *Bild Zeitung* prezenta chiar fotografia sirianului luată de departe şi cam neclară.

Pe la ora nouă, se simţi o oarecare agitaţie prin casă. Au sosit două Mercedes-uri înţesate cu gărzi de corp. Marinarii au devenit nervoşi, încercând tot timpul să-i îndepărteze pe ziarişti. Malko supraveghea întreaga operaţiune ce se desfăşura în interior. Se întoarse spre Fitzroy Mac Coy:

— A sosit timpul.

Doi marinari au deschis uşa, iar ceilalţi au format un zid uman. Poliţiştii menţineau ordinea. Primul Mercedes demară şi ajunse în mijlocul aleii, apoi Buick-ul lui Fitzroy Mac Coy fu adus în fundul grădinii, condus de un şofer, cu garda de corp lângă el. Frână şi opri după poartă. Flash-urile începură să clipească, camerele de televiziune bâzâiau. Cei care stăteau mai aproape au zărit doi bărbaţi care stăteau în spate: Mac Coy şi un brunet mărunt, cu ochelari fumurii. Au avut timp să filmeze şi să fotografieze până să între maşina în viteză, urmată de cel de-al doilea Mercedes. Acesta opri în capătul lui Clayallee, blocând automobilele ziariştilor. Numai motocicliştii au reuşit să treacă. Erau vreo şase. În acest moment, au intervenit celelalte două vehicule, reuşind să-i menţină departe de limuzină...

Aceasta, escortată de maşinile de pază, se îndrepta spre Tempelhof. După douăzeci de minute, pătrunse direct pe pista păzită de poliţia germană şi se îndreptă spre aparatul care staţiona la capătul celălalt al macadamului, un Lear Jet special pregătit pentru această operaţiune. Un cordon format din mai

mulţi militari de la Marină interzicea trecerea. Maşina se opri în partea cealaltă a avionului, vizavi de terenurile virane. Pasagerii urcară la bord.

După cinci minute, aparatul începu să ruleze şi se îndreptă spre pista de decolare.

*
* *

Malko îşi făcea bagajele la *Kempinski,* când telefonul sună. Era de la recepţie.

— Cineva vrea să vorbească cu dumneavoastră, îl anunţă vocea. V-o dau la telefon.

În receptor se auzi vocea blândă a Lydiei Voigt.

— Mi-era teamă că n-o să vă mai găsesc, spuse ea, am văzut la televizor reportajul cu plecarea lui Nabil şi am înţeles că n-a mai avut timp să mă sune. Sper că o va face curând.

— Desigur. Îi promise Malko stânjenit.

— Nabil mi-a încredinţat nişte documente, continuă tânăra muziciană. Se pare că sunt foarte importante. N-a mai avut timp să vină după ele şi m-am gândit că o să aibă nevoie. O să vă întâlniţi cu el?

— Da.

— Pot să vi le dau?

Malko avu impresia că visează. Era prea frumos să fie adevărat. Nemaivăzut, nemaiauzit.

— Le aveţi la dumneavoastră?

— Da, şi sunt foarte grele.

— Urcaţi.

Când apăru, tânăra avea o sacoşă de piaţă plină cu plicuri mari galbene. În total, erau şapte; Malko le numără după ce le scoase. Toate erau lipite cu scotch. Se pare că Lydia Voigt uitase complet de simpatia pe care i-o purta lui Malko. Se uită la ceas şi zise:

— Mă grăbesc, am repetiţie. Îmi promiteţi că-i veţi aminti să mă sune?

— Vă promit, făcu Malko.

Scoase din sacoşă o scrisoare sigilată şi i-o întinse.

— Puteţi să-i daţi şi scrisoarea în acelaşi timp.

El o privi. Avea pe ea conturul roşu al buzelor ei în chip de sigiliu. O luă şi o puse în buzunar.

— Credeţi că se va mai întoarce la Berlin?

— Nu cred, spuse Malko. Va rămâne în America. Cel puţin pentru moment.

Se uită la cele şapte plicuri. Lydia zâmbi.

— Plec. Sărutaţi-l din partea mea. Sper că îi va merge bine.

— Cu siguranţă.

De îndată ce rămase singur, deschise primul plic şi examină rapid documentele. Cele mai multe erau în arabă, iar altele în germană. Avea în faţă istoricul legăturilor dintre Siria şi grupul terorist al lui Carlos. Cu asta, iată că fantoma lui Nabil Tafik l-ar putea distruge pe atotputernicul Hafez el-Assad.

Luă scrisoarea încredinţată de Lydia Voigt şi o arse.

*

* *

Instalat în bibliotecă împreună cu Alexandra, Malko dădu gata o sticlă întreagă de Taittinger Comtes de Champagne rosé din 1986, răcită exact cât trebuie. Luaseră cina tête à tête, iar şampania începuse să-i dea idei… În clipa în care atinse coapsa Alexandrei, pe ecranul televizorului apăru Carlos. Malko îl lăsase aprins, dar fără sonor.

De-abia apucă să-l vadă. Află că autorităţile sudaneze l-au predat pe Illitch Ramirez Sancez, zis Carlos, autorităţilor judiciare franceze. Cu câteva săptămâni în urmă, ajunsese în Sudan cu paşaport diplomatic irakian, fiind expulzat din Siria. Cariera lui de terorist luase sfârşit. Opri din nou sonorul ca să nu mai audă retrospectiva faptelor săvârşite de Carlos.

Şi astfel epopeea lui berlineză n-a fost zadarnică. Lydia Voigt nu va primi niciodată veşti de la amantul său, dar va pune dezamăgirea pe seama egoismului masculin. Otto Lehr a fost înlocuit cu un înalt funcţionar din BND, sinuciderea lui rămânând fără explicaţii. Nabil Tafik se odihnea sub un nume fals într-un cimitir din Virginia…

Alexandra luă sticla de Comtes de Champagne deja începută şi o termină umplând cele două cupe de cristal.

În timp ce simţea în gură bulele gazoase ale şampaniei care-i pişcau în mod plăcut limba, Malko se întreba dacă, singur în celula lui, Carlos avea idee cui îi datorează sfârşitul fără glorie al îndelungatei lui cariere.